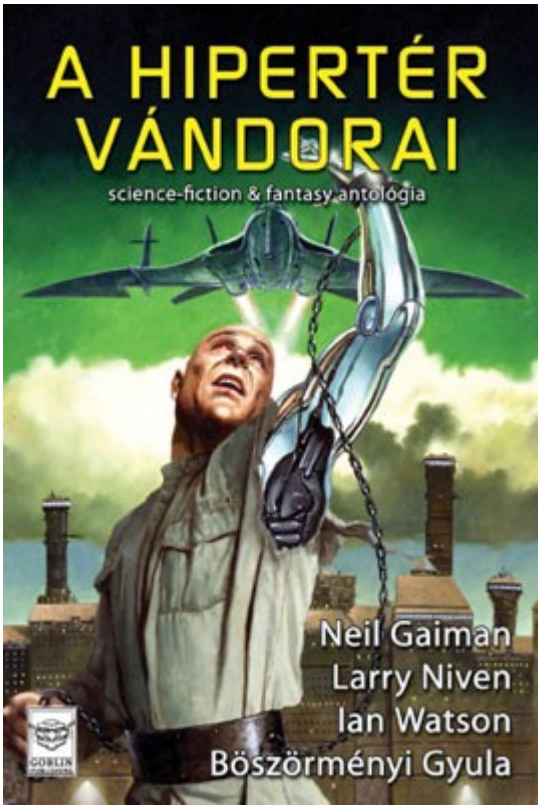

Beowulf Shaeffer egy menetrendszeri utasszállítón tart a Föld felé. A több hetes úton, egy ablaktalan űrjárművön a bárban és a kaszinóban lehet a legértelmesebben eltölteni az időt. Beowulf a pókerasztal mellett találkozik Elefánttal, a laposföldivel, polgári nevén Gregory Peltonnal, a transzferfülke feltalálójának milliárdos leszármazottjával. Elefánt meghívja szülőbolygójára Beowulfot. Két hét esztelen szórakozás és tombolás után a pénzeszsák kalandor fejében különös ötlet fogalmazódik meg: elhatározza, hogy a kívülállók nevű idegen faj segítségével megkeresi a Galaxis legkülönösebb naprendszerét. A küldetéshez azonban szüksége van a térség legjobb pilótájára: Beowulf Shaefferre, valamint egy, a kétfejű bábosok által gyárott speciális űrhajóra.
Larry Niven kisregénye visszavisz minket a Gyűrűvilág különös, színes univerzumába. A kötetben Niven és más neves szerző írása mellett olvasható Ian Watson elgondolkodtató novellája, az Egy a lehetségesek közül, továbbá Neil Gaiman különös rémmeséje A smaragdszín vázlat, amelyben Sherlock Holmes viktoriánus világát ötvözi H. P. Lovecraft borzalmas látomásával.

A hipertér vándorai a Goblin kiadó második science-fiction és fantasy novellaválogatása. Ajánljuk mindazoknak, akik kedvelik a meghökkentő, izgalmas és elgondolkodtató történeteket, szeretik a képzelet birodalmát, és nem riadnak vissza a fekete humortól sem.

A kötetben szereplő novellák:
- Ian Watson: Egy a lehetségesek közül
- Eric Frank Russel: Halandzsa
- Böszörményi Gyula: Jó éjt, kapitány!
- Larry Niven: Laposföldi
- Douglas Smith: Rendezetlen állapot
- Neil Gaiman: A smaragdszín vázlat
- Judith Tarr: Állatkert

A HIPERTÉR VÁNDORAI

válogatott fantasztikus írások

NEIL GAIMAN,
LARRY NIVEN,
IAN WATSON,
BÖSZÖRMÉNYI GYULA
és mások írásai

Sorozatunk eddig megjelent kötetei:
ÁRNYFAL – SF&F ANTOLÓGIA

GOBLIN
PUBLISHING

„One of Her Paths” © copyright Ian Watson, 2001
First appeared in The Magazine of Fantasy & Science Fiction, 2001
Published by arrangement with the author
Hungarian translation © copyright Cséplő Noémi, 2005

„Allamagoosa" © copyright Eric Frank Russel, 1955
Originally appeared in Astounding Science Fiction
Hungarian translation © copyright Avarossy Éva, 1970

„Jó éjt, kapitány!" © copyright Böszörményi Gyula, 2005

„Flatlander" © copyright Larry Niven, 1967
Published via Kátai & Bolza Agency
Hungarian translation © copyright Szántai Zsolt, 2005

„A Study in Emerald" © copyright Neil Gaiman, 2003
Published via Andrew Nurnberg Agency
Hungarian translation © copyright Szántai Zsolt, 2005

„Srate of Disorder" copyright Douglas Smith, 1999
Published by arrangement with the author
Hungarian translation © copyright Cséplő Noémi, 2005

„Revenants" © copyright Judith Tarr, 1993
Hungarian translation © copyright Szántai Zsolt, 2005

Hungarian edition © Goblin Publishing, 2005

A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus médiában részletekben közölt kiadás és közlés jogát is. Kivételt képez ez alól a kritikai és ajánlási céllal közölt rövid részletek publikálása.

Borító:
„Hung Out" © copyright Les Edwards, 1998

Első kiadás

ISBN 963 218 355 X

Kiadta a Goblin Publishing (Intelmedia Kft).
Felelős kiadó: Michaleczky Péter

http://www.goblnkiado.hu

A nyomtatás a Ex-Kop Nyomda műhelyében készült

TARTALOM

Ian Watson: Egy a lehetségesek közül 7
(*Cséplő Noémi fordítása*)

Eric Frank Russel: Halandzsa 55
(*Avarossy Éva fordítása*)

Böszörményi Gyula: Jó éjt, kapitány! 69

Larry Niven: Laposföldi.....83
(*Szántai Zsolt fordítása*)

Douglas Smith: Rendezetlen állapot.....127
(*Cséplő Noémi fordítása*)

Neil Gaiman: A smaragdszín vázlat 145
(*Szántai Zsolt fordítása*)

Judith Tarr: Állatkert.....167
(*Szántai Zsolt fordítása*)

BEVEZETŐ

Bevallom, meglehetősen nehéz helyzetben voltunk, amikor címet kellett adni soron következő antológiánknak. A *hipertér vándorai* bizonyult a legjobb választásnak – no nem azért, mert a kötetben helyet kapott történetek tematikusan az űrutazás körül bonyolódnak. Az írásokban az űrhajók mellett találkozhat az Olvasó dinoszauruszokkal éppúgy, mint időparadoxonnal és felfedezőkkel, a Cthulhu-mítosz Véneivel vagy a Gyűrűvilágból ismert bábosokkal.

A címet a kötet két kisregénye ihlette: Ian Watson és Larry Niven írása modern vándorokról, felfedezőkről szól. Míg Watson telepesei a hipertérben – vagy ahogy ő nevezi, a Q-térben – az ismeretlennel, a világegyetem valódi arcával kerülnek szembe, addig Niven két főhőse merész vállalkozásba kezd, mikor elhatározzák, hogy megkeresik a Galaxis legkülönösebb bolygóját.

A kötetben megtalálható Neil Gaiman Hugo-díjas írása, *A smaragdszín tanulmány.* A novella 2003-ban a *Shadows Over the Baker Street* című antológiában jelent meg először, a kötet szerkesztői ismert SF írókat kértek fel, hogy olyan történeteket írjanak, amelyben vegyítik Sherlock Holmes figuráját H. P. Lovecraft sötét világával. Gaiman írásában egy hátborzongató viktoriánus kori Angliát mutat be, ahol semmi sem az, aminek elsőre látszik.

A kötetbe bekerült Böszörményi Gyula *Jó éjt, kapitány!* című drámai novellája. Böszörményi nevét az elmúlt években a gyerekeknek írt Gergő-regények tették széles körben ismertté. Azonban a szerzőről érdemes tudni, hogy rajong a science-fictionért és a fantasyért, több regényt és novellát publikált már. Mostani írása vérbeli hard-sf.

Douglas Smith és Judith Tarr neve ismeretlennek tűnhet az Olvasónak. Smith fiatal kanadai szerző, írásai számos díjat hoztak már eddig is, az angol és amerikai

piacon több regénye megjelent. A *Rendezetlenség állapota* furfangos történet a párhuzamos valóságokról. Judith Tarrt az Egyesült Államokban romantikus fantasy regényeiről ismerik leginkább az olvasók. A válogatásunkban szereplő novellája, az *Állatkert* egy lehetséges jövőben játszódik, ahol az állatkertek fő látványosságát a feltámasztott őslények alkotják.

A kötetben helyet kapott Eric Frank Russell szatirikus novellája, a *Halandzsa.* Az írás újraközlés, negyven évvel ezelőtt, *A pokolba tartó vonat* c. antológiában jelent meg először. Mivel vélhetően sokan még nem olvasták Rusell örökérvényű írását, úgy döntöttünk, helyet szorítunk neki a mostani válogatásban.

Az *Árnyfal* sikere után tehát az Olvasó kezében tartja a Goblin Kiadó második SF antológiáját. Az első kötetben megfogalmazott célunk az volt, hogy minőségi és tartalmas írásokat közöljünk, most ezt a vonalat visszük tovább. ígérni most sem szeretnénk felelőtlenül, de a visszajelzések és az eladások alapján úgy tűnik, antológia sorozatunk megtalálta a helyét a hazai SF piacon.

Michaleczky Péter

I a n W a t s o n
EGY A LEHETSÉGESEK KÖZÜL

2120 ÁPRILISÁBAN A PROB *NEVŰ TESZTHAJÓ, az anyag-antianyag fúzió erejétől hajtva elhagyta a földkörüli pályát. Az eltelt évtizedben, mióta rátaláltak egy kicsiny anti-vas aszteroidára, és azt kitermelték, majd szellemes tárolási lehetőségeket alkalmazva hasznosítani is tudták, a szuper-teljesítményű motorokkal felszerelt hajók nyolc hét alatt érhették el a Szaturnusz pályáját. Úgy számolták, ilyen alkalmazás mellett az aszteroidából nyert antianyag készlet harminc évig lehet elegendő.*

A Prob *azonban immár nem az antianyag-meghajtást tesztelte. A hajó feladata a Q-meghajtó kipróbálása volt, amely elméletileg lehetővé tette, hogy az űrhajók a viszonylag közeli csillagokat, a Q-tér valószínűségén át, évtizedek helyett néhány hónap alatt érjék el. A* Prob *végcélja a tizenkét fényévre található Tau Ceti.*

2120 júliusára a Prob *sikeresen eltávolodott a Nap gravitációs terétől, annyira, hogy beindíthassa a Q-meghajtót. Ahogy előre remélték és tervezték, a teszthajó eltűnt a normál térből, hogy majd hat hónappal később jelenjen meg ismét, akkor már a naprendszerbe érkezve.*

A Prob *visszatértekor a fedélzeten lévő patkányok mind életerősek, egészségesek voltak, ahogy a hat kismajom közül öt szintén. A hatodik majommal beragadt etető-berendezése végzett. Minden állat saját, tágas ketrecben élt, bőségesen ellátva élelemmel, játékokkal, tornaszerekkel. A megfigyelő-kamerák semmi különöset nem rögzítettek a Q-térben a Tau Ceti peremrendszeréig és visszafelé megtett utazás során.*

Amíg a Prob *odakint járt, megerősítést nyert, hogy a Tau Ceti második, rég megfigyelés alatt tartott bolygója ígéretes bioszférával bír: oxigén-nitrogén légkör, óceánok, összetett időjárási rendszerek a szétszórt*

kontinensek fölött.

Még ha csupán egysejtűek élnek is a bolygón, már régóta keményen dolgozhatnak a jó ügyért.

2123-ban megkezdődött a Föld első, emberi legénységet szállító csillaghajója, a Pioneer *építése.*

Négy évvel később a hajó elkészült...

MÁR JÓVAL AZELŐTT, HOGY FELLÉPNE a hajó fedélzetére, Mary Nolan doktornő tökéletesen tisztában van a tágas belső tér elrendezésével, hála a tréningeknek a virtuális valóságban. A Q-meghajtó magja, mint egy szamovárra szerelt faltörő kos, úgy ágaskodik. Mögötte, a hajó közepén az antianyag-tartályok helyezkednek el, amelyek a farban lévő motorokat látják el. Együtt központi tengelyt alkotnak, mely körül, mint óriási fánk, kering a lakónegyed, elég gyorsan ahhoz, hogy fél-G-vel biztosítsa a gravitáció illúzióját. A „fánk" száz kabinnak, a legénység minden egyes tagjának szállást biztosít.

A fekvőhelyek elég nagyok ahhoz, hogy a tucatnyi pár, akik már vagy házasok, vagy csupán összetartoznak, együtt alhassanak. S egyébként is: ki tudja, mi minden történhet egy ilyen expedíció során? A magánélet biztosítása fontos. Orvosi végzettsége mellett Mary a pszichiáter szerepét is betölti majd.

Túl azokon a hónapokon, melyek alatt elérik a Szaturnuszt, majd a fél éves utazáson a Q-térben, és a Tau Ceti rendszerben töltendő minimum egy esztendőn, további „kimaradásra" is alkalmassá tették a hajót. A tengelyhez kapcsolódó három űrsikló, valamint a bő négy esztendőre elégséges tartalékok – nem is említve a fedélzeti hidroponikus kert élelmiszereit – akár a gyarmatosítást is lehetővé teszik.

A kötelező karanténban töltött két hét után – tíz fő per izolációs egység – a *Pioneer* belseje nagyon tágasnak tűnik Mary számára. (Egy, esetleg több év után vajon még mindig tágasnak fogja érezni?) Fél-gravitációban a járása kissé „légies" – lassú és elővigyázatos, csakúgy, mint más kollégái mozgása, akik újak a fedélzeten.

– Helló Gisel! – A fekete-hajú, atléta termetű Dr. Gisela Fick nemcsak mikrobiológus és biokémikus, de gyógyászatot és fizikoterápiát is végzett. Mary a felkészülés alatt nem kerülhetett közös karanténba Giselával, sem az expedíció sebészével, Dr. Yukio Yamamotóval, ahogy a fogorvos és geológus Howard Cooverrel sem. Így egy váratlan fertőzés nem teríthette le egyszerre az egész orvoscsapatot. A tartalék elővigyázatosságból szintén külön karanténban volt – gyakorlatilag dupla legénységet képeztek ki a hajóra.

– Milyen érzés, Gisela?

– Végre a fedélzeten lenni? Nagyszerű! Vagy a mozgásra gondolsz? Elmegy – Gisela hirtelen úgy rázza meg a fejét, mint aki nem lát tisztán. – Hoppá!

A padló lapos szakaszokból áll, amelyek mindegyike néhány méter hosszú, s enyhén dől egymás felé, lágy ívű körbe hajolva a lakógyűrűk mentén. Ha a padlót folyamatosan görbülő lapokból állították volna össze, az komoly mérnöki problémát jelentene a kabinok berendezése és a laboratóriumi felszerelés elhelyezése során. Így azonban az egyenes padlószakaszok ravasz „emelkedése", és a Coriolis-erő összehangoltsága járás közben legfeljebb akkor okoz némi szédülést és hányingert, ha valaki túl hirtelen változtat irányt.

– A hányinger elleni tabletta hatásosnak tűnik – mondja Gisela. Természetesen a centripetális álgravitáció nélkül a csontritkulás mértéke elfogadhatatlan lenne. – Kíváncsi vagyok, lesznek-e hosszú távú izomgyulladásos problémák? Lehet, hogy egy képzeletbeli ágat markoló madarakként végezzük?

Nem, ez nem olyan, mint amit a virtuális valóságban zajlott kiképzések során szimulálni tudnának. Kiderül abban a pillanatban, ahogy a félgravitációs hatások jelentőssé válnak. Hogy ez hosszú távon vezethet-e fizikai korlátozottsághoz? Nem, ha mindenki megpróbál edzeni a főfolyosókon, s legalább kocog a beépített futógépeken.

Miután üdvözölték kollégáikat a kéthetes elkülönítés után, és biccentettek a karanténtársaknak, Mary és

Gisela a klinika felé vette az irányt. Nem azért, hogy felfedezzék, hanem hogy ellenőrizzék, mennyire hasonlít a virtuálishoz.

Az azonosság virtuális és valós között tökéletes. Mint ahogy a két tornaterem, a tudományos labor és a közösségi étkező, a rekreációs terem és a hidroponikus-botanikus kert szintén megkülönböztethetetlen a virtuális másolattól. Igen, a hajó valóban elég nagy száz embernek, hogy harmonikusan felosszák és együtt dolgozzanak benne, hosszú időn át. A harmónia és boldogság hiánya esetén még mindig ott van a saját kabin szeparáltsága, a legfejlettebb számítógéppel felszerelve, hogy irodalomba, zenébe, játékokba – a síeléstől a búvárkodásig –, és egyéb virtuális élményekbe temetkezzenek, kihasználva a lehetőségek végtelen tárházát.

Emberek, emberek – Sherwin Peterson kapitány irányítása alatt. Mary nagyon jól ismeri azokat, akikkel együtt volt a karanténban. A többiekhez is volt már szerencséje, és akikhez mégsem, azok sem maradhatnak teljesen ismeretlenek, hiszen átnézhet róluk minden elérhető adatot. Megbocsáthatatlan, ha a néhány napos, földi pályán való várakozás után sem tudja majd a neveket az arcokhoz párosítani.

A *Pioneer* hivatalos nyelve az angol, de néha hall németet, franciát és japánt is. Az expedíció mögött álló négy nagyhatalom: Amerika, az Európai Unió, Ausztrália és Japán.

Itt van John Dolby, a klimatológus; John James Pine, geológus és a három űrsikló-pilóta egyike. Továbbá Eric Festa élelmezés, botanika és hidroponika; Denis Dubois, asztrofizika; Carmen Santos, gépészet, technika; Chikahiro Suzuki, számítógépes rendszerek. A navigátor Nellie van Torn…

KÉT HÓNAPPAL KÉSŐBB A *PIONEER* ELHAGYTA a Szaturnusz birodalmát (bár igen messze haladt el a gyűrűs uralkodótól). Semmilyen hiba nem történt: sem gépi, sem emberi, eltekintve a kisebb betegségektől, amelyeket gyorsan diagnosztizáltak és gyógyítottak. Mary és két kollégája felügyeli mindenki egészségét, biztosítva, hogy a nátrium és vas szintje ne emelkedjék. Eric Festával karöltve pótolják az ásványi anyagokat ott, ahol szükséges. Egy ausztrál pár, Sandy Tate és Jeff Lee (oceanográfus és biológus), gyermeket várnak – pontosabban Sandy vár gyermeket. Bizonyára a karanténba lépés előtt esett teherbe, véletlenül vagy felelőtlenül. A gyermekük a Q-téren át tartó hat hónapos utazás vége felé fog megszületni, az emberi faj első, űrben világra jövő apróságaként. Mary különös gonddal fogja figyelni Sandyt.

Mostanra szinte mindannyian a keresztnevükön szólítják egymást. Pine pilóta Jay-Jay, Dr. Suzuki pedig Chika. A hajó személyzete egyetlen nagy család. És egy családnak kell gyermek. Akad még néhány pár, például Jay-Jay és Denise.

Mary pedig növekvő rajongást és vágyat érez Eric Festa iránt, aki viszonozza is az érzéseit. Eric, aki Dortmundból származik, igazán csodás fickó. Gyakran üldögélnek kettesben a botanikus részlegben, és beszélgetnek az orchideák, paradicsomok, sárgarépák, szójababok szomszédságában.

A Q-napot megelőző estén ünnepséget rendeznek az étteremben. A menü bőséges és változatos vákuumcsomagolt, csökkentett nátrium- és vastartalmú ételekből áll.

– Gratuláció a szakácsnak? – kiált valaki.

– A szakács a Földön maradt? – jelenti ki Eric, és ezzel nevetést, éljenzést vált ki. Jókedv uralkodik.

Később Sherwin kapitány mindenkit a feladatára emlékeztet. Ha itt az idő, hogy bekapcsolják a Q-meghajtót, a személyzet minden tagjának – kivéve a hídon tartózkodókat, a kabinjában, ágyhoz szíjazva kell

feküdnie. A Prob útja során nem tapasztaltak problémákat, amikor belépett a Q-térbe. Ennek ellenére fő a biztonság. Várhatóak pszichológiai zavarok, érzékcsalódások, hasonlóan a Coriolis-erő okozta enyhe szédelgéshez.

SHERWIN KAPITÁNY FIATALABB KORÁBAN tesztpilótaként szolgált a légierőnél, és onnan jelentkezett űrhajós kiképzésre. O vezette az első antianyag-aszteroida felderítést. Később az életét kockáztatta, amikor *Dart* nevű hajóját átvitte a Jupiter felhőin, és útközben belehajtott egy bálnába. A hatalmas gáz-szörnyet kivonszolta magával az űrbe, bár valójában inkább *vitette magát* a különös élőlénnyel, amely végül elpusztult, és gyorsan hűlő teteme majdnem végzetesen beburkolta a hajót. A kapitány ajándéknak szánta a dögöt a földi tudósok számára, de dicsőség helyett inkább csak heves vitákat kavart. A Jupiterre később leküldött szondák közül csupán kettő észlelt bálnákat, és így vád érte Sherwint, hogy egy kihalás szélén álló faj egyedét pusztította el.

Részlet a Systemwide interjújából: – Igaz, hogy a gázbálnák ritkák?

Peterson: – Az atmoszféra nagy mennyiségét tekintve nem. Nem feltétlenül.

Systemwide: – Nem gondolja úgy, hogy egy hirtelen elhatározástól vezérelve, fölöslegesen kockáztatta a gépét és az életét?

Peterson: – Volt néhány másodpercem gondolkodni. Úgy véltem, jó esélyem van.

Systemwide: – Állítólag még a pulzusa sem gyorsult fel.

Peterson szélesen mosolygott.

Systemwide: – Mi a kedvenc könyve? Talán a Moby Dick?

Peterson: – Nem, valójában Linda Bernsteintől a *Légy a saját vezetőd, békében önmagaddal*. Minden éjjel elolvasok belőle egy-egy oldalt.

Peterson megingathatatlan maradt: a másodperc törtrésze alatt dönteni képes, mégis kiegyensúlyozott nyugalmat árasztó, és olykor a baráti gesztusokkal sem fukarkodó férfi.

MARY AZ ÁGYÁN FEKSZIK sokzsebes, az orvosokat megkülönböztető zöld uniformisában. A kabinja, amely mostanra már annyira barátságos és otthonos, mint michigani lányszobája, nyugalmas. A számítógép hangszórójából Sherwin kapitány nyugodt hangja hallatszik, aki végig közvetíti a Q-váltást, bár Maryhez csak foszlányok jutnak el. Feldereng benne egy előadás emléke, amelyet a Küldetési Központban hallgatott meg a kiképzés részeként.

– Alapvetően... – mondta a jóvágású, szakállas fizikaprofesszor – ...a Q-meghajtó úgy működik, mint egy kvantumszámítógép, ami azt a feladatot kapta, hogy küldjön egy hajót a Naprendszerből a Tau Ceti rendszerébe. A jelenlegi hajójuk mindennapi használatra szánt számítógépe egy szuper-gyors Turing-típusú masina. Amikor használni kezdik, mégis úgy tűnhet, mintha mesterséges intelligencia lenne – egyébként a szoftver felhasználóbarát –, de még mindig húsz évnyire vagyunk a valódi MI-tól. Persze, hatvan évvel ezelőtt ugyanezt mondták az emberek, és még mindig nem sikerült létrehozni a MI-t, szóval én nem bocsátkoznék jóslatokba. Egyébként, ha a Turing-gépnek igazán nagy feladatot adunk – például, hogy faktorizáljon egy ötszáz jegyű számot – a megoldásokat egyenként, egymás után rögzítené, és ez évekbe telne, még akkor is, ha a gép tényleg gyors. Egy kvantumszámítógépben azonban minden lehetséges válasz szuperrendezett. Ugyanakkor szuperellenőrzött is. Bingó? A rossz válaszok kitörlik egymást, és végül csak a helyes következtetés marad. Ez sem történik persze azonnal, idő kell hozzá. A Tau Cetihez vezető út eldöntésekor a kvantumszámítógép szó szerint *minden* utat figyelembe vesz: még a Szíriuszon vagy az Andromédán, sőt az univerzum túlsó felén

található kvazárokon átívelő útvonalakat is. A kvantum teória összegzi az összes utat két pont között, s mint már mondtuk, ez *minden* lehetséges utat jelent.

– Ezek szerint... – kérdezte valaki – ...akár egy másik galaxisban is kiköthetünk?

– Nem, mint a *Prob* bebizonyította, ez nem történhet meg. Az értelmetlen utak törlődnek. A kvantum-eszköz, mint például egy meghajtó, nagyon specializált, és ezért oly mértékben elkülönítve kell tartani, amennyire csak lehetséges. Össze van kötve a hajóval, de a szokásos, hétköznapi műveletek a fedélzeten továbbra is a Turing-géppel folynak.

A professzornak egy szójáték jutott eszébe.

– Azt mondanám, hogy a Q-meghajtót a számítógéppel turingoljuk. Ez nagyon mulatságos?

A gyenge viccen kényszeredetten nevettek a hallgatók, mire a professzor elkomorult.

– Természetesen a számítógép-tervező Alan Turingra gondoltam, akit öngyilkosságba üldöztek, mert más volt a szexuális beállítottsága.

Ez a mondat egyértelmű dühöt és fájdalmat váltott ki a professzorból.

Összegzi az útvonalakat – tűnődik Mary. – *Csillagközi felüljárók innen-oda. Vagy inkább földmélyi járatok? Esetleg „szamovár utak", ha a Q-meghajtóegység alakjára gondolok... Nyári utak. Csillagokhoz vezető fényes ösvény. Csakhogy a Q-tér a* Prob *kamerái szerint inkább olyan, mint egy szürke békatojás-óceán. Békatojás... Ebihal-tenger... Q-folyam...*

– Az elsődleges energiacsatolás bekapcsolva... Négy zöld lámpánk van... Hatvan másodperc a Q-belépésig... harminc másodperc... tizenöt...

Telnek a másodpercek. A kabin enyhén rázkódik és felragyog, újra meg újra. Ugyanazok a képek a falra ragasztva családról, barátokról, tájakról. Ugyanaz az álomfogó, mozgó tollakkal és csomókkal. Minden

ugyanaz.

Kivéve a csendet. A csendet, amelyben egyetlen emberi suttogás sem hallatszik.

Megszűnt a kommunikáció? A Q-térben talán senki nem hallja, ha elektronikus szerkezeten keresztül akarsz beszélni?

– Öööö, teszt, egy-kettő-három… – próbál választ kicsikarni a csendtől. A saját hangját tökéletesen hallja.

Mary kiköti magát és felül az ágyon, majd odamegy az ajtóhoz és kinyitja. A folyosó üres, a többi kabinajtó csukva. Egyértelműen ő az első, aki előbújt. Gisela kabinja mindössze három ajtóval van távolabb.

Mary kopog és kitárja az ajtót.

Gisela kabinjában senki sincs, csak a nő személyes holmija.

Csakúgy mint Carmen kabinjában, vagy Denisében…

Minden kabin, ahová Mary benéz, üres. Lehetetlennek tűnik, hogy mindenki őelőtte szíjazta ki magát, és ment a hídra, hogy a képernyőket figyelje. Lehetetlen? De akkor mi mást történhetett? Mary talán elvesztette az eszméletét, és emlékezetkiesése volt.

Akkor a hídra? Persze, futás, kapkodás nélkül.

A híd elhagyatott, a műszereket nem felügyeli senki. Egyhangúan villognak a konzolok lámpái, a gépek zúgnak. A kijelzőn a Q-tér pöttyözött szürkesége. Nincsenek csillagok, csak végtelen, mégis kiterjedés nélküli békatojás-óceán. Épp ahogy várták.

Hol van mindenki? Válaszoljon valaki!

Válasz azonban nem jön.

Talán a többiek elbújtak a fedélzeti megfigyelőszobában, vagy a hidroponikus részlegben, hogy megvicceljék…? Mindjárt bemegy a megfigyelőbe, és kilencvenkilenc hang fogja kórusban kiáltani, hogy Kukucs! Valóban? Épp abban a nagyszerű pillanatban, amikor az első, legénységgel felszerelt hajó először kilép a Q-térből? És miért éppen vele történne mindez?

Ennek ellenére bemegy a megfigyelőbe, ami kihalt.

Aztán az üres étterembe, majd a botanikus részlegbe, ahol csak növényeket láthat.

Furcsa, hisztérikus süketség és vakság keríti hatalmába – talán az emberek itt vannak, csak épp ő nem látja és hallja őket.

De ez lehetetlennek tűnik.

Gisela! Eric! Yukio! Sherwin kapitány! Hol vagytok?

Eltűntek, mindannyian eltűntek. Egyedül van a *Pioneeron.*

A tömeges eltűnés oka biztosan a Q-tér természetében keresendő: talán a Q-meghajtó hatása az olyan értelmes intelligenciára, mint az emberé – így érvel Mary.

Miért nem mutatták a *Prob* kamerái, hogy a majmok és a patkányok eltűntek? A tesztállatokat elkülönítve zárták ketrecekbe. Következésképpen nem érzékelték a társaik jelenlétét. S nem is tudtak beszámolni a tapasztalataikról vagy épp azok hiányáról.

Lehetséges volna, hogy az intelligens megfigyelők a *Pioneer* fedélzetén létrehozták a hajó egy-egy másolatát, amelyek mindegyike csupán egyetlen főt tartalmaz? Akkor most a *Pioneer* száz másolata tart a Tau Ceti felé a Q-téren át. Vajon amikor ezek mindegyike megérkezik és kikapcsolják a meghajtókat, a másolatok újraintegrálódnak, egyetlen hajóvá, száz emberrel a fedélzeten?

A hullámfüggvény lecseng… ez az a kifejezés, ugye? A valószínűségek egyetlen, konkrét valóságot hoznak létre – emlékszik Mary. Ez biztos, hogy megtörténhet szubatomikus szinten, de nem egy több ezer tonnás hajóval!

Addig is legalább van mibe kapaszkodni: hat hónap múlva mindannyian együtt lesznek.

Az alatt a hat hónap alatt a száz hajó aligha maradhat ugyanolyan. Mary az ellátmány bizonyos részeit fogja felhasználni, míg távoli kollégái más-más eszközökhöz nyúlnak majd. Emlékszik a hullámjelenségre, amit a Q-térbe lépéskor észlelt. Vajon az újra összeálló hajó

hogyan fog alkalmazkodni az eltérésekhez?

Mi van, ha két ember pontosan ugyanazon a helyen van? Az egyikük félrelökődik? S ez gyengéd, avagy erőszakos történés lesz?

Minél többet gondolkodik rajta, annál bizonytalanabbá válik az újraegyesülés elmélete.

AZ ELHAGYOTT HAJÓT FINOM RETTENET TÖLTI KI. A véletlen zajok mintha fantomok lábnyomai lennének. A fények és árnyékok játszi tükröződése mintha egy távoli alak mozgását jelezné. Lehet, hogy eltűnt kollégái saját hajómásolataikon szintén apró pszichotikus eseményeket, hallucinációkat tapasztalnak?

Tegyük fel, hogy valaki játszik a vezérlővel. Tegyük fel, hogy egy másolat-hajó újra belép a normál térbe, vagy működésképtelenné válik. Talán az újraegyesülés soha nem fog bekövetkezni. A *Pioneer* tovább repül, mindörökké.

Nem, ez a gondolat az őrületbe kergetheti. Egyetlen személy számára több száz évre elegendő élelem és italkészlet áll rendelkezésre. Éhen halni biztosan nem fog.

Ha minden hajó hasonlóképpen van ellátva, akkor ez kissé hasonlít a kenyér és hal teremtés csodájára. Hogyan sokszorozódhat meg a valóság ily módon? Vagy lehet, hogy csupán Marynek jutott hajó. Talán kizárólag egyetlen éber őrszem maradhat életben, és merő véletlenségből ez pont ő.

Nem, nem, gondolj a patkányokra? S a majmokra – egy kivételével.

Magadban beszélsz, Mary?

– Nincs ezzel semmi baj. Az emberek szoktak magukban beszélni. Így ellenőrizzük a történéseket. Segít megtervezni a következő cselekedetünket. Az evolúció nem adott számunkra gyors, véletlen elérésű memóriát – így inkább történetet mesélünk magunknak, a saját történetünket. Ezáltal jobban emlékszünk a dolgokra. Erősíti a rövid távú memóriát.

A felnőttek általában némán beszélnek magukhoz, hang nélkül.

– Hiszen nincs itt senki, aki megütközne ezen. Csak én.

Csak te, mi? Egy idő után, ha hangosan beszélsz magadhoz, az olyan lesz, mintha ketten lennétek. Te, a beszélő, és az, akihez beszélsz. Te leszel a közönség: hallod a szavakat, amelyek egyszerűen csak előbukkannak. Ebben az esetben ki beszél?... Figyelj! Amikor újra együtt leszünk, lehet, hogy száz különböző univerzumba lépünk be.

– A Tau Ceti, mint csillag, ugyanazon a helyen kell legyen, máskülönben miként szabadulhatnánk ki a Q-térből?

Igaz. De az is lehet, hogy nem tudunk majd egyetlen, tízéves rádiójelet sem elcsípni a Naprendszerből. Még akkor sem, ha elég erős a vevőnk. Abban a másik univerzumban az emberi faj talán soha nem is fejlődött ki. Meglehet, hogy a Pioneer lesz az élet egyetlen hordozója. A Tau Ceti Kettő pedig alkalmatlan a letelepedésre.

– Ezer köszönet.

Miért nem beszélsz többet a számítógéphez?

– Mert a számítógép csupán a saját programját variálja. Ezért nincs neve. Női hang; igen. Egy nő imitált maszkja, ha akarjuk, de nincs neve, ezért nem csaphatjuk be magunkat. Egy pszichiáter, aki segítséget és tanácsot kér egy programtól: ez abszurd. Bármilyen fejlett is a program, nem *tudhat* semmit. Csak figyel és válaszol, a lehető legmegfelelőbben. Ez egy idő után őrjítővé válik. Megkérdezheted tőle, hogyan javítsd meg a naptelepet, vagy kioktat arról, miként kell megműteni a leszakadt lépet, méghozzá jól és helyesen. Csupán átszalad a repertoárján. Ha tényleg lenne mesterséges intelligenciánk... Nem tudom, talán akkor létezne bizonyos mágikus kvantumkapcsolat a hajókban lévő mesterséges agyak között, és úgy kommunikálhatnánk. De nincs, tehát tudatlanok maradunk.

Azért természetesen mégis megkérdezte a

számítógépet arról, hogy mi történik.

– A *Pioneer* éppen áthalad a Q-téren, Mary. Szeretnél teljes állapotjelentést?

– Nem. Csak az érdekel, hol vannak a többiek? Hol a kapitány?

– Nem tudom, Mary.

Akár saját magától is kérdezhette volna. Nem akarta összezavarni számítógépet.

– Csak repíts minket oda, ahová tartunk, és tarts rendben a fedélzetet!

Rossz ötlet volt bejátszani kedvenc Puccini-áriáit a hajó telekomrendszerébe. A zene elfedi a suhogó, suttogó zajokat.

AMIKOR MARY TIZENHAT ÉVES VOLT, azt hitte, angyalt lát. A legvalószínűbb, hogy a tűző napfény zavarta meg, miközben átbiciklizett az erdőn. A kicsiny tó ezüsttükörnek tűnt, és a bokrokat számtalan harmatos pókháló fonta be. Ott látta a szárnyas lényt fényesen tündökölni. A madárdal hirtelen összefüggő rapszódiává vált, amelynek lényegét eddig nem értette. Érezte a késztető *hívást.* Néhány évszázaddal korábban talán apáca vált volna belőle. A saját idejében azonban, miután megszerezte az orvosi diplomát, pszichiátriából szakvizsgázott.

A szülei gyakorló katolikusok voltak, akik rendszeresen gyóntak és misére jártak. Böjt idején mindig megfosztották magukat valamitől – apa esetében ez a szombati ivászat volt a cimborákkal.

Egyik barátja sem volt katolikus. Sőt, még a város sem; apa és anya húsz mérföldet autózott, hogy részt vehessen a misén. Nem csoda, hogy apa ironikusan gondolkodott önmaga hitéről: *Jövő böjtkor lemondok a gyorskajáról. Nem kell aggódnunk, hogy miben higgyünk, hiszen megmondják nekünk.* Jó munkás volt, csöndes, egyszerű, és kedves a kollégáival vagy a szomszédokkal. Mary tizennégy éves korára elfordult Istentől, de ezért sem került összeütközésbe a szüleivel.

Még szidást sem kapott, de ha jó munkát végzett, azt apa útmutatásának köszönhette.

Mi történik, ha Gisela, Yukio, Howard, vagy az ő orvosi felügyelete nélkül valaki megbetegszik az elkövetkezendő hat hónap alatt? Nem egészen hat hónap – mostanra már eltelt egy hét. Csak egyetlen átkozott hét!

Személy szerint most inkább a hidroponikus növények miatt aggódik. Az öntözés és a tápanyag adagolása automatizálva van, de a sárgarépa, paradicsom és babhajtások gondozása nem az ő szakterülete.

Mi lehet Sandy terhességével? Sandy egyedül van. Babát vár, és mostanra már tudja, hogy orvosi és egyéb segítség nélkül kell megszülnie. Mi lesz, ha Sandy vérmérgezést kap? Hogy tudná kezelni magát? Mi lesz, ha komplikáció adódik szülés közben? És mi lesz, ha képtelen megszülni az újraegyesülésig?

Hogyan lehet Sandy egyedül, ha a mostanra négy hónapos magzat *benne* növekszik? Vajon a különválás anyát és gyermekét *egyként* kezelte, vagy... vagy az esemény kiszakította a magzatot az anya méhéből, abortálva azt egy újabb hajómásolatra, és az embrió most halva fekszik Sandy ágyán? Ez túl szörnyű ahhoz, hogy végiggondolja.

VALAMI MÁS IS VAN A FEDÉLZETEN MARYVEL. Valami, ami nem olyan, mint egy angyal; különben sem hitt bennük soha.

– Mi vagy te? – kiáltja. – Ki vagy te?

Konyhakéssel felszerelkezve járja a hatalmas lakógyűrűt, keresi, de nem talál semmit. Olyan érzése volt, mintha az Enigma-fejtő olyan helyen keresné a megoldást, ahol a legkisebb a valószínűsége, hogy választ kap. Ahol felelet *van*, ott ő nem *létezik*. Egyfajta *hiányt* érzékel: *szükséget*, ami épp mindig akkora, hogy általa épp *ne* érje el a valóságot.

Nincs valami olyan, amit úgy neveznek: kizáró elv?

– Talán be kellene magad nyugtatóznod.

Nem, te csak maradj éber!

Talán életre kelt abban a valamiben – bármi legyen is az – a kíváncsiság. És bár nem akarja bántani, végtelen magányában mindenképpen rémületet okoz neki. Bizonyos értelemben hívta őt, most mégsem áll elé; inkább kerüli, szaglászva és ízlelgetve figyeli, merre jár.

Rendben, már két hete vagy egyedül. Még huszonkét hét van hátra. Voltak, akik hosszabb időt is töltöttek egyedül, minden olyan kényelmet nélkülözve, ami neked megadatott!

Mozifilmek, ha tetszik. Színészek sürgése-forgása. Számítógépes játékok számolatlanul. Virtuális városnézés, virtuális kalandok. És így tovább, és tovább.

Megpróbálta végignézni *A muzsika hangját* a megfigyelőszobában, biztos választás volt, de képtelen volt koncentrálni. A virtuális valóságba sem mer belépni: az Enigma mögé osonhat, miközben a gépek generálta környezetbe merül.

– Minden ember, aki volt már egyedül, magányossága ellenére tudatában lehetett annak, hogy léteznek más emberek is, ugyanabban a valóságban, mint ő. Én az ellenkezőjét tudom!

Mary, Mary, milyen ellentmondásos, hogy egyre bujább a kerted!

– Mennyi bab! Leszüreteljem őket? Utálom a babot. Ínyenc ételeket ehetek bármelyik nap. Bőven van belőlük ahhoz, hogy akár az összes napomat különlegessé tegyék. Vagyis miért ne dőzsölhetnék?

Talán főzhetnél magadnak valami különlegeset! A fagyasztott készletek a nyers hozzávalók garmadáját kínálják arra az esetre, ha a vákuumcsomagolt étel tönkremenne vagy unalmassá válna.

– Mióta vagyok én szakács? Különben is: hülyeség egy személyre főzni.

Főzz hát nekem is!

– Érzem, hogy valami láthatatlan osztja meg velem a

hajtó – s ezt nem tudom hónapokig elviselni!.

Még akkor sem, ha ez jobb, mint a teljes magány?

– Mutasd meg magad nekem? Akár egy tükör által, még akkor is, ha nem rendelkezel anyagi testtel.

És az Enigma ott van, a kabinja tükrében.

De csak önmaga az, akit lát.

Vagy talán az Enigma ott lebeg, közvetlenül a háta mögött, elrejtőzve a tekintete elől? Hirtelen oldalra lép. Hoppá, egy kis szédelgés. De hozzá képest az Enigma így is túl gyors.

Képtelen közvetlenül elkapni. Valami indirekt módot kell találnia. Marynek gyakorolnia kell a Zen művészet *nem-látás, nem-nézés* irányzatát.

Mint pszichiáter, Mary érti és a múltban valamelyest gyakorolta is a meditáció alapelveit. Az üres, csendes hajó ideális körülményeket nyújt. Lépésről lépésre – olykor közbeékelve más, hanyagolható gyakorlatokat – kiüríti a személyiségét. Minden egyes lépés után elő-bukkan a *semmiből*, hogy újra felfedezze önmagát: az egyetlen tudatosságot a közelben. Egy értelmet az ürességközepén.

Van-e esélye annak, hogy oly hosszú időre elmerül az ürességben, míg mozdulatlan teste éhen hal? Nem valószínű: korgó gyomra tettre hívná végül.

Számos nappal azután, hogy semlegessé varázsolta önmagát...

Egy érzés emelkedik ki a közegből, amelyben a *Pioneer* utazik.

Azt hiszed, hogy az identitásod be van zárva ebbe a hajóba.

Igen, azt hiszi.

Az alapvető létforma mindig átalakítja önmagát. Gondolj csak a lobogó víz buborékjaira! Vágy a tűz lángjaira! Gondolj a légkörben az időjárás alkotórészeire! A létezés a folyamat, nem a körülmények. A lét peremei folyton manifesztálódnak, hogy szétszakadjanak, és

újraegyesüljenek.

Ilyen az érzés, ami fürkészi őt.

Te az értelem egy buboréka vagy, az élő tűz egy nyelve, ami talán száz keringést is megél a te világodban, a te napod körül, de a kozmikus időnek ez csupán szemernyi pillanata. Te az egyik arca vagy a százarcú lénynek, a hajó legénységének. Ez a százarcú lény leválasztotta magát egy sokmilliárd arcú lényről – amit Emberiségnek hívsz.

Sokmilliárd arcú lény?

Az emberiség a tudatosság hajnalától a végső elmúlásig létezik, négydimenziós tűzként. Benne mindenki emelkedik és meghal, helyet cserél egymással, összekapcsolódva, és néha elszakadva, majd újra összeforrva. Ezen a tűznyelven belül lobog a te saját, egyéni lángod.

Miért mondják ezt neki? Segítséget kap, vagy csupán egy istenszerű entitás ridegen vizsgálgatja őt? Esetleg éppen hallucinál?

Fogd fel! A születéstől a halálig egy intelligens csillagközi faj egyéni és egyedülálló mentális entitás, amely az őt alkotó értelmek összességéből adódik. Az Emberiség individuális egységei létrehozzák a nagy egészet a kicsi részekből. Minden egyén egy eón hosszúságú információcsere része – Úgy, hogy nem is tud erről, azon ritka pillanatokat leszámítva, amikor befelé figyel. Vagy mikor tökéletesen megnyílik. Üdvözítő pillanatok, poétikus pillanatok, sámáni hallucinációs pillanatok. Gyakran félreértelmezik az ilyen részleges, tovasuhanó sejtéseket: és lesz belőlük találkozás istenekkel, szellemekkel, lelkekkel, tündérekkel vagy épp a repülő csészealjak népével.

– Mondd tovább!

Létezése több millió éve alatt a faj-entitás egyedül maradhat. Az ilyen létformák nagyon ritkák és távoliak, mind időben, mind térben. Mégis a számuk összességében számottevő, mivel a jelenlegi univerzum egy szülőuniverzumból jött létre. Sőt, maga is létrehoz

újabb univerzumokat, megalkotva így az univerzumok hatalmas fáját.

Ez így elég tömény. Vajon képes ezt egymaga elképzelni? Elég valószínű. Mi másért kommunikálna épp vele egy istenszerű entitás?

A válasz máris érkezik.

Néhány földi faj generációkon át tartó űrutazásra küldi egyes részeit, más csillagvárosokba, létrehozva így saját utódját. Ezen utódok némelyike idegen fajokkal találkozik, és a két létforma vagy elpusztítja vagy megrontja egymást, de előfordulhat, hogy hibriddé válnak. És akad egy-két földi faj, amely az elemeit nem a közönséges téren át, hanem a dimenziók alapjául szolgáló valószínűségtereken keresztül szórja szerte – ők pedig itt találkoznak az entitásukkal, ahogyan most te is.

A hajód még nincs messze az otthonodtól. Még össze vagy zavarodva. Az entitás, az Emberiség, már felismerhető és megszólítható. S ha most megszólítod, az Emberiség, mint egész, hallani fog téged a múltban és a jövőben.

Volt, van és lesz.

Marynek látomása volt. Mit kezdjen vele?

Ő és mindenki más, aki valaha élt, vagy élni fog, csupán apró részecskéje egy önálló, több millió éves entitásnak? A Q-téren keresztül utazva találkozott a magasabb entitással – és ezzel rákényszeríttette az Emberiséget, hogy lépjen kapcsolatba vele a múltban, a jelenben és a jövőben? A kapcsolatfelvétel kizárólag magasabb tudatossági szinten történhet? Olyan szinten, amelyre az egyén a legjobb esetben is csak véletlenül és részleges sikerrel juthat el?

Ha a *Pioneert* soha nem építik meg, sem másmilyen hasonló Q-hajót a jövőben, talán az Emberiség örökre magányos marad. De mivel a kapcsolat most megtörtént, az időben visszamenőleg is érvényessé válik. A fajának egésze talán megérti ezt a paradoxont, de Maryt nyugtalanítja. Soha, egyetlen ember sem volt, és nem is lesz

tudatában a kapcsolatfelvételnek az Emberiség és a Valószínűség Entitások között. Az egyszerű emberekhez ez a tudás el sem jut, csakúgy, mint a teknősverseny fogadásai a teknősökhöz. Vagy talán épp erről van szó? Verseny, tudatlan teknősök részvételével.

Mary egy aprócska agysejtnek érzi magát, aki véletlenül részt vehet a zeneszerző következő szimfóniája néhány taktusának megalkotásában.

HA ÖT HÓNAP MÚLVA A PIONEER SZÁZ MÁSOLATA sikeresen újra-egyesül, és ő bejelenti a kinyilatkoztatást, akkor vajon Maryt, a pszichiátert, diliházba dugják?

A kabin levegője dohos. A felületek porosnak látszanak.

Hirtelen felugrik a lótuszülésből. Ujja hegyével vonalat húz a számítógép konzoljára.

Istenem, a *dátum...*

A dátum, a dátum.

Q+178.

Q+178!

Egyszázhetvennyolc nap, azaz majdnem hat hónap múlt el azóta, hogy a *Pioneer* belépett a Q-térbe, és Mary egyedül találta magát. Előre ugrott az időben. Kiemelték, majd újra behelyezték az idősíkba, csak sokkal későbbre, áthidalva ezzel a hosszú utat, hónapok helyett napok alatt.

– Köszönöm! – kiáltja bele a csendbe. – Nagyon köszönöm!

Többé már nincs olyan érzése, hogy a Másik vele van a hajón.

Csodával és hálával telve indul, hogy megnézze a hidroponikát. Az élet és halál őrült káoszát találja: rothadás és termékenység, a levegő émelyítő és bűztől terhes. Lehetséges, hogy Gisela és Eric, és mind a többi kollégája is előreugrott az időben?

Köztük Sandy, aki többé nincs arra kárhoztatva, hogy egyedül szüljön?

Mary a gyógyszerellátóban mereng. Ha a száz zarándok sikeresen újraegyesül, és ha kilencvenkilenc kollégája nem részesült olyan áldásban, mint ő, akkor vajon az orvos csapatnak milyen ellátásra kell felkészülnie? Nyugtatók, élénkítőszerek, vitaminok?

Hirtelen sziréna szólal meg, viúú-viúú-viúú, sokkoló ricsajként, épp, ahogy a szíve kalapál.

Köszönöm, istenem, azért köszönöm. Tizenöt perce van, hogy visszatérjen a kabinjába és leszíjazza magát. Vajon megéri a fáradságot, hogy így tegyen? Vagy inkább egyszerűen maradjon ott, ahol van? Ha Gisela vagy Yukio is a gyógyszerellátóban vannak, talán egyazon térben jelennek meg, összeolvadva, halálra ítélve. Nem, a kabin biztonságosabb.

A kabin úgy vonaglik, mint korábban. Az összes felület vibrál, mintha könny áztatná a szemét. Aztán minden újra tiszta és éles: a fényképek, a mobilja, a csatlakozók.

Sherwin kapitány hangja élénknek tűnik.

– Mindenki hall engem? Kiléptünk a Q-térből. A Pioneer elérte a Tau Ceti rendszerét.

Itt vagyunk, elfoglaltuk? A Pioneer egy teljesen új naprendszerben halad. Mary határtalan örömöt érzett, hogy visszakapta az embertársait!

– A Tau Ceti Kettő látható 9,8 CSE-nél.

Vajon a társai egyetlen tér-idő ugrással érkeztek ide, vagy lassabban?

– Felfedező társaim, elszakadtunk egymástól, és ennek sok magyarázata lehet.

Halljuk? Halljuk?

– Remélem, mindannyian újra együtt vagyunk. Azt látom, hogy a fővezérlő csapata velem van. Minden, repülési szolgálaton kívül lévőt kérek az étkezőbe azonnal, névsorolvasásra. Dr. Suzuki a felelős a létszámellenőrzésért. Első segéd Pine őrnagy! Másodsegéd Dr. Santos! Előzetes jelentések később

következnek. Ne zárják be a kabinjaikat, miután elhagyták azokat! Orvosi csapat, ellenőrizzék a kabinokat!

Jó gondolat. Ha Chika nem elérhető, Jay-Jay ellenőrzi a névsort. És ha Jay-Jay nincs jelen, Carmen fog koordinálni. Néhány ember talán nem is képes elhagyni a kabinját. Mióta gondolkodhatott Sherwin kapitány a lehetőségeken?

– Gyerünk! A híd kilép. – Nem mondta, hogy ő maga hónapokat töltött-e a Q-térben, vagy csupán egyetlen hónapot, néhány nappal megtoldva.

Az emberek kiszivárognak a folyosóra. Szívből jövő üdvözlések. Az öröm és meghatottság könnyei.

– Denise! – kiált Mary. – Mennyi ideig voltál a Q-térben?

Össze ölelkeznek .

– Ó, Mary, örökkévalóságnak tűnt? Hat hosszú hónap.

– Végig egyedül voltál?

– Teljesen.

– És te, Carmen, mennyi ideig?

– Hat szaros hónapig. Muszáj azonnal eljutnom az étkezőbe, Mary.

– Persze.

Csevegés, csacsogás, ahogy az emberek a parancsnak megfelelően a gyülekezőhely felé haladnak. Eric kabinja távolabb van, a körgyűrű másik részében, látótávolságon kívül. Légy módszeres, nézz be minden kabinba, még ha az ajtó sarkig nyitva van is. Ott van Gisela a távolban; kinyit egy ajtót és beugrik. A parancs ellenére néhány ember meggondolatlanul becsukta az ajtót maga mögött. Itt egy, ami zárva van: *Sandy Tate* ajtaja. *Sandy, Sandy*! Mary kopog, majd a nevét kiáltja.

A szeplős, vörös hajú Sandy az ágyán ül, egy bepólyált csecsemőt tartva a karjaiban. Védőn magához öleli. Védőn? Nem, inkább úgy tűnik, mintha Sandy fogva tartaná a gyermekét, aki alig idősebb egy-két hétnél.

– Mary, hál' istennek…! Már kezdtem megőrülni!

– Tehát megszültél! Teljesen egyedül. Biztos iszonyú

kimerítő és félelmetes volt. Rendben ment?

– Végigcsináltam. Mindent elolvastam előre, amit csak lehetett.

– Jól van, Sandy? Megvizsgállak mindkettőtöket, mihelyst…

– Mary, ez a gyerek megpróbál beszélni hozzám!

– Beszélni?

– Nem értem őt, de próbálkozik.

Lehet, hogy Sandy – érthető módon – érzékcsalódástól szenved?

– Nem tud beszélni, Sandy. Egy csecsemő agya még nincs teljesen kifejlődve. Beszélni egyszerűen nem lehet ilyen korán, és megpróbálnia is teljesen értelmetlen volna, mert fizikálisan a csecsemő képtelen hangokat kiadni. Tudod, a gégefő ilyen korban ehhez még nincs kifejlődve. Az első kilenc hónapban magasan, az orrba zárva helyezkedik el, hogy a csecsemő egyszerre tudjon inni és lélegezni, anélkül hogy fuldokolna.

– Annyit mondtam, hogy *próbálkozik* Nem azt, hogy *sikerül* is neki.

Az egyedüllét hónapjai, a félelem, az aggódás, a másik emberrel való kommunikáció hiánya…

– Sandy, te félreértelmezed a hangokat, amiket kiad.

– Nem értelmezem félre.

– Hadd lássam, Sandy.

Ahogy Mary melléül az ágyra, Sandy összerándul. Aztán felfedi a gyermekét: egy rakás nyöszörgő, küszködő valamit, aki feltételezhetően csak a homályos képét látja egy ismeretlen, saját kis világába betolakodó személynek. És hangokat produkál, amelyek valóban nem hasonlítanak semmilyen normális csecsemősírásra vagy ordításra.

Olyan, mintha ismeretlen nyelven beszélne, elfojtott szavakat hallatva, torzító szűrőkön és tompítókon keresztül.

– Sandy, mondanom kell neked valamit.

Hogyan szakíthat most Mary időt arra, hogy a saját kinyilatkoztatásáról és az *időutazásról* beszéljen?

– Különösnek hangzik, Sandy, egyetértek. De első pillantásra nincs semmi gond egyikőtökkel sem. Tudsz jönni az étkezőbe?

– Én vagyok az ő étkezője – mormolja Sandy. – Ha lennének fogai, harapna.

A csecsemő valóban magabiztosnak tűnik.

– Hogy hívod őt? – kérdi Mary gyengéden.

– Ő próbál megnevezni engem, de nem tudom, mit akar mondani.

– Biztosan előre kigondoltál már egy nevet. Akár fiú akár lány.

– James.

– Szia, James.

Azok a fura hangok… Mintha válaszolna.

– Mi volna, ha elvinnéd őt az étkezőbe? Szerintem fontos lehet. Fontos, igen. Újra meg kell találnod a helyed a közösségben.

– Hol van Jeff? Miért nincs itt? Ezért nem mozdultam. Talán meghalt?

– Hallottad Sherwin kapitány parancsát. Jeff az étteremben vár rád.

– Miért nem jön ide? Akkor együtt mehetnénk.

– Bizonyára úgy gondolta, hogy az étteremben talál téged. Gyerünk, Sandy, fel a fejjel.

– Nem vihetem oda magammal a gyereket. Ez egy szörnyeteg!

Szülés utáni depresszió? Nem feltétlenül.

– Ha James kissé más is, Sandy, ki fogom deríteni az okát, de meg kell magyaráznom a többieknek is. Eddig pompásan helyt álltál. Gyerünk, minden rendben lesz.

Nincs minden rendben. Az egyik amerikai fizikus, Greg Fox, halott. Vakbélgyulladás, mondja Gisela. Bizonyára sokat szenvedett. Vajon sikerült Gregnek hozzáférnie a morfiumhoz? Ha igen, talán túladagolta magát? A boncolás majd kideríti. Néhány hete lehet halott. Elég kellemetlen ilyen holttestre bukkanni.

Az egyik japán megzavarodott: anyanyelvén motyog,

az angol szóra azonban nem reagál. Vajon Mary mit kezdhet vele? Megfelelő gyógyszerekkel és Yukióval, mint tolmáccsal, remélhetőleg jut valami eredményre.

Az összegyűlt legénység, és különösen Jeff rendkívül boldog, hogy üdvözölheti a fedélzeten született csecsemőt. Az emberek körülveszik Sandyt, aki ettől megretten, és elrejti James-t a kíváncsi tekintetek elől. Jeffnek elsőként az ő kabinjában kellett volna mennie, és hogy mégsem ezt tette, Sandy kissé vegyes érzelmekkel viseltetik iránta. Úgy érzi, a férfi elárulta őt, de ezt Jeff nem érti. Talán a férfit okolja az iszonyú megrázkódtatásokért – elvégre ő ültette belé a magját.

– Figyeljenek? – Sherwin kapitány az összegyűltekhez szól –Megérkeztünk. – A szavak szünetében olykor megigazítja őszülő kefefrizuráját – Ráadásul túléltünk egy vészhelyzetet. Hathónapnyi sokkoló magány: mindannyiunk számára kemény lecke volt, igaz?

– Nem – vág közbe Mary. – Nekem nem.

Sherwin vigyorog, kék szeme csillog. Egészen felélénkült.

– Dr. Nolan, nem lehetünk mindannyian pszichiáterek.

- Nem erről van szó...

-

Amikor befejezi a mondandóját, a kollégái jó ideig néma csöndben merednek rá.

– És van még valami – tette hozzá Mary, közelebb lépve Sandyhez és a csecsemőhöz. – Sandy úgy hiszi, hogy a gyermeke megpróbál beszélni hozzá. Szerintem igaza van...

Két bomba – a második vérfagyasztóbb, mint az első – kezdetnek. Lehet, hogy Mary megőrült? – az emberek többsége láthatóan ezt gondolja. Különösen Eric mereszti rá a szemét.

– Van erre valami bizonyítéka? – kérdi Sherwin kapitány. – Nem, mintha kételkednék mindabban, amit megtapasztalt. Csakhogy az állítása óriási jelentőségű.

– Nem tudom bizonyítani, de igaz. A kis James esetleg a tanúmmá válhat idővel, ha majd a gégefő a helyére kerül. Vagy talán ő sem.

– Mary, miért nem szóltál nekem erről azonnal?

– Ezt kérdem én is? – áll Jeff hirtelen támadt indulattal Sandy pártjára, valószínűleg így próbálva mentesíteni magát a néma vád alól, amiért érkezés után nem a párja kabinjába rohant elsőként.

– Talán a jövőben hasznosíthatnánk az utazások során ezt az új jelenséget – mondja valaki. Mary nem látja, ki az.

– Nem tudom, hogy van-e bármi, ami a hasznunkra válhat belőle –mondja. – Az időugrás számomra… természetesnek tűnt.

Az ő szájából a *természetes* most kissé úgy hangzik, mintha messiásnak gondolná magát.

– Senki mással nem történt meg – hallja. – De miért nem? – Talán a meditációs módszerem miatt. Kiürítettem a tudatomat, s ezáltal lehetőséget adtam, hogy kommunikáljon velem.

– És átugrasszon az időn? – szól valaki, a hangjában keserű sértettséggel. – Csak azt kérdem: velünk miért nem tette meg ugyanezt? És te miért nem kérted számunkra is a lehetőséget?

– Magamnak sem kértem. Eszembe sem jutott, hogy ilyesmi lehetséges.

Mindaz, amit Mary megosztott a közösséggel, nyomasztó és zavarba ejtő. Érzi, hogy eltávolodott mindenkitől, mint a kinyilatkoztatás és kegy egyetlen részese.

Ugyanakkor Sandy is furcsa ajándékot kapott James képében!

– Szerintem egyelőre ne vegyük szó szerint, amit Dr. Nolan mondott. – jelenti ki megfontoltan Sherwin kapitány. – Elég a találgatásokból!

Az elmebaj gyanúja kevés hozzá, hogy megfossza őket egy kulcsfontosságú orvostól.

– Nem kétséges, hogy amit Dr. Nolan mondott, az

előbb vagy utóbb értelmet nyer. Erről majd később, hosszabban fogunk beszélgetni, ha szűnik bennünk a zavar. Addig is, készítsünk leltárt a hajó készleteiről: számoljuk össze, ki mit használt el, és ellenőrizzük a jelenlegi állapotot. Ez nyújthat némi kapaszkodót a valósághoz. Van, ami mérhető.

Hamarosan kiderült, hogy a jelenlévők közül csak maga Sherwin, Chika és John, a klimatológus gondolt arra, hogy mindenről, amit elfogyasztott, feljegyzést készítsen.

– Vajon az adataink fellelhetőek a hajó memóriájában? – kérdi Chika.

Valóban! Mi az, ami a száz külön út után, ötvenévnyi egymást fedő, automatikusan tárolt adatból és néhány személyes feljegyzésből az újra egyesült hajó memóriájában lerakódott?

A PIONEER FOLYTATJA ÚJAT azon koordináták felé, ahol a Tau Ceti második bolygója néhány hét múlva lesz. A hajónapló megabájtok ezreit használta fel, adatmentések követik egymást, az eltérés a változatok között apró. A számítógépnek nincs magyarázata erre a tömény túltengésre. Diagnosztizáló teszteket futtat, és a megabájtok a gyorsítótárba kerülnek. Vajon a számítógép érzékelte-e a találkozást Dr. Nolan, és az által feltételezett Valószínűség-Entitás között? Látszólag nem.

Eric túlórázik, hogy helyrehozza a hidroponikus részleget. Természetesen az ő saját Q-tér verziójában ez a hely katonás rendben volt tartva. Szomorú látni, hogy végül mekkora káosz lett belőle.

– Többet kellett volna törődnöm a növényekkel – mondja Mary szomorúan.

– Akkor a végeredmény most épp két százalékkal volna jobb. Elhanyagolható különbség.

– Fogalmam sem volt, mit kellene tennem.

– Gondolod, hogy az élményed azonnali bejelentése volt a legbölcsebb megoldás?

– Ha tovább vártam volna... Akkor talán sokkal nehezebben nyitom ki a szám. Képzeld csak el: „Egyébként, srácok, sikerült kapcsolatba lépnem egy Magasabb Entitással, de mostanáig nem akartam szólni róla. Ja, és ráadásul utaztam az időben is."

– Valószínűleg igazad van. Bár néhányan bizalmatlanok veled.

– Te is közéjük tartozol, Eric?

– Természetesen nem. Tudatában vagyok, milyen iszonyú teher alatt lehetsz.

– És te mindig hűséges vagy a barátaidhoz. De *igazán* hiszel nekem?

– Ez a kérdés nem tisztességes, Mary. Ha én tapasztaltam volna meg azt, amit te... Amit te kétségkívül megtapasztaltál...

– Bennem nincs kételkedés, de ez persze nem számít.

– Szerinted megismételhető a jelenség? Úgy értem, más is átélheti?

– Már nem vagyunk a Q-térben.

– És hazafelé? Ha mindannyian úgy meditálunk, ahogy te tetted, talán lerövidíthetjük az utat. Legalábbis sokan közülünk. Az igazi áldás volna.

– Kezdjek meditációs órákat tartani?

– Hát... Bár lehet, hogy utazás helyett kolonizálni kezdjük a második bolygót. Attól függ, mit találunk rajta.

Ha ez történik a *Pioneer*ral, kizárólag a hajózó személyzet fog visszatérni a Földre, hogy még több felszerelést, telepest, fagyasztott embriót és egyebet hozzon. Mary tapasztalata talán a fedélzeten tartózkodók nagy többsége számára nem is lesz hasznos. Lehet, hogy a tudását hosszú időre félreteszik, és érintetlenül hagyják.

A legénység tagjai elárasztják ajánlataikkal Sandyt, hogy majd ők vigyáznak a kis James-re, de ő egyiket sem fogadja el.

Chika Suzuki előadást tart arról, hogy szerinte mi történhetett. Úgy véli, a jövőben el lehetne kerülni ezt a jelenséget, ha a csillaghajó számítógépe kizárólag

kvantum-elven működne. Így a számítógép pusztán néhány átjáróvá sűrítené a lehetséges útvonalakat.

– Azt mondhatom: mi száz különböző, lehetséges utat tapasztaltunk meg a Naprendszer és a Tau Ceti között. Ugyanakkor alternatív pályák milliárdjai térképeződtek fel, de mivel azok abszurdnak bizonyultak, nem jártuk be őket. Bárcsak egyszer képesek volnánk az összes pályát együtt, és nem külön-külön megélni, ahogy végül is történt! Bár ez olyan tapasztalat volna, amilyennel az emberi elme még nem került szembe. Ebben az esetben ugyanis mindannyian megtapasztalnánk, átélnénk a többiek utazását...

Nem mindenki fogja fel úgy Mary kinyilatkoztatását, mint ami egyszerre túl óriási és túl múlékony ahhoz, hogy gondolkodni lehessen rajta. Dr. Yukio például el van ragadtatva. Számára ez olyan kísérlet, amikor maga a specialista is részt vesz a tudat megpróbáltatásaiban, mint szenvedő alany. Chika Suzuki szintén érdeklődik. Amit Mary mond az Emberiség több százmillió éves tudatáról... S a gondolat, hogy a holtak, élők és még meg sem születettek egységes egészt alkotva információkat küldhetnek egymásnak bármikor... Igen, ez a *látomás* felkavarja Suzuki programozó lelkét, akár hitelt ad Mary szavainak, akár nem. Hasonlóképpen érez Denise, az asztrofizikus. És a biológus Maxim Litvinov. Valamint Sophie Garland, a másik kibernetikus, aki az ökumenikus egyház felszentelt lelkipásztora. És végül, de nem utolsósorban – talán a dolgok egyensúlyát szolgálva – itt van Hiroaki Horiuchi, a kémikus, aki megtört az egyedüllét alatt, de aki elég jól reagált a mentális stabilizátorokra, és már újra összefüggően képes angolul beszélni.

Eric, sajnos, továbbra is vegyes érzelmekkel viseltetik a dolog iránt. Bizonyos értelemben ő nem több, mint tehetséges kertész, aki a rendet és tisztaságot szereti. A természet átlátható, logikus felépítését érti, és előítélettel viseltetik minden megfoghatatlan, transzcendens

mentalitás iránt, legalábbis az emberi fajt illetően. Sőt mi több, Eric modortalan evolucionista. Számára az életnek nincs más célja, mint az élet maga, a saját sokféleségében és önmaga ritmusában. Számára elfogadhatatlan, amit Mary kijelentése sugall: hogy az eddig ismert Emberiségnek bármiféle különleges célja volna. A Magasabb Entitás felbukkanása – méghozzá egyszerre, az összes idősíkon, tehát a múltban, jelenben és a jövőben! – azonban mintha azt üzenné, hogy a sorsszerűség létezik. A kinyilatkoztatás, ha többet nem is, de annyit magában foglal, hogy az emberiség magasabb létezési- vagy tudatállapotba kerülhet.

Mary a híveivel terápiás órákat tart, és Hiroakira gyógyítóan hat, hogy jelen lehet ezeken. A nő kínálta magyarázatot magáévá téve Hiroaki szembe tud nézni a saját fantomjaival és démonjaival.

Mary csoportjában hárman is japánok. Yukio megjegyzi, hogy a népe erős öntudattal bír, mint egyedi és kollektív entitás, épp ezért szimpatizálnak a létezés eme új koncepciójával.

A fenti hat ember érdeklődése valóban segíti Maryt, máskülönben olyan egyedül lenne, mint a Q-térben eltöltött hetek alatt. Akkor akár kísértetként is bolyonghatna az újraegyesült társaság ünnepi partiján. Szerencsére ők mellette vannak, de még így is úgy érzi néha, hogy sikoltani szeretne az Entitás felé, aki átemelte őt az időn: *Gyere vissza! Kérlek, mutasd meg magadat másoknak is, ne csupán nekem!*

Eközben Sandy a bátor anya álarcát viseli, akinek gyermeke eredendően abnormális, bár kicsattan az egészségtől. Olyan, mintha egy tökéletesen normális csecsemőt felülírtak volna egy programmal, amelyet még nem képes futtatni. Addig nem, amíg kissé fejlettebb nem lesz, és ami mégis folyton arra készteti őt, hogy megpróbálja kifejezni magát, és tesztelje a környezetét. Sőt, talán megpróbálja megváltoztatni, kifordítani a normális fejlődés menetrendjét. Jeff megtesz minden tőle telhetőt, hogy gondozza a gyermeküket. Gyakran kiveszi

James-t Sandy kezéből, hogy elvigye a botanikus részlegbe vagy a fedélzeti megfigyelőbe. Épp ahogy tennie kell. Ez egyszerre jócselekedet és sport. Más párok még nem estek teherbe. A lehetséges szülők arra várnak, hogy mi lesz James-szel.

HETEKKEL KÉSŐBB A PIONEER A TAU CETI KETTŐ körüli pályára áll, nyolcvan kilométer magasságban a világot egészében borító óceán fölött, amelyben féltucatnyi földdarab úszik. A kontinens-puzzle mintha szétszóródott, torz Ausztráliákra emlékeztetne, amelynek részei – egy kivétellel – mind a mérsékelt égövben találhatóak. Az egyetlen kakukktojás az Északi-sarkot fogja közre, és jégsapkát visel. A folyórendszerek jól láthatóak, ahogy a hegyek is, amelyek közül az egyik élénken füstölög, előre jelezve a kitörést. Máshol tájfun tombol. A bolygó élettel telinek tűnik, bár nem zsúfolt – remélhetőleg. A vegetációnak kevés jele mutatkozik, de legalább van növényzet. És vajon ahol növényzet akad, ott állatvilág is van? A tengeri élőlények létezése nagyon valószínű, csakhogy nincs hold, ami dagályt idézhetne elő.

Háromheti intenzív globális felderítő munka után Jay-Jay lesz az Egyes sikló, a *Beauty* pilótája. A Pizzának elnevezett földdarabra szállnak le: nevét a számítógép választotta a legénység által összeállított, és Sherwin kapitány által jóváhagyott listából, véletlenszerűen. Idővel, remélhetőleg, az embereket táplálni is fogja a Pizza, ha a termőföldje megművelhetőnek bizonyul. A geológus Jay-Jay társai Maxim Litvnov, Jeff Lee és John Dolby lesznek, akik az exobiológia és az éghajlattan kérdéseire keresnek majd választ odalenn.

A vadidegen világ szemlélése, akár a híd ablakaiból, akár a képernyőről, elindítja a fantáziát. A torz ausztráliák mintha ajándékok lennének a karácsonyfa alatt. Vajon mi lehet rajtuk? Mi a díszítés, a feltét a Pizzán?

Három héttel később születik meg a válasz: a Tau Ceti fényében pompázó jádezöld és rozsdavörös, élénknarancs és smaragd színű dudva, moszat, hínár, pattantyúfa. Szkafanderbe és sisakba öltözve Maxim írja le a helyszínt, ami a *Pioneer* minden képernyőjén látható. (A *Beauty* három utasa pénzfeldobással döntötte el, kié legyen a megtiszteltetés, hogy elsőként léphet az új világra. A pilóta nem vehetett részt a sorsolásban. Az ő életét nem szabad kockáztatni.) A *Beauty* a vegyes vegetáció közepén fekszik, lapos sziklaszegélyen, kilátással egy olyan tengerparti területre, amelyről mintha eltávolították volna a vizet. Pillanatnyilag a valós tengerpart néhány kilométerrel odébb van. Nem is volna megterhelő odabiciklizni. A vízinövények rétege ugyan néhol egy méteres, de az egész olyan lapos, mint egy palacsinta.

Maxim óvatosan próbaszúrásokat végez. A nagy halom gaz közül hamarosan apró szöcskék és pókok rohannak szerte.

– Kicsit olyanok, mintha bolhák és apró rákok lennének.

Be is fog néhány fajt, mielőtt mintát vesz a gazból, majd bezsákol egy kis földet, ami váltakozón kavicsos és üledékes, tele kacskaringós indával és rózsaszín atkákkal.

John érkezik a *Beauty*ról, hogy Maximhoz csatlakozzon, egy légkör-analizátort cipel magával, hogy ellenőrizze a körpályán begyűjtött adatokat. Jeff egy fehér egeret hoz átlátszó, könnyű dobozban. Az egerek biológiailag nagyon hasonlóak az emberekhez. Vajon az egér, amely a Lacmus névre hallgat, be fog-e kékülni vagy pirosodni, jelezve, hogy ártalmas mikroorganizmusok vannak jelen? Még ha nem is történik semmi egyértelmű, a *Pioneer*ra visszatérve Lacmust elkülönítik, majd felboncolják.

A közvetlen környezet egész napon át tartó, tüzetes átvizsgálása után, másnap Jeff és Maxim a szürke felhők

alatt fekvő tengerpart felé veszi az irányt. Később esik némi csapadék, de nem zuhog. Vajon mit fognak találni? Esetleg leviatánok cirkálnak majd a part közelében, mint óriási, mozgó szigetek? Uszonyos torpedók dülledt szemekkel óvják majd a kölykeiket, figyelve a parton felbukkant idegen lényeket?

Nem, dehogy.

– Gaz és homok. Kavicsok és vándorkövek. – Ez látható a képernyőn is, amint Maxim körbenéz a kamerával. Hatalmas dudvaszárak emelkednek ki a szellőborzolta tengerből, közvetlenül a parttal szemben. Hatalmas kúszónövények, amelyeket az óceán gyökereztetett meg a talajban. A szöcskéknél és pókoknál nagyobb vadállatok nincsenek, és jelenleg az üres, melankolikus ég is kihalt.

Most Jeff hálókat lő ki a tengerbe: az egyiket a fenékvonáshoz, a másikat kotráshoz. Amit partra húz, az csupán moszatok és algák kusza tömege: egyik sem nagyobb a kisujjánál.

Visszatérve a *Beauty*ra Lacmus, az egér, lepecsételt kalitkájában még mindig életvidám és hófehér.

A következő napon a második sikló, a *Charm* egy fél világgal odébb landol. Célterülete a Kansas-nak keresztelt hatalmas sziget, vagy mini-kontinens széles folyóvölgye, amely kissé közelebb van a szárazföld belsejéhez, mint ahova a *Beauty* leereszkedett. A dudvából álló vadon a folyótól kiindulva szinte hálót sző a terep fölé, itt-ott teret engedve a rugalmas, törpe szalagfáknak és a terebélyes, tüdő formájú növénynek. Továbbá itt is apró szöcskék és pókok, valamint azok variációi – de semmi náluk nagyobb.

Mindent összevetve ez csodálatos, bár kissé kietlen. Itt, a Técén –ahogy egyre gyakrabban hívják a bolygót – van ugyan ökológia, de primitív, bár működőképes. Évekkel ezelőtt eldöntötték, hogy a Técé biológiai beszennyezése másodrendű szempont, az új világ benépesítése – ha ez egyáltalán lehetséges – előbbre

való. Végül is, az expedíció minden partnerének 50 milliárd dollárjába került az út!

Mezőgazdasági vizsgálatokat folytatnak. Egy sor magot ültetnek közvetlenül az itteni földbe, vagy – ellenőrzött, laboratóriumi körülmények között – a begyűjtött és hőkezelt fövenybe, iszapba.

MINDEZ A LÁZAS TEVÉKENYSÉG a feledés ködébe burkolja Mary *jelenését*, és a kis James-szel kapcsolatos furcsaságokat. A legénység tagjai a tudatalattijukba söprik a zavaró gondolatokat, kivéve a csoport tagjait: Yukiót, Chikát, Denise-t, Hiroakit és Sophie-t. És persze a mindenre újra nyitott Sandyt, karján a kis James-szel. Jeff a bolygón tartózkodik, és így már megint támogatás nélkül hagyta a párját. Mintha a történelem ismételné önmagát, hiszen korábban sem volt jelen a kellő pillanatban.

És persze itt van még Eric is; bár ez a részéről puszta lojalitás. Viszont Maxim hiányzik. Ő szintén a Técé felszínén van. A nyolcak – illetve kilencek, ha James-t is beleszámítjuk – a hidroponikus részlegben találkoznak, mintha összeesküvők, vagy egy szekta tagjai volnának. A csecsemő a Messiásuk, még ha egyelőre nem is tud beszélni.

– Mind egyek vagyunk – mondja Hiroaki. – Ez a lényeg: az emberi lét egységessége.

– Talán Adolf Hitler és a koncentrációs táborban elpusztult rabbi is egy volt? – kérdi halkan Sophie. – Mi van azokkal az emberekkel, akik a történelem folyamán kegyetlen háborúkat viseltek egymás ellen?

– Előfordul, hogy az immunrendszerünk felmondja a szolgálatot, és megtámadja a saját testünket. Csakhogy én az elmúlt és eljövendő életekről is beszélek, méghozzá egységként fogva fel azokat. Én vagyok saját ősöm és távoli leszármazottam! Mint egyéniségek, csupán vágyakozhatunk rá, hogy birtokában legyünk az eljövendő életek tudásának is! Viszont az Emberiség Egésze már magában foglalja az eljövendő életeket is.

– A jövőben születő életeket még nem élték meg? –

ellenkezik Denise. – Ha beléjük merülhetnénk most, ez azt jelentené, hogy minden előre meghatározott és változtathatatlan. Csak azért vagyunk képesek cselekedni ma, mert nem ismerjük a holnapot. Nem, várjatok! Hiszen így a szabad akarat hal meg! Még csak választási lehetőségünk sincs, hogy megtegyünk, vagy ne tegyünk meg valamit, mivel minden előre elrendeltetett. Az Emberiség kollektív tudata képtelen számolni, gondolkodni, álmodni vagy bármilyen cselekvést végrehajtani. Erre ezer év alatt sem volna képes, hiszen nem mehetnek végbe benne valódi változások! Csupán egyetlen, gigantikus szuper-komplikált gondolat volna; egy négydimenziós abakusz, mindig ugyanabban az állapotban.

– Mi a célja? – kérdi Mary. – Mit csinál, mit álmodik?

– Talán egyszerűen csak létezik. – mondja Eric. – Lehet, hogy ez minden, amit tesz.

– Muszáj néha következtetéseket levonnia. Micsoda számítási teljesítmény! Hiszen mindannyiunk milliárdnyi agyát használhatja!

– Következtetés kell? A végső kihalás elég következtetés. A fa nő, a fa meghal.

– Talán... – teszi hozzá Chika – ...elkerüli a kihalást azáltal, hogy önmagába zárul. A kezdete és a vége összekapcsolódik. Tehát folyton létezik, még akkor is, ha az idő túlhalad fizikai létezése korszakán.

– A valószínűség-lénnyel való kapcsolat biztosan okozott változást.

– Ha időn kívüli, vagy önmagába zárult a létezése, akkor ez már korábban is megtörtént. Illetve nincs jelentősége a mikornak. – Azt hiszem, a mi értelmünket meghaladja ennek a megértése.

– Csak a felsőbb értelem birtokolja a rálátást.

– Értenie kell a lét fogalmát. Nem csupán megtapasztalni a létezést, de érteni is, mint a lét folyamatának részét.

– Mindannyian Isten része vagyunk – jelenti ki Sophie. – Bármilyen, magasabb szinten fejlett faj egységként

Isten. Mégsem követhetjük Isten gondolatait. Mindannyian csak kicsiny darabkái, részei vagyunk azoknak a gondolatoknak.

– A valószínűség-entitás velem mégis következetesebb volt?

– Mert te nem tartoztál hozzá, nem voltál a része, Mary. Te közvetítőként szerepeltél közte, és a mi istenünk, fajunk között. Rajtad keresztül kellett jeleket küldenie.

– Azután pedig elment, mert a velem való beszélgetés olyan érdekes volt számára, mintha egy hangyával beszélgetett volna.

– Végül is átemelt téged az elágazás egyik végéről a másikra.

– Mindenféle erőlködés nélkül. Bárcsak a mi Istenünk is megtenné ezt velünk.

– Talán... – javasolja Sophie. – Talán csak igazán erősen kellene imádkoznod, Mary. Egyfajta energiával töltött meditációra volna szükség.

– De miért imádkozzam?

– James-ért – mondja Sandy. – Hadd legyen ő is...

– Normális? – kérdi Sophie. – Áldja meg minél hamarabb a nyelv ismeretével? Hogy elkezdjen beszélni, ahelyett, hogy gügyögne hozzád?

– Szerintem... Szerintem normális.

– Ha normális, akkor a különleges képessége nem több, mint elpocsékolt tehetség, nem gondolod?

Sandy szipog.

– Meddig lesz még Jeff odalent?

– Helyette itt vagyunk mi.

– Hadd vigyem el James-t néhány órára. – ajánlja fel Sophie, már nem először.

– Nem!

Sandy eddig kizárólag Jeffnek adta át a gyereket, és neki is csupán azért, mivel úgy vélte, a James-ről való gondoskodás a férfi kötelessége is.

Bármi történik, Sandy – úgy tűnik – képtelen volna bántani a gyermekét. Ha mégis bármilyen módon

megtenné, az Mary felelőssége. Mary azonban érzi, hogy nem léphet túl erőszakosan közbe, épp a történésekben játszott, különleges szerepe miatt.

NÉHÁNY MAG ELPUSZTUL, DE A LEGTÖBB TÚLÉLI: még azok is, amelyek közvetlenül ki vannak téve a Pizza éghajlatának. Egyesek még szaporodnak is. A kihelyezett megfigyelő-kamerák felveszik, miként próbálnak életben maradni a szöcskék. Az egyik határozottan és gyorsan öl, bár a kusza növényzetben a legtöbb helyi rovar elmenekül előle. A begyűjtött szöcske a formaldehidben a remény amulettjévé válik. Feltéve, hogy ez a remény a földi organizmusok felsőbbrendűségét, vagy legalábbis alkalmazkodóképességét jelzi.

Lacmus továbbra is élénk. A *Beauty* visszatér a *Pioneer*ra. Itt az ideje az intenzív labormunkának, és az eredmények ellenőrzésének a számítógép segítségével.

Számos tesztet elvégeztek, és még több szimulációt lefuttattak, de végül eljön az idő, mikor egy önkéntesnek fejest kell ugrania a mélyvízbe. Kansas közepén Jeff leveszi a sisakját. A számítógép jóváhagyta tettét, bár ez a jóváhagyás csupán tanácsnak számít. Jeff, annak ellenére, hogy a gyermekgondozásban megpróbált hősiesen helytállni, most lehet, hogy végül mégis cserbenhagyja Sandyt – azáltal, hogy hősi halottá válik.

A csoport kéz a kézben imádkozik Jefférért a hidroponikus részlegben. Imádkoznak, még akkor is, ha képtelenek teljességgel magukévá tenni az érzést, hogy egy kollektíva részei. Ehhez ugyanis túl régen vannak egyetlen közösségben.

– Mintha édes lenne. És egy kicsit dohos is, mint a rothadó fa.

Jeff öt percen át lélegzi be a bolygó levegőjét. Nincs hirtelen tüsszentés. A sisakot visszavéve a *Charm* fedélzetén még további három unalmas órán keresztül viseli azt. Semmi kellemetlen nem történik vele, így

végül levetkőzik. Nyál-, vér-, és hámsejt-mintát vesz tőle Gisela, és a minták a mikroszkóp alatt normálisnak mutatkoznak.

– Úgy tűnik, szerencsések vagyunk a nagy úton – közli a legénységgel Sherwin kapitány.

A *Charm* ideális karanténnak bizonyul. Jeff és Gisela, valamint a köpcös agronómus, Marcel Reynard, továbbá a geológus-pilóta Werner Schmidt felváltva dolgoznak a siklóban, és járnak felderítő utakra, szkafanderbe öltözötten. A *Charm* fedélzetén Gisela ürülékmintába oltja az idegen föld mikroorganizmusait. Az organizmusok egy része elpusztul. Egy héttel később Jeff elindul, hogy néhány órán át a Kansas levegőjét szívja.

Három nap elteltével már forralt, szűrt Kansas-vizet iszik. Gisella teszteli és újrateszteli a férfi vizeletét. Két nappal később Jeff szkafander helyett kezeslábasban lép a felszínre. Az űrsiklóban már megérintett néhány vegetációmintát védőkesztyű nélkül, és nem keletkeztek a bőrén kiütések. Most az élő növényzetet érinti meg. A földre ürülékmintát tesz ki, amit zacskóban hozott magával, megjelölve a helyet egy zászlócskával. Vajon mit gondolnának a szöcskék és pókok erről a felajánlásról, ha valódi értelem csillogna bennük, egyszerű, programozott ösztönök helyett? Számukra az istenek az égből érkeztek. Másnap élettelen szöcskék fekszenek a közelben – az istenek eledele, vagy inkább potyadéka túl sok volt nekik.

James fejlődése eltér a megszokottól: a gégefő hamar a helyére kerül. Vigyázni kell, nehogy félrenyeljen. Az agyában lévő kapcsolatok talán túl gyorsan fejlődnek – élénknek, csillogó szeműnek látszik; és mintha valami idegen, ismeretlen is bujkálna benne. Már nem próbál beszélni: mintha elfogadta, megértette volna jelenlegi helyét a világban. Milyen nyugodt és irányítható gyermek most, és milyen fiatal! Figyelmesen szemléli az anyját, Maryt és a csoport tagjait. A csoportot, amely egyre

inkább őt támogatja, és nem Maryt.

A harmadik űrsikló, a *Colour*, azért csatlakozott a *Charm*hoz, hogy közösen létrehozzanak egy harminc férőhelyes, napenergiával és szélturbinákkal felszerelt bázist.

A POTENCIÁLIS TELEPESEK CSAK MOST KEZDIK FELFOGNI, elfogadni, hogy a jövőjüket a Técén kell eltölteniük. Ebben segít a tudományos késztetés. És persze könnyít rajta az emberiség hatalmas kulturális gazdagsága, amelyet magukkal hoztak, és ami – szórakozásként – elviselhetővé teszi a mindennapokat. No meg két év múlva a Földről újabb telepesek érkeznek majd, együtt a *Pioneer* hajózó személyzetével, akik hazaviszik, majd visszahozzák a hajót.

De mindezzel szemben ott a Kansas terméketlensége…!

– Ha lemegyünk oda… – mondja Sandy.

– Nem ha, hanem amikor! Nincs ha! – mondja Chika. – Eddig valójában nem gondoltunk bele, hogy ez megtörténhet, ugye? Én beismerem, hogy nem; még a szívem legmélyén sem. Arra számítottunk, hogy a bolygó lakhatatlan, és bizonyára idegen vírusok vannak rajta, amelyekkel nem tudunk majd megbirkózni. Pedig lakható és nincsenek vírusok.

Sophie vidámabb hangot próbál megütni.

– Száz év alatt majd emberi városok épülnek rajta. Olyan emberek lakják be bolygót, akiknek már a nagyszülei is a Técé Kettőn születtek.

– Számunkra… – mondja Sandy – …ez csupán munka. Ha szerencsénk van, felfoghatjuk úgy, mint dolgos nyaralást. Bármerre megyünk a bolygón, az kirándulás, bár közben munkát végzünk. Én például rengeteget fogok kirándulni a tengerpartra. Erre áldozzuk majd életünk javát.

– Hiszen ezért jöttünk ide – mondja Mary. – Honfoglalók vagyunk. A te Jeffed legfőképpen.

– Neked könnyű ezt mondani? Te nem fogsz itt

ragadni. Sherwin kapitány magával visz a Q-téren keresztül, remélve, hogy le lehet rövidíteni az utat a fedélzeten utazók számára. És ha ez mégsem lehetséges, vajon a hathónapnyi magány nem lesz-e elrettentő azoknak, akiknek követniük kellene minket? Nos?

– Azt akarod mondani… Azt gondolod, hogy nem lesz újabb hajónyi telepes? Biztos tévedsz? Még akkor is, ha az emberek magányra vannak kényszerítve az úton, vállalni fogják, hiszen a cél, a bolygó biztos pont?

Eric szorongva figyeli Maryt.

– Vajon engem visszavisznek? Normál esetben azért kellene a fedélzeten lennem, hogy gondozzam a hidroponikus növényeket. Csakhogy ennek nincs értelme, ha a Pioneer nyolc, vagy akárhány másolatra szakad. Sherwin kapitány pedig, ha hajóorvost kell választania, inkább visz téged, mint Yukiot.

– Még akkor is, ha senkit nem tudnék ellátni, csak önmagamat? Ne beszélj ostobaságokat?

Eric megrázza a fejét.

– Nem az orvosi képesítésed miatt dönt majd melletted. Az a másik Entitás lesz az igazi ok.

A kapitánynak döntések tömkelegét kell meghoznia. Talán ezért nem ül le Maryvel, hogy újra megbeszélje vele a látomását. Hónapokkal korábban ugyan tett erre egy kísérletet: hosszú és eredménytelen szócséplés volt.

De az indulásig történhet még Maryvel valami. Vagy, ha nem vele, hát James-szel.

Denise a felszínre ment. Mostantól asztrofizikai tudása a Tau Ceti közvetlen tanulmányozását szolgálja, és ez természetesen fontos. Napfolt-ciklusok, és az új napról érkező napszél. Jay-Jay körpályára állított számára egy megfigyelő műholdat, de a lakóhelyépítés egyelőre Denise idejének nagy részét lefoglalja.

Még egy hónap kell hozzá, hogy a második lakóépületet és néhány szélturbinát felépítsenek. Remélhetőleg elég lesz az idő, hogy a legégetőbb problémákat megoldják, mire az első lakók beköltöznek.

A lakóépületet nem kell teljesen elzárni a környezettől, és ez lényegesen leegyszerűsíti a gondjaikat. A levegő és a víz szabadon hozzáférhető a Técé Kettőn: ez csodás adomány, csakúgy mint a termőföld, amelyben megteremnek a gabonanövények. Genetikus mesterkedésre nem lesz szükség. A farkasbab-veteményekből takarmányt és némi esztétikai élményt is biztosíthatnak. A fagyasztott sertés, kecske és nyúlembriókat felmelegítik, és mihamarabb mesterséges méhekbe helyezik. Csirkéket is keltethetnek. Tavakat áshatnak a pontyoknak és a pisztrángoknak, és persze kiépíthetik a szennyvíz-csatornák hálózatát.

James-nek kiscsirkék, nyuszikák és malackák lesznek a játszótársai.

A honfoglalók fel voltak készülve arra, hogy a magukkal hozott, maréknyi földi életet megvédjék. Ez behatárolta volna a lehetőségeiket, de kiderült, hogy erre nincs szükség.

Sophie mindenesetre rendez egy ökumenikus hála-, és áldásceremóniát. Bár ha Isten valóban az emberiség kollektív szupertudata, akkor most rettenetesen távol van – vagy csak egy iszonyúan kicsi darabkája van jelen ezen a bolygón.

Bjorn és Heidi Svenson férj és feleség, és mindketten állatorvosok, akik a tenyésztésért lesznek felelősek. Meglátogatják Maryt a klinikán. Heidi vizeletmintát hoz magával.

– Állapotos vagy. Határozottan! – mondja Mary Heidinek vidáman. – Gratulálok!

Körülbelül egy hete lehetett, hogy Svensonék valamiféle maratonba fogtak: két nap alatt hatszor voltak együtt, Heidi ciklusának közepe táján. Ha James rossz előjelnek számított, ezt az ómentet elsöpörte az, hogy a Técé termékenységet ígér. A természetes aggodalom helyét most mohó verseny váltotta fel: ki szüli meg az első gyermeket ebben az idegen világban. Még korai ugyan megmondani, hogy mennyire életképes a Svenson

embrió, de Heidi nem szándékozik eltitkolni a terhességét. Másnap egy afroamerikai házaspár látogatja meg Maryt, ugyanazzal a céllal. Előző próbálkozásuk nem fogant meg, de most sikerrel jártak.

Kis szerencsével James-nek lesznek társai, akik alig fiatalabbak, mint ő.

MARY, SOPHIE, HIROAKI ÉS CHIKA, és persze az elmaradhatatlan Eric épp kávészünetet tartanak a hidroponikus részlegben. A növénydézsák szélén üldögélve, hátukkal a sárgarépák smaragd fóliájának, a paradicsomok fényes-piros gömböktől hajló állványainak dőlnek.

Sandy olyan sebességgel érkezik, hogy majdnem elveszíti az egyensúlyát. James szorosan bepólyálva fekszik a karjaiban, mintha a nő attól tartana, hogy leeshet és eltörhet.

– *Beszél! Elkezdett beszélni!* – mutatja gyermekét, aki Sophie-ra, majd Maryre néz.

A gyermek ezt mondja:

– Én vagyok a Hang. Én válaszolok. Kérdezzetek.

És Mary kérdez:

– Mi vagy te?

– Én vagyok az egész Emberiséghez kapcsolódó Hang. Az általatok Q-térnek nevezett esemény visszhangja.

Sandy gyermeke tényleg hozzájuk beszél.

A hangja kissé nyikorgó.

– Miért hagytak téged hátra?

– Vezetőként ahhoz, ami van, és ami lehet.

– Nem kellene idehívnunk a kapitányt? – vág közbe Eric.

– Nem, még nem – szól Hiroaki, aki alig várja, hogy megvilágosodjék. Egy Vezető valamihez, ami…

– Azt akarod mondani… – kérdi Eric – …hogy te például meg tudod nekünk mondani, valóban olyan megfelelő hely-e a Técé a letelepedésre, mint amilyennek látszik?

– Lehet, hogy a probléma belül van, bennetek. Túl speciálisak vagytok. Specialisták, multispecialisták,

szakértők, szuperszakértők. Az ujjatok hegyéből, a bőrötök pórusaiból is a betelepítés szakértelme csöpög. Jobb lett volna, ha száz képzett parasztot küldenek ide. Egyszerű dolgozókat, akiknek a munka jelenti a szabadulást a nyomasztó múlttól, és akik itt uraknak érezhetnék magukat. A Técé gaz, víz és sár. Ti pedig… kényszeríts egy sakk nagymestert, hogy évekig csak dámázzon!

– A *Pioneer* néhány év múlva még több embert fog idehozni. Kevesebb értelmiségit és több szakmunkást, azt hiszem.

– Akik kettesével alszanak a kabinokban, mint az állatok a bárkában? És akkor ti, az alapítók lesztek a feletteseik, az irányítóik? Még ha így is lesz, túl kevesen érkezhetnek.

– Újabb hajókat fognak építeni. Több hajót.

– Kérdem én: vajon mindegyik megépítése négy évig tart majd, és negyven milliárdba kerül? A befektetők végül csődbe mennének. És ha így történne, a Földet szárazra adóztatnák. Mindezt miattatok. Nem, ez csak akkor fordulhatna elő, ha az emberiséget a biztos kihalás fenyegetné. Ha a napotok fel akar robbanni. Ha egy kihűlt csillag hullája lépne be a naprendszeretekbe, megzavarva a Föld pályáját. Vagy ha egy hatalmas üstökös jönne, de lenne még száz év, mielőtt újra visszatérve becsapódna a Földbe.

– Az üstökösre tüzelhetnénk antianyaggal – mondja Chika. – Az elpusztítaná, míg távol jár.

Ilyen rövid idő alatt milyen fenyegetés lehetne elég nagy és elég biztos?

Mary felidéz egy emléket.

– Te… avagy a létforma, akit képviselsz, azt mondta nekem, hogy más fajoknak sikerült kolóniákat létrehozniuk, olyan hajókat küldtek az űrbe, amelyeken több generáció követte egymást.

– Esetleg több ezer egyeddel a fedélzeten, igen. És előfordulhatott, hogy azok a fajok sokkal nagyobb energiatartalékokkal bírtak, mint az Emberiség. Túl

korán vágtatok bele. Fejletlenek vagytok. A legjobb próbálkozásotok sem elég jó.

– Azt hiszem... – szól Sophie – ...te a pesszimistákat képviseled. Bizonyára kizárólag olyan emberek gondolataiból indulsz ki, akik körmük szakadtáig kételkednek mindenben.

Vezető az alternatív holnapba.

– James, meg tudod jósolni a jövőt? – kérdi Hiroaki.

– Meg tudom mondani, hogy mi a legvalószínűbb – válaszol a gyermek. – Olykor a végtelenül valószínűtlen alternatívák is valóssá válhatnak. Máskülönben hogyan jöhetett volna létre az első anyauniverzum?

– Aha! – kapja fel a fejét Chika. – Ő tehát egy kvantumszámítógép! Egy karon ülő kvantumszámítógép, plusz mesterséges intelligencia! Nem, nem mesterségest akartam mondani. Biológiai, igen, ő egy biológiai kvantumszámítógép. Persze bizonyos értelemben mindannyian azok vagyunk, ha igaz, hogy kvantumhatások alkotják a tudatunkat. De nincs hozzáférésünk... Nem vagyunk összekapcsolva... Nem lehetünk közvetlen kapcsolatban a nagy egésszel.

– Ő egy avatár – mondja Sophie.

– A virtuális arcra gondolsz, amit a számítógép generál a képernyőn?

– Eredetileg az avatár hindu kifejezés. Az isten egyik földi megtestesülése, manifesztációja.

Sandy oly gyanakvón tartja a gyermeket – aki biológiailag a fia –, mintha előre felkészülne rá, hogy lefektesse a paradicsompalánták közé, ha esetleg elhagyná az ereje.

– Van hatalma? Meg tud tenni dolgokat?

– Kérdezd meg tőle – mondja Sophie szánakozva és aggódva.

Sandy a gyermeke fölé hajol.

– James, meg tudsz tenni dolgokat? Úgy értem... képes volnál mondjuk teremteni egy madarat?

– Anya, én Hang vagyok, nem pedig Kéz, amely lényeket szakít ki a tér egy részéből, hogy idehozza őket.

– Van két kezed, két kicsi kezed. Itt van! – óvatosan kipólyál egy kövérkés, rózsaszín babakart, pici ujjakkal és apró, korall körmökkel.

– De nem vagyok Kéz.

– És képes vagy Kézzé válni?

– Ez elég valószínűtlen.

– Látod, mi történik Jeff-fel a Tau Cetin?

– Nem vagyok Szem.

Hiroaki közbevág.

– Vannak olyan lények mint te, akik Kezek vagy Szemek? James ásít.

– Elfáradtam. Ez elég megerőltető volt. Még csak csecsemő vagyok becsukódik a szeme.

– Üzennem kell Jeffnek! Vissza kell jönnie!

– Szólnunk kell a kapitánynak most azonnal – mondja Chika.

– Alszik.

– Sherwin kapitány? Honnan tudod?

– Nem. James alszik.

Chika hívása után Sherwin Peterson hamarosan személyesen is megjelenik a hidroponikus részlegben.

– Fel tudjátok ébreszteni?

– Nem hiszem, hogy fel kellene – mondja Mary. – Kimerült. Hagyjuk, hogy magától ébredjen fel.

– Aligha kételkedhetem mindannyitok szavában... Hacsak mindez nem egy misztikus átverés. De mi értelme volna?

A kapitány tapsol egyet, hátha a hirtelen zaj felébreszti James-t.

– Hadd beszéljek nyíltan! Azt mondja, hogy ez az expedíció elhamarkodott, túl kis létszámú és rosszul összeválogatott személyzettel bír.

Ez lehet az átverés lényege – fut át a gondolat a kapitány agyán. Összeesküvők kis csoportjának pszichológiai szabotázsa, akik szeretnék elkerülni, hogy a Técén ragadjanak. Ez a szándék fertőzésként terjedhet. *Végezzük el, amit a tudomány megkíván, aztán pakoljunk*

össze és menjünk haza, fészkeljük el magunkat a hajó viszonylagos kényelmében. Ha a gyermek felébred, és nem mond semmit, az átverés néhány óra alatt kiderül. Egyelőre csupán a lázadás magja vetették el.

– A parancsom, hogy mindezt tartsátok titokban, amíg én magam nem beszéltem a gyermekkel.

Hogyan volnának képesek végrehajtatni ezt a parancsot? Egy kapitánynak soha nem szabad olyan utasítást adnia, amit lehetetlen végrehajtani.

– Könyörgöm, hogy maradjatok csöndben néhány órát. Mennyi ideig fog aludni, meddig tart ez az egész?

Ezt egy anyának tudnia kell. Az orvosnak szintén tudnia kell. Igen, valójában épp egy pszichiáter az, aki azt állítja, hogy találkozott a Valószínűség egyik lakójával, akinek most ez a gyermek a Hangja.

– Megváltozott az agyfelépítése – mondja Mary. – Nem tudom, meddig fog aludni ekkora megpróbáltatás után. Kárt okozhatunk neki.

– Vagy ő okozhat kárt nekünk, doktornő. Olyat, amilyet el sem tudsz képzelni?

– Ő egy élő kvantumszámítógép – mondja Chika. – Talán James segíthet neked, hogy sokszorozódás nélkül kelj át a Q-téren. Sőt, talán el tudja játszani az időugrós trükköt is.

– És talán a Pioneer leesik az univerzum pereméről. A hajó eltűnik, és vége a csillagközi utazásnak. Honnan tudod, hogy ez a gyermek nem egyfajta vírus, amit Dr. Nolan híres szuperlénye hozott a fedélzetre? Inkább a sokszorozódás pokla, mint egy olyan pokol, amit nem ismerünk.

A parancsa paranoiát szül? Iszonyú felelősség nyomasztja: az emberiség reményeiért és persze 40 milliárd dollárért kell aggódnia.

– Szerintem lesz elég időnk, hogy értelmes következtetésekre jussunk – mondja Chika.

A kapitány kihúzza magát.

– Mindannyian várni fogunk. Itt.

– A munkámat kellene végeznem, kapitány.

– Vajon mi lehet az? Újraprogramozná a számítógépet, hogy az elfogadja a vírus-gyermekből érkező adatokat?

– Természetesen nem. Felszínről jött adathalmazt kellene a memóriába táplálnom.

– Senki nem megy ki, és senki nem jön be. Helyezzétek magatokat kényelembe.

Híven saját szavaihoz, a kapitány egy nagy paradicsomos dézsa szélére helyezi az ülepét. Letép egy érett paradicsomot, mosolyog, és beleharap, míg másik kezét a zsebébe süllyeszti.

– James-nek az ágyamon kellene feküdnie – mondja Sandy. – Itt várjunk? Ahhoz kissé súlyos. Nézd, elviszem őt a kabinomba. Szerintem mindannyian elférünk ott. Ráadásul mégis csak barátságosabb környezet.

– Azt mondtam, itt várunk.

– Kapitány, ez ésszerűtlen.

– A te szakmai véleményed szerint is megalapozatlan a parancsom? – kérdi Sherwin Maryt. – Az őrület jeleit mutatom? És ha igen, elegendő ez ahhoz, hogy a másodtiszt átvegye az irányítást?

Döbbenetükre a kapitány pisztolyt húz elő a zsebéből, amellyel Sandyre céloz – vagy James-re.

Sophie hangja keményen csattan.

– Nem tudtam, hogy bármilyen fegyver is volna a *Pioneeron.*

– Természetesen akad néhány itt, és a siklókon is. Jól elrejtve, elzárva, de szükség esetén elérhetően azok számára, akik titoktartásra esküdtek. Mert mi van, ha ellenséges bennszülöttekkel találkozunk a Técén? És mi van, ha egy rosszindulatú, idegen entitás a hajó fedélzetére kerül? Mi van, ha ez már meg is történt?

Mintha egy rejtekajtó nyílt volna meg, amely alól dermesztő légáram süvít elő.

Sherwin kapitány rágja és szívja a paradicsomot, és közben szemmel tartja az öt embert, meg az alvó James-t. Hiroaki feszülten áll, mint aki azon tanakodik, hogy le tudná-e fegyverezni Sherwint.

– Kapitány – mondja Mary. – Ha elrakod a fegyvert,

beleegyezünk, hogy itt maradunk, és nem beszélünk senkinek erről. Így könnyen baleset történhet.

– Az én gyermekem – suttogja Sandy.

– Ja, de vajon valóban az-e? Vagy mégsem? Mennyi belőle a te gyermeked, ha megbolygatták az agyát, ahogy mondod? Ha valóban bioszámítógép, azért nevezhető még embernek? A fegyvereket az előre nem látható vészhelyzetek miatt hoztuk magunkkal. Szerintem ez vészhelyzetnek mondható, hiszen a küldetés veszélybe került. Bár elismerem, elég különös módon. Szeretném, ha ellenkezés nélkül szót fogadnátok.

– Talán James tévedett, amikor azt mondta, hogy nem vagyunk megfelelő telepesek.

– Ebben az esetben, Dr. Nolan, ugyebár nem hallgathatok rá, ha tanácsokat akarna adni a Q-téri utazás kapcsán? Bár Dr. Suzuki valami hasonlót tanácsolt az imént.

– Talán vannak különleges képességei – mondja Sandy.

– Éppen ez az, ami zavar engem. Ti valóban elvakultak vagytok. Túlságosan engedékenyek. Azt mondom, legyünk türelemmel, ne akarjuk máris levonni a végső következtetést, csak maradjunk csendben. Én vagyok a kapitány. Én, és nem mindenféle jött-ment, rejtelmes kölyök!

A helyzet meglehetősen szerencsétlenül alakult. Sherwin kapitány olyan szilárdnak tűnt, mint egy szikla. Mint egy komótos, mozdíthatatlan szikla, ha lehet ezt mondani. A Földtől való tíz fényévnyi távolság vékony cérnává sodorta kapcsolatukat az anyabolygóval. A vékony cérna pedig elszakadhat, ha hirtelen megrántják. A kapitány még mindig nagyon higgadtnak tűnik. Talán nem érti, hogy a fegyverrel kikényszerített engedelmesség rombolja a tekintélyét, és mérgezi a légkört? Kezében fegyver, amivel egy anyát és gyermekét fenyegeti. Olyan, mint Heródes király, aki a Megváltó hírére pánikba esett.

– Bármi történjék is… – mondja Mary a többieknek

– ...nem szabad erről beszélnünk senkinek. Megértettétek? Ez darázsfészek. Vajon meg tudja-e győzni a kapitányt, hogy fogadja el a jó tanácsot?

Senki más nem jár a hidroponikus részleg felé. De ha mégis felbukkanna valaki, akkor vajon a kapitány őt is a fegyver csöve elé kényszerítené? Fütyörészik magában, monoton, dallamtalanul, és mintha az időt mérlegelné, lazán billegteti a fegyvert. Alkalmanként megválaszol egy-egy üzenetet a komján. Felfal még néhány paradicsomot, talán, hogy ébren tartsa magát. A hatályban lévő intézkedések szerint ez meglehetősen fonák cselekedet, mivel a hidroponikus növények nem azért vannak, hogy bárki lakmározzon belőlük. Jelen körülmények között Eric mégsem akadékoskodik.

Mary a Bountyra és Blight kapitányra gondol. És az Isten háta mögötti Pitcairn-szigetre, ahová a lázadók száműzték önmagukat, hogy aztán évtizedekig ne kerüljenek kapcsolatba senkivel. Ezalatt Blight és még néhányan körülbelül négyezer mérföldet eveztek élet és halál között, hogy végül elnyerjék a hatóságok kegyelmét. Epikus utazás, amely majdnem azonos a fényéveken átívelő repüléssel. Ebben az esetben a kapitány a lázadó? A Técé Pitcairn-szigetére száműzi a legénységét, míg a tisztek elmenekülnek?

A kapitány úgy érezheti, joga van fegyvert fogni rájuk abban az esetben, ha James tényleg több, mint aminek hiszik. Ha így van, James-t gyorsan meg kell ölni.

EGY ÓRÁVAL KÉSŐBB JAMES FELÉBRED. Fegyverrel a kezében a kapitány mindannyiukat félreállítja az útból, kivéve Sandyt és a kicsit. Különösen Hiroakira figyel.

– Szervusz, gyermek, én vagyok a kapitány. Úgy hallottam, ráleltél a hangodra. Igaz ez?

– Én vagyok a Hang, kapitány.

– Sajnálattal hallom, hogy kétségeid vannak a Técén való letelepedésünk esélyeit illetően.

A gyermek megbámulja, mintha fókuszálna a

szemével.

– Én csupán realista vagyok. Túl kevés, túl korán, túlságosan magukkal törődnek.

– Bocsásd meg nekem, hogy nem hasonlítunk egy kaptár méhhez. Talán ez a Föld egyetlen esélye, hogy ne mindent egy lapra tegyen fel. A siker csupán megfelelő források és politika kérdése.

– Tehát kötelességének érzi, hogy minden áron sikert próbáljon elérni.

– Kötelesség, így igaz És mi a te házi feladatod? Hogy megpróbálj lebeszélni minket? Valami fontosat rejt a Técé? Néhány milliárd év múlva talán a dudva-szöcskék valami nagyobbat, jelentősebbet hoznának létre, mint Einstein, Hawking és Mozart? Erről van szó?

– Mi az az Einstein, Hawking és Mozart?

– Talán még nem terjedt el a hírük. Hm, ezt orvosolnunk kell. Valami tanács a Q-térrel kapcsolatban? Hogyan maradjunk együtt, miközben áthaladunk a te birodalmadon? Hogyan gyorsítsuk fel kissé a dolgokat?

– Jobban tetszene, ha mindenki száz különböző utat tenne meg, de végül csak egy valóság maradna? Ebben az esetben a többi hajó hullámfrontja összeroppanna, és mi a fedélzetükön katasztrófaként élnénk azt meg. Hajótöröttek volnánk az üres térben: anyag és lét annihilálódna. Így szeretnéd?

– El tudnád intézni, hogy hozzáférjünk a fedélzeti számítógéphez és a Q-meghajtó vezérléséhez? Egyébként bocsásd meg, hogy ellenséges voltam. Ez a kapitány kiváltsága, ha a küldetés veszélybe kerül.

– Két módja van a különböző paraméterek egyesítésének. – Gondolom, senki nem hajtana végre Q-utazást, ha a megsemmisülés lehetősége kilencvenkilenc százalékos.

– Végül egy százalék az, ami megvalósul és száz százalékká válik. Tehát valójában semmi nem vész el.

– Kivéve, hogy kilencvenkilenc énem megszűnik.

– Te, aki túléled, ezt nem fogod tudni.

– Rendben, mondjuk magammal viszlek a fedélzeten,

szaktanácsadóként. Talán a te kilencvenkilenc, vagy akárhány éned nem fog ugyanúgy visítva és rugdosódva alázuhanni a szellemvilágba?

– Ez nem fontos. Lényegtelen. A túlélő túlél. Az eredmény: egység. Túlbecsülöd az én eszméjét.

– Adva van itt egy valódi, kozmikus lehetőség. Dr. Tate, fektesse a gyermeket a sárgarépák mellé.

– Miért kellene megtennem? Mi jár a fejében?

– Gondolatok, Dr. Tate. Sok-sok gondolat. Megtenné, kérem?

– Nem! Ön őrült.

A fegyver Sandyre szegeződik.

– Tegye, ami mondtam, és semmi rossz nem fog történni

– Velem nem is, de…

– Ötig számolok. Ötnél meghúzom a ravaszt.

Sandy a lehető leglassabban engedelmeskedik.

– Helyezze el úgy, hogy lásson engem. És most tűnés

Sandy hátralép egyet, majd még egyet. Fel van rá készülve, hogy közéjük vesse magát.

– Rendben. Hang, jól látsz engem?

– Igen – mondja a gyermek.

– Tudod, hogy mi ez itt a kezemben?

– Gondolom, egy eszköz, ami ölni képes.

– Pontosan. Egy kis fémdarabot lő ki, amit tölténynek hívnak, és ami nagyon gyors, ezért hatalmas erővel csapódik be. Én most a fejedre célzok, amiben az agyad van. Te egy idegen parazitafertőzés vagy. Ötig fogok számolni, aztán lövök.

– Ne tedd ezt – könyörög Sandy. – Őt még etetni és pelenkázni kell.

– Talán tartsunk egy kis szünetet? Nem hiszem, hogy szükség volna rá.

Sherwin elkezd számolni. James bámulja őt, anélkül hogy könyörögne vagy megrettenne. Amikor Sherwin az öthöz ér, meghúzza a ravaszt. Klikk.

– Nocsak, nincs kibiztosítva – majd hirtelen hozzáteszi: – Most nincs. A tesztnek viszont vége van. Ő tényleg

csupán egy Hang, semmi több. Hacsak nem telepatikus, persze, de ennek eddig semmi jelét nem adta. Rendben, mindenki higgadjon le. Elnézést ezért a színjátékért, de meg kellett győződnöm róla, hogy nincsenek különleges képességei.

– És mi lett volna... – kérdi Sophie – ...ha eltünteti a fegyvert a kezedből? Ha valahova a semmi közepére küldi? Akkor mit tettél volna? Talán puszta kézzel fojtod meg?

– Nem, szó sincs róla. Alaposan átgondoltam a dolgot. Őszintén bocsánatot kérek, emberek. A semmi közepén vagyunk... Vagy inkább a semmi másik végén. Ezt kellett tennem, még akkor is, ha csak egy csecsemőnek látszik, és úgy is szellent, mint egy csecsemő, mert ez rendkívül lefegyverző álca. Meg kellett bizonyosodnom arról, hogy mivel állunk szemben. „A kivételes körülmények kivételes reakciókat kívánnak. Ami egy hétköznapi lélek számára irracionális, az még nem biztos, hogy helytelen."

– Egy kapitánynak döntésképesnek kell lennie – ért egyet udvariasan Chika.

– Linda Bernsteintől idéztem. És ez a gondolat visszavisz minket két fő kérdéshez. Az egyik a megrongált morál problémája. A másik, hogy mi valóban hozzá tudunk-e tenni valami újat a Q-meghajtó-technikához?

– Valóban érdekel az ötlet?

– Hogyan is hagyhatnám figyelmen kívül, Dr. Suzuki? Nem viselek szemellenzőt.

– Nem, de lehet, hogy a gyermek lényének határaiba ütközünk.

– Szerintem valami nagyon fontosat határoztunk meg az imént. Épp a gyermek korlátait, legalábbis a jelenlegi korlátokat.

– Jogos tett volt – szólt James. – Megnyugtatóan cselekedett. Vagy inkább agyafúrtan.

A kapitány elteszi a pisztolyát.

– Rendben, Hang, beszéljünk ezekről a *más* síkokról, vagy paraméterekről, amiket át lehet rendezni...

Lehetséges, hogy a hajó egész legénysége ugorjon az időben, a Földre vezető úton, feltéve, ha elfogadjuk azt a kis sokszorozódást? Persze anélkül, hogy néhány másolatunk eltűnjön.

Milyen csodás ajándék lehetne ez a tudománynak és a csillagközi utazásnak. És mennyivel előnyösebb a Técén lévő telepnek!

– Újra fáradt vagyok – mondja a gyermek.

– Sandy – a kapitány újra barátságos. – Pillanatnyilag azt szeretném, ha a Hangot távol tartanád mindenkitől, kivéve azokat, akik itt vannak. Megígéred ezt nekem?

– Természetesen.

A KAPITÁNY PARANCSÁRA A *CHARM* VÉGREHAJTJA utolsó küldetését: újabb lakóhelyet és ellátmányt szállít a Kansasra. A Beauty harminc telepest visz a felszínre. A *Pioneer* kezd kiürülni, és ettől egyre nagyobbnak tűnik. A hatok és James a fedélzeten maradnak, mintha valami titkos terv részesei volnának. Vajon még melyiküket fogják leküldeni az utolsó pillanatban? Sherwin megbízhat a másodtisztjében, aki buzgón dolgozik azon, hogy minden tervbe vett feladatot a legrövidebb időn belül befejezzenek. Eredetileg egy esztendőt szántak arra, hogy végrehajtsák a tudományos projekt célkitűzéseit a Tau Ceti rendszerében.

Ehelyett most pusztán két hónapot akarnak körpályán maradni, sőt, ha lehet, még kevesebbet. Sherwin mihamarabb indulni szándékozik, hogy azután újabb telepeseket és felszerelést hozhasson.

A gyarmatosítás abszolút elsőbbséget élvez. Sokkal sikeresebben és gyorsabban halad, mint ahogy várták, dacára annak, amit a Hang mondott. A kolóniát minél hamarabb meg kell erősíteni. A lábnyomnak, amit az idegen bolygó felszínén hagytak, hamarosan maradandó lábnyommá kell válnia.

Jeff továbbra sem tud semmit a fiáról. Jeff távol van. Kétségtelen, hogy Sandy a *Pioneer* fedélzetén fog maradni, hogy vigyázzon James-re. Az óceanográfia

várhat, és Jeffnek is várnia kell.

A beszélgetések a Hanggal Sandy kabinjában folytatódnak. Sophie vagy Mary gyakran vigyáz James-re, hogy Sandy elmehessen tornázni, és néha fellélegezhessen. Úgy, ahogy éppen most is. Chika és Hiroaki szintén segítenek a gyermekre vigyázni, ezért az ágy kissé zsúfolt.

– Tehát mindannyian a hatalmas fajtudat apró részecskéi vagyunk?

– Igen, Mary – mondja James.

– Mit tesz a felsőbb tudat? Mi a célja? Miféle gondolatok foglalkoztatják?

– A szükséges információkhoz nincs hozzáférésem. Én csupán a Másik Hangja vagyok, akit hátrahagyott.

– Van arra valami mód, hogy egy személy közvetlen, és számára is felfogható kapcsolatba kerüljön a faj felsőbb tudatával?

Mary az angyalra gondol, akit egyszer látott. Az angyal pókhálók, harmatcseppek és napfény keveréke volt.

– A pszichoterébe kell burkolózni és figyelni. Ez az egyetlen mód.

– Mit jelent ez?

– Meg kell állítani az áramló téridőben az életedet. Milliárdnyi élet, kik valaha léteztek, ágyazódtak már be az Ő teljességébe. Mind olyanok, mint az igaz álmok. Képes volnál felébredni az álomból, ami egykor az életed volt? Képes volnál irányítani az elmúlt életedet? Felül tudnád írni az eseményeit? Meg tudnád változtatni léted adatait, amelyek a pszichoszférában vannak elrejtve? Ha képes volnál ezt megtenni, az felkeltené a felsőbb tudat figyelmét.

– Tudsz segíteni, hogy képes legyek rá? – kérdi Mary.

– Talán.

– Arról beszél, hogy ehhez előbb meg kell halnod! – mondja Sophie. – Azt azonban nem állítja, hogy utána bármit el tudnál mondani a még élőknek abból, amit megtapasztaltál!

– Arról beszélek... – mondja James – ...hogy veled

együtt én magam is megszűnök létezni, miután segítettem felhangolni az agyadat.

– Felhangolni az agyamat? Hogyan?

– Hipnotizállak téged, megváltoztatom a mentális beállításokat.

– Szerencse, hogy ezt Sherwin kapitány nem hallja – szól Sophie. –Most ugye csak elméleti lehetőségekről beszélgetünk, Mary?

Mary bólint.

– Én önként jelentkezem – mondja halkan Chika.

– Csak Mary Nolan megfelelő – jelenti ki a Hang. – Az ő elméje már a Q-térhez kapcsolódott. Rést ütött benne, amikor előrement az időben.

– Nocsak, nocsak – mormolja Chika.

– Ha át tudom írni az életem eseményeit, miután meghaltam… –kérdi Mary – …azzal megváltoztatom a valós eseményeket is, amelyek megtörténtek?

– A gombolyagok szálakra bomolhatnak, és újra formálódhatnak, bizonyos határokon belül. A szálak újrarendeződhetnek. Egy másik valószínűség fog manifesztálódni, de a nagy minta hasonló marad.

– Ez olyan, mint az időutazás, igaz? Mint egyfajta időutazás. Visszamegyek, és valamit egy kicsit másképp csinálok.

– Helyrehozod azt, ami egyszer már megtörtént, és ezzel megváltoztatod annak következményeit is. Persze bizonyos határokon belül.

– És ha a felsőbb tudat nem ért egyet a tetteimmel?

– Rád kell hangolódnia. Rád, aki a része vagy.

– Rá tudom őt hangolni a valós világ valamely történésére?

– Ezt nem tudom. Forrónak érzem a fejem. Fáradt vagyok. Pihennem kell.

HAMAR ELJÖN AZ UTOLSÓ SIKLÓUTAK IDEJE. A *Pioneer* szinte teljesen kiürítette az ellátmány-raktárokat. Chika, Yukio, Sophie és Hiroaki telepesek lesznek.

Hiroaki a kabinjában felakasztja magát. A részleges gravitációban a fulladás kínosan sokáig tart, de talán épp ez a terve: lassan érkezni a halál határvonalához, hogy az élet és elmúlás mezsgyéjén időzhessen. Elő és holt is akar lenni egyszerre, hátha lehetősége nyílik *tudatosan* merülni a nagy egész pszichoterébe. Valószínűleg őt is megérinthette valami a Q-térben. Talán Hiroaki mentális beállításai is megváltozhattak valamelyest. Vagy csak nem akarja, hogy a Técére száműzzék, messze a Hangtól és Marytől. Marytől, aki a vágyott megvilágosodás részese lehet, ha nem is ebben az életében, de azon túl, az *álomfolyamban*, a felsőbb tudat hatalmas áramlásának részeként.

Hiroaki halála rettenetes sokk. Abban viszont mindenki egyetért, hogy a férfi elméje a Q-térben töltött hat magányos hónap alatt zavarodott meg. Sophie rövid szertartása után a férfi testét a fagyasztókamrába helyezik, Greg Fox mellé. A Técére küldeni a halottakat, hogy ott temessék el őket, nem volna jó ómen.

– Mit mondott neki a Hang? – akarja tudni Sherwin kapitány. – A dolognak bizonyára köze van James-hez.

Mary bólint.

– Szerintem Hiroakinak az az ötlete támadt, hogy talán sikerül kapcsolatba lépnie a felsőbb tudattal, miközben haldoklik, mivel már a Q-térben is megérintette őt.

– Megérintette, miközben egyedül volt?

– Vagy talán nem bírta elviselni a gondolatot, hogy el lesz zárva… – A terapeutájától?

– Nem. Inkább a lehetőségtől hogy megtudja, mi történik a Q-térben legközelebb.

A *Pioneer* távolodik. Elbúcsúztak. Vajon milyen hosszú időre szól a búcsú? Persze, míg a csillaghajó visszatér. Ami be fog következni, ehhez kétség sem férhet. Különösen, ha nem kételkedünk magunkban. A *Charm*ot a Kansas-szigeten hagyták, vészhelyzet esetére, ha a felszínen maradóknak valamiért hermetikusan el kéne zárniuk magukat a világtól – de erre természetesen

soha nem lesz szükség. Tekinthetik a siklót végső menekülés eszközének is, bár kétségkívül nincs hová menekülni. Mégis, a jelenléte megnyugtató: kézzelfogható kapocs a világűr felé. Emlékeztető, hogy további technológia fog érkezni. A telepeseknek mostantól át kell állítaniuk a gondolkodásmódjukat, az életvidám, kiegyensúlyozott létezés alapjára kell helyezni

Jeff nem értette, Sandy miért nem csatlakozik hozzá. Mindig van egy a telepesek között, aki egyedül érzi magát. Mintha korábbi viselkedéséért kapna büntetést. Úgy érezte, elárulták, bár végül beletörődött. Sandy viszont sokat sírt, alig lehetett megvigasztalni.

A fedélzeten most a következők tartózkodnak: Mary, Sandy és James, a hidroponikus növények gondozója, Eric, valamint Sherwin kapitány és másodtisztje, Max Muller, továbbá Sam Nakata mérnök, Nellie van Torn navigátor, Bill Brooks, a hajó rendszerfelügyelője, és Dan Addison siklópilóta.

Tíz lélek – vagy inkább kilenc... És még *valami.*

Sherwin kapitány több dologban is határozatlan.

A Hang utasításait követve a fedélzeti számítógép oly módon programozza át a Q-meghajtót, hogy az utazás során minden egyes ember James egy-egy másolatával fogja kettesben találni magát.

Hogyan képes James az újraegyesülés pillanatáig egyszerre kilenc helyen tartózkodni? Nos, ő nem egy hétköznapi gyermek. Ő egyszerre a realitás és a valószínűség gyermeke.

Az út jelentősen megrövidülhet. Nem időugrással, ahogy korábban Marynek sikerült, hanem időtömörítéssel – ezt a fogalmat azonban James képtelen érthetően elmagyarázni. Csupán az eredmény számít: a hat hónapos utazás egyetlen hónappá tömörödne.

Az is lehet, hogy James jelenléte a hajómásolatok mindegyikén korlátozott mértékű kommunikációt biztosítana a csillagvándorok között. Rajta keresztül

válthatnának üzeneteket – bár ez a kapcsolat meglehetősen megbízhatatlan volna, de legalább némi megnyugvást jelentene a magány napjaiban. Vagy épp ellenkezőleg: nyugtalanságot keltene.

Természetesen, mivel ő egy csecsemő – még ha csodagyermek is –, a másolatait ápolni kell. Vajon hogy áll a gyermekgondozással Sherwin kapitány, Max Muller, Dan Addison…?

A dolog hátulütője, hogy létrejön néhány fantomút és fantomutazó is – ez elkerülhetetlen *jelenség*, hiszen ezek összessége kell, hogy kiadja végül a megérkező hajót és legénységet.

A Hang ahhoz hasonlítja ezeket a fantomokat, mintha két tükör között állnál és látnád a saját tükörképedet eltűnni, elhalványodni a távolban. Az első öt vagy hat tükröződés még nagyon hasonlít az eredetire; azután egyre inkább bizonytalanná és távoli válik a kép. Így lesz ez a fantomokkal is. Az első hét még hasonlít rád, és eltűnik, ha te – vagy a többiek közül bármelyik – kilép a Q-térből. A nyolcadik, kilencedik és a további másolatok nem birtokolnak majd elegendő anyagot ahhoz, hogy álomszerű állapotnál többet érzékeljenek a történtekből, ezért megszűnésük nem jár számukra traumával.

Tehát egy a nyolchoz az esély, hogy te légy az, aki végül újraegyesül. Hét másolat azonban csak remélni fogja ezt, de aligha éri el. Mindenesetre a másolatoknak jobbak az esélyei így, mintha százan remélnék a túlélést.

Mary nem érzi úgy, hogy ez a *jobb esély* neki valóban jobb. Ha kockát dobna, hogy eldöntse, szépen meghal-e James-szel együtt a Q-térben, beburkolva önmagát a pszichotérbe (hiszen így közvetlen kapcsolatba léphetne a Nagy Egésszel), akkor egyik énje meghalna. A kockadobás eredménye megölné ugyan, de élete és áldozata nem volna hiábavaló, és a többiek közül egy túlélné az utat.

A halálba távozó Mary talán fenntarthatna valamilyen kapcsolatot az életben maradt Maryvel – véli a Hang.

– Szóval? – mondja Sherwin kapitány az étkezőben

összegyűlt legénységnek. – Nekivágunk?

Talán az az emlék jár a fejében, mikor a *Dart*tal a Jupiter légkörébe csapódott és megszigonyozta a gázbálnát? *Nekivágjak, vagy ne vágjak neki?*

– Szeretném, ha az indulás mellett döntenétek. Kezeket a magasba

Sam Nakata, Nellie van Torn és Bill Brooks nem mozdulnak –gépészet, navigáció és számítógép-rendszerek. Sherwin kapitány már korábban meggyőzhette a másodpilótáját, Max Mullert, bár lehet, hogy nem is próbálta befolyásolni. Dan Addison, mint pilóta, rég megszokta a kockázatot, és túlságosan tettre kész személyiség ahhoz, hogy újabb hat hónapot akarjon magányos tétlenségben tölteni. Mary, Sandy és Eric egyaránt bele akarnak vágni, bár kétséges, hogy a szavazatuk ér annyit, mint a gépészé és a navigátoré.

– Nos – mondja Sherwin. – Öt mellette, három ellene, ha figyelmen kívül hagyom a magam és a Hang szavazatát.

– Kapitány – szól Sam Nakata. – Semmi okunk rá, hogy a kísérletről egy gyermek kijelentései alapján döntsünk. A mi feladatunk, hogy visszavigyük a *Pioneert* a Q-téren át, azon a módon, ami a legbiztonságosabbnak mutatkozik. Ha ez hat hónap magánnyal jár, legyen: egyszer már kibírtuk. Ezúttal legalább előre tudunk róla.

– Egyértelmű, hogy James nem hétköznapi gyermek. Ami a terve mellett szól, az elsősorban nem más, mint az, hogy a legénység összes tagja, és a hajó minden másolata számára hat hónappal le tudjuk rövidíteni az utazást. Ez azt jelenti, hogy a tervezettnél majdnem egy évvel korábban leszünk képesek embereket és felszerelést szállítani a Técére. Gondolj bele: meglehet, hogy a kolónia széthullik, mire visszatérünk, mert a hosszabbik utat választottuk. Szerintem, ezen kellene igazán komolyan elgondolkodni.

– Igaz. *Ha* túléljük…

– Nem kell amiatt aggódnunk, hogy valamelyikünk nem érkezik meg – mondja Sandy. – Mindannyiunkból

legalább egy megérkezik. És semmit nem fogunk tudni azokról, akik elenyésznek.

– Temérdek hal a valószínűség tengerében – jegyzi meg Nellie van Torn. – Nem szívesen gondolok arra, hogy öt énem eltűnik, főleg ha az, aki eltűnik, *én* vagyok.

– Ez az éntudat-probléma – szólal meg váratlanul Bill Brooks. –Tegyük fel, hogy át tudnád másolni a tudatodat egy androidba. Tegyük fel, hogy miközben a folyamat zajlik, te öntudatlan állapotban vagy, és a szkennelés alatt az eredeti agyad törlődik. Feltételezzük, hogy az android-test tökéletes: nem tudnád megkülönböztetni az eredetitől. Ebben az esetben vajon te folytatnád az életedet ott, ahol félbehagytad, vagy az android élne helyetted? S ha halálos rákban szenvednél, talán kihagynád ezt a lehetőséget?

– Megváltoztatod a szavazatodat? – kérdi Sherwin kapitány.

– Nem szívesen gondolok arra, hogy veszélybe sodrok kilencvenegynehány embert, csak mert bizonytalan vagyok az identitásomban. A lényeg, hogy valamelyik másolatom túl fogja élni az utazást.

Számos dolog van, amin töprengeniük kell. Mary tanórákat tart a csecsemőápolás orvosi kérdéseiről, míg Sandy a gyakorlati teendőkre okítja a többieket.

James hipnotizálni kezdi Maryt.

ELJÖTT AZ IDŐ. Nellie és Sam is beadták a derekukat. A számítógép elfogadta James-től (aki már mászik, sőt, megtette első, totyogó lépteit is) a komplex instrukciókat. Immár szobatiszta és pépet eszik.

Csodás nyelvi képességeit tekintve nem kell majd aggódni a gondozása miatt. Ráadásul nagyon értékes útitárs.

Mary a kabinjában fekszik.

– Hatvan másodperc a Q-inzertációig…

– Harminc másodperc…

– Tizenöt..

Telnek a másodpercek, a kabin megremeg, a

hangszórók elcsöndesednek.

Egyedül van a Hanggal.

– Kapcsolatba tudsz lépni Sandyvel, Hang?

A Hang szemei felragyognak.

– Szia Mary... Itt Sandy és James... James és Sandy jelentkezik... Itt vagyunk. Hallunk téged... Most épp azt mondtad... Épp most hívtál engem...

Hat vagy hét Sandy beszél egyszerre, James ajkain keresztül, egymás után. Mind ugyanazt mondja, akárhol is van. Akárhol, de persze nem ebben a kabinban. A szellemek csacsogása. Elég nehéz ezeket a beszélgetéseket fenntartani.

– Össze tudsz engem kapcsolni önmagammal, Hang? Úgy értem, egy másik önmagammal?

James koncentrál.

Egy időben:

– Mikor akarod megtenni...? Elkövetni az öngyilkosságot és a James-gyilkosságot?

Mindig tudja, mit akar mondani.

– Egyszerre kell megtennünk...? Ez tényleg én vagyok...? Még soha nem volt esély rá, hogy így beszéljünk meg dolgokat... Persze beszéltünk már magunkban a Q-térben, de azért ez mégis csak más... Hé, mi van a Hippokratészi-esküvel?

Bábeli zűrzavar árad James ajkairól. Mary kilenc hangja. Bármikor legyőzheti ezt a skizofréniát. Talán mégsem volt bölcs gondolat önmagával beszélnie.

Q +3 – Nem kellene egyedül éreznie magát a hajón. Megidézhetné ismét a hangokat, de jobb, ha nem hallja őket. Kellemesebb egyedül lenni James-szel, és még jobb a saját tudatára koncentrálni, amely hamarosan elenyészik. Kétségtelen, hogy többi énje hasonlóan döntött, mert nem hívják őt.

Néhány Sherwin kapitány is jelentkezik, állapotjelentést kér. Vajon ennek mi értelme van? Maximalizmus? Néhány Eric is bejelentkezik, minden jót,

jobbat és a legjobbakat kívánva neki. James mindenkivel ott van.

Q +4 – Tegyük meg ma. A mai nap tökéletes arra, hogy befejezze valamelyikük az életét. Valamelyikük az életét? Mi van, ha minden Mary négyest dob, ami a japánok szerint szerencsétlen szám. A shi ugyanis nem csupán a négyet, de a halált is jelenti; ezt Hiroakitól tudja. Mi van, ha mindenki négyest dob? És mi van, ha senki? Egyes szám vagy többes szám?

Nagy adag morfiumot hozott magával a gyógyszerkészletből. Ettől aludni fog, hosszú, mély álomba merülve.

– Készen vagy, Hang? Utolsó kívánság? Még egy kis répapüré?

Mary egy angyal az erdőben, kicsiny tó partján. És az is Mary, aki látja az angyalt az erdőben, a kicsiny tó partján. És az is Mary, aki látja az angyalt és érti, amit lát. Az emlékei előrefutnak – egy csillaghajó belsejében fekete hajú, sportos termetű nő mosolyog rá.

– Végre a fedélzeten lenni? Nagyszerű! Vagy a mozgásra gondolsz? Elmegy – a nő hirtelen úgy rázza meg a fejét, mint aki nem lát tisztán. – Hoppá)

Mary erősen koncentrálva ereszkedik térdre a pókhálóktól ragyogó bokrok között.

– Felsőbb tudat, felsőbb tudat!

Ezek a szavak... Mintha egy ima kezdődne így. Egy ima, amely talán meghallgatásra lel.

Sherwin kapitány hangja hasít a csendbe.

– Hallotok engem? Kiléptünk a Q-térből. Itthon vagyunk. A legénység a hídon: Muller, Nakata, van Torn, Brook és én. Kérem, sorban jelentkezzenek be. Nolan, Tate, Festa, Addison... Nolan?

– Jelen, kapitány.

Ó igen, jelen. Tehát életben van. Életben.

– Tate?

Sandy hangja érkezik a hangszóróból.

– Jelen, Kapitány. És James is.

James, a Hang. James, a Kapocs. James, a Tudás.

Eric és Dan Addison is bejelentkeznek.

AZ EMBERI TAPASZTALAT EÓNJAI ROHANJÁK MEG a térdelő Maryt, felborítva őt. Lelkek milliárdjai kavarognak benne, mint a rajzó lepkék. A madárdal felgyorsított adatfolyamnak tetszik, amelyből talán felbukkan egy érthető üzenet, ha képes lesz az ő szintjére emelkedni.

Nyilallást érez belül, valahol a gyomra tájékán. Mintha a sejtések menekülnének, a pillangók elrepülnének, és a madárdal elhalkulna.

Tudja, hogy magában hordozza egy új Hang csíráját.

Cséplő Noémi fordítása

Eric Frank Russell
HALANDZSA

IDEJÉT SEM TUDNI, MIKOR VOLT A NYUGHATATLAN ILYEN CSENDES. Ott feküdt a szíriuszi kikötőben, hajtóművének fúvócsövei hidegen ásítoztak, borítását ragyássá tették a becsapódott mikrorészecskék. Olyan hangulat uralkodott körülötte, mint amikor a hosszútávfutó kimerülten összerogy a maratoni célban. Jó oka volt rá: most tért vissza egy hosszabb, izgalmakkal teli kirándulásról, amely cseppet sem nélkülözte az izgalmakat.

Most itt a kikötőben jól megérdemelt pihenőjét töltötte, ha csak rövid időre is. Nyugalom, áldott nyugalom. Nincs többé semmi, ami zavarná, nincsenek válságos pillanatok, kétségbeesett kavarodások, szörnyű helyzetek, nem bukkan fel legalább kétszer napjában valami váratlan meglepetés. Csak édes nyugalom van.

McNaught kapitány kényelmesen elterpeszkedett fülkéjében, lábait felrakta az íróasztalra és átadta magát a kikapcsolódás élvezetének. A hajtóművek elnémultak, pokoli dörgésük hónapok óta először nem nyúzta a dobhártyáját. Kint, a hatalmas városban, legénységének négyszáz tagja rúgott ki a hámból a ragyogó napsütésben. Ma este, ha Gregory elsőtiszt visszajön, hogy átvegye az ügyeletet, ő is kimegy majd a sejtelmes alkonyati félhomályba, és megkezdi körútját a neonfényes civilizációban.

Az ilyen hosszú utazás utáni partraszállásnak volt valami különös varázsa. Az emberek végre elengedhették magukat, feloldódhatott a feszültségük, mindegyiküknek a maga módján. Semmi kötelesség, semmi probléma, semmi veszély, semmi felelősség – űrkikötőben vagyunk. Biztonságos és kényelmes mennyország fáradt vándorok számára.

Csakhogy megint itt tartunk!

Burman, a rádiós elsőtiszt lépett a fülkébe. Annak a fél tucat embernek egyike volt, akik ügyeletes szolgálatban voltak, – de lerítt róla, hogy legalább húsz különböző okosabb dolgot is tudna, mint itt lenni.

– Rádiógram, uram, most érkezett. – Átadta a papírt és várta, hogy a kapitány elolvassa, hátha diktál valami választ.

McNaught kapitány átvette a cédulát, levette lábát az asztalról, kiegyenesedett a széken és hangosan olvasta az üzenetet:

Terra Központ a Nyughatatlannak. Tartózkodjék Sziriusz űrkikötőben, várja a további utasításokat. Vane W Cassidy ellentengernagy tizen-hetedikén érkezik. Űrhajózási Op. Parancsnokság, Sirisec.

A kapitány felpillantott, cserzett arcáról a jókedvet mintha letörölték volna, felnyögött.

– Valami rossz hír? – kérdezte Burman, kissé megrémülve.

McNaught a polcán sorakozó három vékony kötet felé bökött. – A középsőt. Huszadik oldal.

A könyvben lapozgatva, Burman rábukkant egy címszóra: Vane W Cassidy, e. tgn. Űrhajók és raktárak főellenőre.

Burman nagyot nyelt. – Ez azt jelentené…?

– Igen, azt – mondta McNaught, az öröm minden jele nélkül. –Kezdhetünk gyakorlatozni az összes ostobasággal együtt. Festeni és szappanozni, ráköpni és fényesíteni. – Hivatalos arckifejezést öltött és felvette a hozzá való hangot is. – Kapitány, önnek csak hétszázkilencvenkilenc vastartaléka van. Önnek nyolcszáz darabot utaltak ki. Fedélzeti naplójában semmi sem utal a hiányzó egy darabra. Hol van hát? Mi történt vele? Hogy lehet az, hogy az emberei egyikének felszereléséből hiányzik egy pár hivatalosan nyilvántartott harisnyakötő? Jelentette a veszteséget?

– Miért éppen hozzánk utazik? – kérdezte Burman elszontyolodva. – Eddig sosem nyaggatott bennünket?

– Pontosan ezért – világosította fel McNaught, és

mogorván bámulta a falat. – Most rajtunk a sor, hogy kikészítsen bennünket. – Pillantása a naptárra tévedt. – Három napunk van – és szükségünk is lesz rá. Szólj Pike másodtisztnek, hogy azonnal kéretem

Burman komor képpel távozott. Pár perc múlva megjelent Pike. Arckifejezése megerősítette a régi mondást: a rossz hír szárnyakon jár.

– Adj fel egy megrendelést – utasította McNaught – száz gallon tengerészszürke műanyagfestékre, adj fel egy másikat is harminc gallon belső fehér zománclakkra. Hozasd be azonnal az egészet a kikötői raktárba. Mondd meg, hogy ma este hatra minden itt legyen, a szükséges ecsetekkel és szórópisztolyokkal együtt. Szedj össze minden nélkülözhető takarítószert.

– Az emberek nem fognak lelkesedni – kockáztatott meg Pike egy halvány megjegyzést.

– Rajongani fognak – jelentette ki McNaught –, egy ragyogó tiszta hajó, amin minden tipp-topp, jót tesz a közhangulatnak. Ebben a könyvben olvashatod! Indulj és intézd el a megrendeléseket. Ha visszajöttél, keresd meg a raktári és felszerelési jegyzékeket, és hozd ide őket. Ellenőriznünk kell a leltárt mielőtt Cassidy megérkezik. Ha már itt van, semmi esélyünk a hiányokat eltüntetni, vagy a felesleges holmikat kicsempészni.

– Igenis, uram. – A távozó Pike arcán ugyanaz a kifejezés honolt, mint az előbb Burmanén.

McNaught székében elnyúlva töprengett. Csontjaiban érezte, hogy az utolsó pillanatban becsúszik valami balhé. Egyetlen tétel hiánya teljesen elég lenne ahhoz, hogy komoly bajt okozzon, hacsak nem fedezi a hiányt egy előzetes jelentés. A többlet is rossz lenne, nagyon rossz. Az előző gondatlanságot vagy szerencsétlenséget jelent. Az utóbbiból egyszerűen a kincstári javak eltulajdonítására lehet következtetni, amely felett a kapitány szemet hunyt.

Ott volt például nemrégiben Williams esete a Motolla nehézcirkálón. Valahol az Ökörpásztor csillagkép környékén hallotta az űrpletykát. Williams tudtán kívül

tizenegy tekercs elektromos vezetékkel rendelkezett, holott hivatalosan csak tízet utaltak ki neki. Hadi-törvényszék kellett annak megállapításához, hogy a többlettekercset –amely az egyik bolygón jelentős csereértéket képviselt – nem kincstári raktárból lopták, vagy űrhajós nyelven *teleportálták* a fedélzetre. Williams azonban dorgálásban részesült – és az ilyesmi nem szokta az előléptetést kedvezően befolyásolni.

Még mindig békétlenül morgolódott, amikor Pike, kezében egy irattartóval, visszatért.

– Máris kezdjük, uram?

– Kénytelenek vagyunk. – Kelletlenül kiegyenesedett, gondolatban búcsút mondott a szabadidőnek és a csillogó fényeknek. – Úgyis elég időbe kerül a hajó orrától a faráig mindent átnézni. Az emberek felszerelésének ellenőrzését a végére hagyjuk.

Kivonult a fülkéből és elindult az orrba. Pike vonakodva követte.

Ahogy a nyitott főátjárón átléptek, Peaslake figyelt fel rájuk, nekiiramodott és mögéjük zárkózott. Peaslake, a legénység rendes tagja, hatalmas kutya volt, amelynek ősei lelkesebbek lehettek, mint amilyen válogatósak voltak. Nyakában büszkén viselte vastag nyakörvét, melyen ez állt: *Peaslake – a Nyughatatlan tulajdona*. Buzgón teljesített fő feladata az volt, hogy idegen rágcsálókat távol tartson az űrhajótól, és ritka esetekben, hogy emberi szemnek láthatatlan veszélyeket jelezzen.

Hármasban lejtettek hát tovább, McNaught és Pike, elkeseredetten feláldozva a szórakozást a kötelességért, Peaslake pedig tettrekészségtől lihegve, mint aki minden újban benne van, bármi legyen is az.

Amikor a vezetőfülkébe értek, McNaught lezökkent a pilótaülésbe, és átvette Pike-tól az irattartót.

– Te jobban ismered ezeket a vacakokat, mint én, – az én területem a térképterem, így most én olvasom a listát, te pedig ellenőrzöd, hogy megvan-e minden. – Kinyitotta az irattartót, és elkezdte az első oldal tételeit felsorolni.

– K1. Sugáriránytű, D típus, egy darab.

– Megvan – mondta Pike.

– K2. Távolság és irányindikátor, elektromos, JJ típus, egy darab.

– Megvan.

– K3. Kikötői és fedélzeti gravitációs műszerek, Cassini-féle, egy pár.

– Megvan.

Peaslake McNaught ölébe hajtotta fejét, értelmesen pislogott és nyüszített. Kezdte megérteni, mit akarnak. Ez az unalmas tételes ellenőrzés pokoli szórakozásnak ígérkezett. McNaught támaszt keresőn elnyúlt, és Peaslake fülével játszott, miközben átrágta magát a listán.

– Kl87. Gumipárnák, a pilóta és a másodpilóta részére, egy pár.

– Megvan.

Mire az első tiszt, Gregory megérkezett, már a fedélzeti hírközpont kamrájánál tartottak, a félhomályban matattak, Peaslake rég undorral elvonult.

– M24. Tartalék minitelefon, három hüvelykes, T2 típus, hat darabból álló készlet.

– Megvan.

A benéző Gregorynak elkeskenyedett a szeme és megkérdezte: – Hát itt mi történik?

– Főrevizor a láthatáron. – McNaught az órájára pillantott. – Eredj, nézd meg, hogy a raktárból érkezett-e valami rakomány, és ha nem, miért nem. Aztán gyere segíts, hadd legyen Pike-nak néhány óra szabad ideje.

– Ez azt jelenti, hogy tilos az eltávozás?

– Eltaláltad! – méghozzá ameddig a nagyember itt nem járt, és el nem ment. – Pike-ra nézett. – Ha a városba mész, nézz szét az emberek után és küldd haza, akit találsz. Semmi vita, semmi kivétel. Semmilyen alibi, semmi haladék. Ez parancs.

Pike szerencsétlen látványt nyújtott, Gregory rábámult, elment, majd visszatért és jelentette: – Húsz

perc múlva itt az anyag a raktárból. – Rosszkedvűen figyelte, ahogy Pike távozott.

– M47. Fedélzeti telefonvezeték, fonott szigetelt huzal, három dob.

– Megvan – felelte Gregory és gondolatban belerúgott saját magába, hogy minek kellett neki éppen most visszatérnie a hajóra …

A munka késő estig tartott, és másnap kora hajnalban kezdődött igazán. Ekkor már az emberek háromnegyed része keményen dolgozott az űrhajón kívül-belül; úgy végezték a dolgukat, mintha a jövőben elkövetésre kerülő bűneik miatt vezekelnének.

Ilyen körülmények között történt a második nap délutánján, hogy McNaught a csontjai mélyén megérezte a bajt. A kapitány a kilencedik oldalon tartott, miközben Jean Blanchard ellenőrizte a felsorolt tételek jelenlétét és létezését. Körülbelül a tételek kétharmada után ütköztek a sziklának, képletesen szólva, és kezdtek rohamosan süllyedni.

McNaught unottan olvasta: – V 1097. Pohár, zománcozott, egy darab.

– Itt van – mondta Blanchard és megtapintotta.

– V 1098. Fedeb, egy darab.

– Quoi? – kérdezte Blanchard meglepődve.

– V 1098. Fedeb, egy darab – ismételte meg McNaught.

– Mit áll ott, mintha villám csapott volna magába? Ez az űrhajó konyhája. Maga a főszakács. Maga tudja, minek kellene a konyhájában lennie, vagy nem? Hol az a fedeb?

– Soha nem is hallottam róla – jelentette ki Blanchard kereken.

– Hallania kellett róla. Itt van a felszereléslistán, jól kivehetően, rágépelve. Fedeb, egy darab. Itt volt akkor is, amikor a felszerelést négy évvel ezelőtt átvettük. Mi magunk ellenőriztük és alá is írtuk.

– Én semmiféle fedebet nem írtam alá – tagadta Blanchard. – A konyhában ilyen holmi nincs.

– Tessék, nézze! – horkant fel McNaught és az orra alá dugta a papírt.

Blanchard megnézte és megvetően szipákolt. – Nekem van itt elektromos tűzhelyem, egy darab. Vannak speciális melegítőtartályaim, hitelesített űrtartalommal, egy készlet. Vannak tepsijeim, hat darab. De fedebem nincs. Nem is hallottam még róla, nem ismerem. – Karját széttárva megvonta a vállát. – Fedeb nincs.

– De hát kell lennie. – McNaught nem tágított. – És ami még rosszabb, ha Cassidy megjön, és még mindig nem lesz, akkor elszabadul a pokol.

– Majd Ön megtalálja – felelte Blanchard bizakodó hangon.

– Maga oklevelet kapott a Nemzetközi Szállodák Szakácstanfolyamán. Oklevelet kapott a Kékszalag Szakácsművészeti Kollégiumon. Háromszoros kitüntetést és oklevelet vett át az Űrhajózási Táplálkozási Központtól. – McNaught vádlón bökött a szakács felé. – És mindezek után – maga nem tudja, mi az a fedeb?

– Nom d'un chien! – robbant ki Blanchard, és felháborodottan hadonászott. – Ezerszer mondom, hogy fedeb nincs! Soha nem is volt. Az Úristen maga sem képes megtalálni a fedebet, ha egyszer nem létezik. Mi vagyok én, varázsló?

– Márpedig az élelmezési felszerelés tartozéka – tartott ki McNaught csökönyösen. – Kell, hogy legyen, ha egyszer a kilencedik oldalon szerepel. A kilencedik oldal pedig azt jelenti, hogy a tétel a konyhában lakozik, és a főszakács felelős érte.

– Ördögöt jelenti azt – utasította vissza Blanchard.

A falra erősített fémdobozkára mutatott. – A fedélzeti telefon hangszórója. Az talán az enyém?

McNaught átgondolta a kérdést, és visszavonult. – Nem, az Burmané! Az ő anyaga szerteszét az egész űrhajón megtalálható.

– Hát akkor őt kérdezze efelől az istenverte fedeb felől! – közölte Blanchard diadalmasan.

– Meg is teszem. Ha nem a magáé, akkor csak az övé

lehet. De előbb fejezzük be itt az ellenőrzést. Ha nem csinálom rendszeres alapossággal, Cassidy megszabadít a rangjelzéseimtől. Visszapillantott a listára. – V 1099. Feliratos nyakörv, bőr, rézveretes, kutya használatára. Ezt nem kell megnéznie. Öt perccel ezelőtt láttam. – Kipipálta a tételt és folytatta: – V 1100. Alvókosár, nádfonatú, egy darab.

– Itt van – mondta Blanchard, és a sarokba rúgta a kosarat.

– V 1101. Párna, habszivacs, alvókosárba való, egy darab.

– A fele van itt – jegyezte meg Blanchard. – Négy év alatt elrágta.

– Elképzelhető, hogy Cassidy utasít bennünket, hogy vételezzünk egy újat. Nem lényeges. Amíg a felét produkálni tudjuk, addig okék vagyunk. – McNaught felállt, becsapta az irattartót. – Itt befejezzük. Megyek, megkeresem Burmant a hiányzó tétel miatt.

A leltározási móka folyt tovább.

Burman kikapcsolta az URH vevőkészüléket, levette füléről a hallgatót és kérdően felhúzta szemöldökét.

– A konyhából hiányzik egy fedeb – magyarázta McNaught. – Hol van?

– Miért tőlem kérdi? A konyha Blanchard birodalma.

– De nem kizárólag. Egy csomó vezetéked megy át rajta. Két konnektorod is van benne, meg egy biztosító és egy fedélzeti telefonhangszóró. Hol a fedeb?

– Életemben nem hallottam róla – képedt el Burman.

McNaught üvölteni kezdett. – Ne halljam ezt többé! Már akkor elegem volt belőle, amikor Blanchard hajtogatta. Négy évvel ezelőtt volt egy fedebünk. Itt áll, ni! Ez a mi példányunk, ellenőriztük, aláírtuk. Eszerint aláírtunk egy fedebet is. Tehát biztosan volt fedebünk. És meg kell találnunk, mielőtt Cassidy megérkezik.

– Elnézést, kapitány úr – mentegetőzött együtt érzően Burman –, de nem tudok segíteni.

– De gondolkozhatsz – förmedt rá McNaught. – Elöl a

hajó orrában van egy távolság- és iránymérő berendezés. Hogy nevezed te? – Távirkának – felelte Burman rejtelmesen.

– Aztán – folytatta McNaught az impulzusgenerátorra mutatva – ezt hogy hívod?

– Ez a gencsi!

– Gyermeteg elnevezések, hallod? Távirka és gencsi. Hát most törd a kis eszed és próbálj visszaemlékezni, mi a csudát hívtál négy éve fedebnek?

– Legjobb tudomásom szerint – töprengett Burman – soha semmit nem neveztem fedebnek.

– Akkor – kérdezte McNaught vészjóslóan – miért írtunk alá egyet?

– Én semmit sem írtam alá. A kapitány írt alá mindent.

– Miközben te és a többiek ellenőriztétek a tételeket. Négy évvel ezelőtt, feltehetően a konyhában, azt mondtam: Fedeb, egy darab, és vagy te, vagy Blanchard rámutattatok és azt mondtátok: *Megvan*. Meg kellett bíznom valamelyikőtök kijelentésében. A hozzáértők szavában meg kell bíznom. Én gyakorlott navigátor vagyok, ismerem a legmodernebb navigációs készülékeket, de nem ismerhetek minden egyebet is. Így meg kell bíznom az emberekben, akik tudják, mi egy fedeb – vagy legalábbis tudniuk kellene.

Burmannak ragyogó gondolata támadt. – Amikor megkaptuk a felszerelést, egy csomó holmi egy halomban hevert a hajó középső részén, a folyosókon és a konyhában. Emlékszik, hogy utóbb kellett mindent szétválogatnunk és a tulajdonképpeni helyükre hordanunk. Az a fedeb-vacak ma bárhol lehet. Nem feltétlenül én, vagy Blanchard vagyunk a felelősek érte.

– Meglátom, mit mondanak a többi tisztek – egyezett bele McNaught, mert az ötletet elgondolkoztatónak találta.

– Lehet, hogy Gregory, Worth, Sanderson, vagy valaki más dédelgeti azóta is. De akárhol van is, meg kell találni. Vagy el kell számolni vele, ha felhasználták.

Kiment a rádiós fülkéből. Burman grimaszt vágott

utána, aztán ismét felvette fülhallgatóit, és babrálni kezdett a készülékén. Egy órával később McNaught – arcán fenyegető kifejezéssel – visszatért.

– Egészen bizonyos – jelentette ki mérgesen –, hogy ilyesmi nincs a hajón. Senki nem tud róla. Sejtelmük sincs róla.

– Húzzuk ki és jelentsük, hogy elveszett – tanácsolta Burman.

– Most, amikor itt tespedünk? Ugyanolyan jól tudod, mint én, hogy mindenféle veszteséget, vagy sérülést haladéktalanul jelenteni kell. Ha azt mondom Cassidynek, hogy a fedebet valahol az űrben elvesztettük, rögtön tudni akarja majd, mikor, hol, hogyan, és miért nem jelentettem. Nem is beszélve arról, milyen felfordulás lenne, ha kiderülne, hogy a készülék félmilliót ér. Nem intézhetem el az ügyet egy könnyed kézlegyintéssel.

– Hát akkor mi a megoldás? – kérdezte Burman, ártatlanul, egyenest a csapdába sétálva.

– Csakis egy megoldás van – jelentette ki McNaught. – Te csinálsz egy fedebet.

– Kicsoda? Én? – kapta fel a fejét Burman.

– Te bizony! Egyébként egészen biztos vagyok benne, hogy úgyis a te vacakod.

– Miért?

– Mert tipikusan úgy hangzik, mint a te szerkentyűid gyermeteg elnevezései. Egyhavi fizetésembe le merném fogadni, hogy ez a fedeb valami ilyen tudományos halandzsa.

Gondolom, a fedéshez, rejtőzéshez lehet köze. Talán valamilyen szerkezet, ami megkönnyíti az észrevehetetlen megközelítést.

– Azt a műszert motoszkának hívjuk – tájékoztatta Burman készségesen.

– Na látod! – mondta McNaught, mintha döntő érvet hallott volna. – Tehát csinálsz egy fedebet. Holnap este hatkor kész lesz, hogy megtekinthessem. Legyen minél meggyőzőbb, és tetszetősebb. Főleg a működése legyen

meggyőző.

Burman felállt, karjai tehetetlenül lötyögtek és rekedten kérdezte: –Hogy a csodába csináljak fedebet, ha azt sem tudom, mi az?

– Cassidy sem tudja – mondta McNaught és a rádiósra kacsintott. –Cassidy főleg mennyiségi ellenőr. Megszámolja a dolgokat, rájuk néz, igazolja, hogy léteznek, meghallgatja a tájékoztatásokat, hogy kielégítően működnek-e vagy már elkoptak. Mindössze egy jól hangzó halandzsát kell le adnunk és közölni vele, hogy ez a fedeb.

– Szent Kleofás! – mondta Burman felvillanyozódva.

– Most ne hagyatkozzunk a bibliai alakok kétes segítségére – dorgálta McNaught. – Használjuk inkább istenadta eszünket. Ragadd meg a forrasztópákádat, és csinálj egy fedebet holnap este hatra. Ez parancs!

Távozott, roppant elégedetten, hogy megtalálta a megoldást. Burman ottmaradt, a falra meredt, és megnyalta az ajkát, egyszer, azután még egyszer.

VANE W. CASSIDY ELLENTENGERNAGY PONTOSAN a megadott időben érkezett. Tömzsi, pocakos kis ember volt, pirospozsgás arccal, szemei, mint egy huzamosabb ideje döglött halé. Peckesen járt, mint aki tisztában van személye fontosságával.

– Á, kapitány, magánál biztosan minden rendben van.

– Általában, uram – biztosította őt McNaught könnyedén. Ügyelek rá. – Szavain érződött a meggyőződés.

– Kitűnő! – helyeselt Cassidy. – Szeretem az olyan parancsnokokat, akik komolyan veszik a felelősségüket. Fájdalom, akad néhány, akinél nem így van. – Átvonult a hajó középső részén, dülledt halszemei felfedezték a friss fehér mázolást. – Hol óhajtja kezdeni, az orrban, vagy a farban?

– A leltárlistáim az orrtól a far felé haladnak. Talán jobban áttekinthetőek, ha ebben a sorrendben használjuk őket.

– Helyes, helyes. – Fontoskodva történetett az űrhajó orra felé, közben lehajolt, hogy megsimogassa Peaslake-t és megvizsgálja a kutya nyakörvét. – Látom, jól gondozzák. Hasznosnak bizonyult az állat?

– Öt emberem életét mentette meg a Mardián, mert ugatásával figyelmeztette őket a veszélyre.

– Feltételezem, hogy az esetet részletesen leírta a hajónaplóba, nemde?

– Természetesen, uram. A hajónapló a térképteremben ellenőrzésre készen áll.

– Mindent a maga idejében. – Az irányító fülkébe érve, Cassidy leült, átvette az irattartót McNaughttól, és nekikezdett: – K1. Sugáriránytű, D típus, egy darab.

– Ez az, uram – mutatta a műszert McNaught.

– Megfelelően működik?

– Igen, uram.

Így folytatták, átmentek a fedélzeti hírközpont fülkéjébe, a számítógép-terembe, és áthaladtak még egy sor helyiségen, míg elérkeztek a konyhába. Itt Blanchard feszített frissen mosott fehér öltözékében és védekezésre készen szemlélte a jövevényt.

– V 147. Villamos tűzhely, egy darab.

– Itt van – mondta Blanchard, megvetően rábökve.

– Megfelel? – faggatta Cassidy, halszemeit a szakácsra meresztve.

– Nem elég nagy – jelentette ki Blanchard. Széles karmozdulata az egész konyhát átfogta. – Semmi sem elég nagy. Kevés a hely. Minden túl kicsi itt, én chef de cuisine vagyok, ez a konyha meg inkább csak kuckó.

– Ez hadihajó, nem luxusjárat – förmedt rá Cassidy. Ismét elmerült a listában. – V 148. Időzítő berendezés az elektromos tűzhelyhez, egy darab.

– Itt van – köpte ki a szavakat Blanchard.

Cassidy közben egyre lejjebb jutott a listán, közeledett a kritikus tétel és az ideges feszültség nőttön-nőtt. Azután elhangzott: – V 1098. Fedeb, egy darab.

– Morbleu? – Blanchard szemei szikráztak. – Már megmondtam, és most is mondom, soha az életben …

– A fedeb a rádiós fülkében van, uram – vágott közbe sietve McNaught.

– Valóban? – Cassidy ismét lenézett a jegyzékre. – Akkor miért a konyhai felszereléssel együtt szerepel?

– A felszerelés vételezésekor a konyhába helyeztük el, uram. Azoknak a hordozható készülékeknek egyike, amelyeket bárhol felállíthatunk, ahol csak szükség van rá.

– Hm-m-m! Akkor át kellett volna vezetni a rádiós fülke leltárjegyzékére. Miért nem vezette át?

– Helyesebbnek tartottam megvárni Önt, mint erre illetékest, uram. A halszemek helyeslést tükröztek.

– Igen, ezt nagyon helyesen tette, kapitány. Akkor most én át is vezetem. – Kihúzta a tételt a kilences lapról, szignálta, bevezette a tizenhatos lapra, azt is szignálta – V 1099. Feliratos nyakörv, bőr… ja igen, azt láttam. A kutya nyakán volt.

Kipipálta. Egy órával később bevonult a rádiós fülkébe. Burman felállt, vállait egyenesre merevítette, de kezelába izgett-mozgott. Szemei majd kiugrottak, néma rettenettel meredt McNaughtra. Úgy állt ott, mint akinek sündisznó került a nadrágjába.

– V 1098. Fedeb, egy darab – olvasta Cassidy, szokott, semmi értelmetlenséget nem tűrő hangon.

Burman, egy rosszul beállított robot darabos mozgásával kis dobozt nyújtott át. A dobozon mutatók, kapcsolók és színes lámpák voltak. Úgy nézett ki, mint ahogy egy rádióamatőr képzeli a gyümölcs-hámozógépet. Lenyomott egy sor kapcsolót. A fények kigyulladtak, titokzatos kombinációkat alkottak.

– Ez az, uram – nyögte ki a rádiós nagy nehezen.

– Aha! – Cassidy felkelt a székből és közelebb lépett, hogy jobban megszemlélhesse a szerkezetet. – Nem emlékszem, hogy ezt a tételt már láttam volna. De hát manapság ugyanannak a berendezésnek is annyiféle változata van. Megfelelően működik?

– Igen, uram.

– A leghasznosabb dolgok egyike az űrhajón – tette

még hozzá McNaught.

– Mit csinál? – faggatózott Cassidy, mintegy lehetőséget adva Burmannak, hogy átnyújtsa neki tudása gyöngyszemét.

Burman elsápadt.

McNaught sietve közbeszólt. – A részletes tájékoztatás nyilván túl bonyolult és technikai jellegű lenne, de a legegyszerűbben fogalmazva, a műszer lehetővé teszi, hogy egyensúlyt hozzunk létre ellentétes gravitációs mezők között. A fények változása az egyenlőtlenség kiterjedését és fokát jelzi az adott időpontban.

– Rendkívül szellemes ötlet – tette hozzá Burman, akit egyszeriben vakmerővé tettek a hallottak. – A Finlay-féle konstanson alapul.

– Értem – mondta Cassidy és egy szót sem értett. Visszaült a székébe, kipipálta a fedebet és folytatta a leltározást. – Z 44. Kapcsolótábla, automatikus, negyvencsatornás fedélzeti hírközlőhöz, egy darab.

- Itt van, uram.

Cassidy a tárgyra bámult, azután vissza a listára. A többi jelenlevő ezt a pillanatnyi szórakozottságát használta ki, hogy lopva megtörölje homlokát.

Győzelem volt. Minden rendben. És már harmadszor!

VANE W CASSIDY ELLENTENGERNAGY KELLEMES benyomásokkal, dicséreteket osztogatva távozott. Egy óra sem telt bele, a legénység a városban lődörgött. McNaught Gregoryval felváltva élvezte a vidám fényözönt. A következő öt napon minden csupa nyugalom és szépség volt.

A hatodik napon Burman rádiógramot hozott be, lecsapta McNaught íróasztalára, és várta a hatást. Elégedetten állt a kapitány előtt, olyan ember öröme sugárzott róla, akinek az érdemeit éppen most fogják elismerni.

Terra Központ a Nyughatatlannak. Nagyjavításra és újrafelszerelésre azonnal térjen ide vissza. Tökéletesített hajtómű kerül beépítésre. Feldman. Űrhajós Op.

Parancsnokság. Sirisec.

– Vissza a Terrára? – ujjongott McNaught. – A nagyjavítás pedig legalább egy hónap szabadságot jelent. – Burmanra nézett. – Közöld az összes ügyeletes tiszttel, hogy menjenek be a városba, és szedjék össze a legénységet. Ha megtudják, miről van szó, rohanni fognak.

– Igenis, uram – felelte Burman fülig érő vigyorral.

Két héttel később is csupa vigyorgó képet lehetett látni. A szíriuszi kikötő messze elmaradt, a Nap már kivehető folttá vált a csillagok sokaságának ragyogó ködében. Még tizenegy hét utazás, de megéri! Vissza a Terrára. Éljen!

A kapitány fülkéjében azonban egy este egy csapásra megszűnt a jókedv, amikor Burman hirtelen elszabadította a szellemeket. A rádiós tiszt belépett, majd szája szélét rágva várta, hogy McNaught befejezze a hajónapló írását.

McNaught végre félretolta a könyvet, felnézett, és összeráncolta szemöldökét. – Mi van veled? Gyomorgörcseid vannak, vagy mi?

– Nem, uram. Csak gondolkoztam.

– És az ilyen fájdalmas?

– Gondolkoztam – ismételte Burman változatlanul gyászos hangon. – Nagyjavításra megyünk. Tudja, mit jelent ez? Mi lesétálunk a hajóról és egy bandányi szakember felsétál rá. – Tragikusan bámult a kapitányra. – Szakembereket mondtam.

– Persze, hogy szakemberek – hagyta rá McNaught. – A felszerelést nem vizsgálhatja és hozhatja rendbe hülyék gyülekezete.

– Hát egyetlen szakember nem is lesz elég a fedeb rendbe hozására – robbant ki Burman. – Ahhoz egy zseni kellene.

McNaught hátralökte a székét, arcán úgy változtak a kifejezések, mintha álarcokat cserélgetne.

– Krisztusra! Az egész ügyről megfeledkeztem. Ha a Terrára érkezünk, azokat a fickókat nem tudjuk

tudományos halandzsával szédíteni.

– Nem bizony, kapitány úr, nem tudjuk – helyeselt Burman. A megállapításhoz semmit sem tett hozzá, de a képéről üvöltött: Te vittél bele ebbe. Neked kell kihúzni belőle. Egy darabig várt, miközben McNaught feszülten gondolkozott, azután kitört. – Mi a véleménye?

McNaught vonásaira lassanként visszatért az elégedett vigyor, miközben a rádióstisztnek válaszolt. – Törd össze az egészet, és tedd be a dezintegrátorba.

– Ezzel még nincs megoldva a kérdés – mondta Burman. –Változatlanul hiányzik egy fedebünk.

– Nem fog hiányozni. Most mindjárt rádiógramban jelentem, hogy az őrszolgálat viszontagságai következtében elpusztult. Fél szemét cinkos kacsintással lehunyta. – Most éppen hajtómű nélkül repülünk. – Kinyújtotta a kezét egy üzenet-űrlapért és firkálni kezdett rá, miközben Burman mérhetetlen megkönnyebbüléssel figyelte:

Nyughatatlan a Terra Központnak. V 1098 leltári tétel, egy fedeb, Nagy és Kis Hector ikernapok terén áthaladva gravitációs stressz hatásra összeroncsolódott. Üzemanyagként felhasználva. McNaught kapitány.

Burman elrohant a rádiós fülkébe és elindította a jelentést a Föld felé.

Újabb két napig béke és nyugalom honolt. De a legközelebbi alkalommal Burman rohanva ment a kapitány fülkéjébe, és felettébb nyugtalannak látszott.

– Általános hívás, kapitány úr – lihegte, és McNaught kezébe nyomott egy papírszeletet:

Terra Központ minden szektornak. Sürgős és fontos. Egyetlen űrhajó sem hagyhatja el támaszpontját. Küldetésben repülő űrhajók azonnal szálljanak le legközelebbi űrkikötőben. További utasítások következnek. Welling. Riadó- és Mentőparancsnokság. Terra.

– Ez valami nagy disznóság lehet – állapította meg McNaught teljes nyugalommal. Átballagott a térképszobába, Burmannal a sarkában. Kis ideig

tanulmányozta a térképet, azután a fedélzeti telefonon felhívta a vezérlőfülkében Pike-ot és kiadta az utasítást: – Valami pánik tört ki.

Minden űrhajónak le kell szállnia. Zaxtedportba megyünk, körülbelül háromnapos út. Azonnal pályamódosítás. Tizenhét fok jobbra, deklináció tíz. – Letette a kagylót, és tulajdonképpen most kezdte felfogni, mi történt. – Elvitte az ördög a szép hónapunkat a Terrán. És Zaxtedet soha nem állhattam. Büdös. A legénység gyilkos hangulatban lesz, és meg is értem őket.

– Mit gondol kapitány úr, mi történhetett? – kérdezte Burman. Egyszerre hatott aggódónak és bosszúsnak.

– A jó ég tudja Az utolsó ilyen általános hívás hét évvel ezelőtt jött, amikor egy űrhajó félúton a Mars felé felrobbant. Akkor szállították le az összes űrhajót, amíg az ügyet kivizsgálták. – Állát dörzsölgetve töprengett, azután folytatta: – Előtte pedig akkor adtak általános hívást, amikor a Süvítő teljes legénysége bedilizett. Bármi történt is most, biztosra veheted, hogy komoly dolog.

– Csak nem tört ki háború?

– Aztán ki ellen? – McNaught elégedetten legyintett. – Senkinek sincsenek olyan űrhajói, amelyek szembeszállhatnának velünk. Nem. Biztos valami műszaki hibáról van szó. Hamarosan megtudjuk. Nyilván közlik velünk, még mielőtt Zaxtedre érünk, vagy röviddel utána.

Közölték. Hat órán belül. Burman arcára fagyott a rémület, amikor berontott. – Mi ütött beléd? – kérdezte McNaught meglepetten.

– A fedeb – dadogta Burman, olyan mozdulatokkal, mintha láthatatlan pókokat akarna lesöpörni magáról.

– Mi a fene van vele?

– Gépelési hiba. A listán *fed.eb*ként kellene szerepelnie.

A parancsnok bambán meredt rá.

– Fed. eb? – visszhangozta, és szájában szinte

megavasodott a szó.

– Nézze meg saját maga. – Az üzenetet az asztalra csapva, kitántorgott a fülkéből, az ajtó tétován lengett.

McNaught mogorva pillantást vetett a rádiós tiszt után, azután olvasni kezdte az üzenetet:

Terra Központ a Nyughatatlannak. V 1098 számú jelentésükhöz űrhajó fedélzeti ebéről, Peaslake-ről. Jelentsék részletesen, hogyan és milyen körülmények között roncsolódott össze az állat gravitációs stressz hatásra. Hallgassák ki legénységet, és minden észrevételt rögzítsenek. Sürgős és fontos. Welling. Riadó- és Mentőparancsnokság. Terra.

Fülkéjének magányában McNaught szép lassan rágni kezdte a körmeit. Időnként egyet-egyet kancsalított, ahogy megnézte, mennyire jár már közel az élő húshoz.

Avarossy Éva fordítása

Böszörményi Gyula
JÓ ÉJT, KAPITÁNY!

Nagyszüleim emlékére

AZ ASSZONY ÁTVIHARZOTT A NAPPALIN. Közben sietve lesimította virágmintás kötényét, és ellenőrizte az apró tárgyak megszokott rendjét. Halkan dúdolt, sőt, néha óvatlan tánclépéseket tett. Mutatóujját játékosan bedugta a porcelán oroszlán tátott szájába, majd nevetve megpöckölte az állatfigura orrát. A belül üreges anyag kongó hangot adott.

Az oroszlánról a nászútja jutott eszébe. Firenze? Olaszország, annyi biztos. Az emlék negyven év után álomképpé halványult. Újra rá kellett néznie az oroszlánra, hogy biztos legyen benne; ez valóban megtörtént egykor.

A tükörben meglátta önmagát. Hatvan éves, kissé puffadt arc. Nem mintha inna. Sosem bírta az italt. Félt a bódulattól, mert bizonytalanná teszi az egyébként is oly' érthetetlen világot. Reggel enyhén kirúzsozta az ajkát, csak, mert takarítani készült, és tudta: el fog jutni a tükör elé. Elégedett mosollyal próbálkozott, de nem sikerült igazán meggyőzőnek lennie. A ronggyal, amit a portörléshez hozott a konyhából, gyorsan ledörgölte ajkáról a rúzst. Előtűnt néhány halovány májfolt, de ez kevésbé zavarta, mint a ráncok a szeme sarkában.

Valaha szép voltam – gondolta. – *Még* azelőtt *is szép.*

Elfordult a tükörtől, olyan hirtelen, hogy majdnem leverte a kisszekrényen álló lámpát. Magában bocsánatot kért a csendes, most fénytelen tárgytól, majd engesztelésül letörölte a papírburát. A hullámos, festett kartonon kínai gyerekek ültek a tó partján.

Vajon létezett ez a tó a valóságban? Felkattintotta a lámpát, hogy jobban lássa a képet. Mintha féltékenységből tenné, az embermagas ingaóra ekkor

mély hangján kilencet ütött. Az Asszony mosolyogva lépett a mélybarna szörnyeteg elé, és gondosan letörölgette üveggel fedett számlapját.

Az óra zengő hangjára élettel telt meg a nappali. A redőnyöket ugyan régóta leeresztve tartották, sőt, az ablakkeretekbe ólomlemezeket szorítottak, de az óra hangja mégis elindította a reggelt. Az Asszony – mintha most jutna eszébe, mennyi a dolga – kapkodva törölgette a nappali közepén álló hatszemélyes asztalt, a székek háttámláját, majd a hátsó falat elfoglaló könyvszekrényhez lépett.

Itt ért véget a birodalma. A könyvekhez takarítás ürügyén sem nyúlhatott. Nézte a számára idegen, ijesztő tárgyakat, ahogy megvető közönnyel szorulnak egymáshoz, neki csupán a gerincüket mutatva. Cirádás, aranyozott betűk váltakoztak modern nyomású, szigorú írásjelekkel. A lexikonok tetején pormacska gubbasztott, szenvtelen közönnyel *nézve* a tehetetlen portörlőt.

Az Asszony elfordult a könyvektől. Nem szerette őket, megrémítették és felkavarták. Jókedve azonban máris visszatért az üveges vitrin előtt, amiben a szépséges étkészlet darabjai sorakoztak. Ezeket az anyjától kapta, mikor asszony lett. Negyven év alatt egyetlen tányér, csésze sem tört össze, pedig ezt a készletet használták, mikor még vendégek jöttek.

A Férfi csíkos pizsamájára felrángatott fürdőköpenyben lépett a nappaliba. Lábán kopott papucs lötyögött, aminek orra beakadt a vastag szőnyeg sarkába. A Férfi majdnem elesett. Lenyelte a káromkodást, helyére rúgta a felgyűrődött szőnyeget, majd szinte rázuhant a súlyától fájdalmasan reccsenő székre. Jobb könyökkel az asztalra támaszkodott, beletúrt a hajába, majd ujjaival homloktól állig megdörzsölte az arcát.

Az Asszony csupán egyetlen pillantást vetett a férjére, majd a konyhába sietett. Hamarosan kávéscsészék zörrentek odakinn.

A Férfi elkeseredett dühvel nézett az állóóra közömbös

számlapjára. A gongütések éppen akkor hallgattak el, mikor ő kilépett a hálószobából. Mintha az óra csupán az ő bosszantására ütötte volna a kilencet. A Férfi őszinte gyűlölettel vágta hozzá az egyik papucsát.

Ezt minden reggel *eljátszotta* egymással a tárgy és az ember – immár nyolc éve.

Az Asszony betoppant a nappaliba, karján gazdagon mintázott tálcával, s terhét óvatosan az asztalra csúsztatta.

– Reggeli – mondta. Ezután halkan dúdolni kezdte azt a vidám dallamot, amit immár másfél éve képtelen volt kiverni a fejéből. A Férfi nem törődött a tálcán felhalmozott pirítóssal, vajjal, teával, tojással. A kávéért nyúlt, megszimatolta, vigyázva kortyolt Később fürdőköpenye zsebébe kotort, remegő kézzel cigarettát dugott az ajkai közé. Még meg sem gyújtotta, máris heves köhögés fogta el.

– Abba kellene hagynod – mondta az Asszony, ezt is énekelve.

– Mi bajod van ma? – a láng végre elérte a cigaretta végét, s a Férfi köhögése azonnal megszűnt. Az Asszony nem válaszolt. Dúdolva kent meg két pirítóst, majd feltört egy tojást és megsózta.

– Felébredve úgy döntöttem, hogy ma gyönyörű reggel van – aprót harapott a kenyérből. – Rigófüttyöt hallottam a kertből. Ma meglátogatnak Thomasék, hogy hajnalig beszélgessünk. Épp, mint rég. Ha kinyitnám az ablakokat, virágok illata töltené meg a szobát.

– De nem teszed! – a Férfi kiáltott, hangjában rémülettel.

– Nem, természetesen nem teszem – az Asszony nem hagyta magát kizökkenteni fellelt boldogságából. – Az ablak zárva marad, ez mégis a legszebb reggel, ami mostanában ránk köszöntött.

– Hülye vagy – sóhajtott a Férfi, és belehamuzott a kávéba.

AZ ASSZONY ESZELŐS SIKOLTOZÁSA MEGTÖLTÖTTE A HÁZ ÉJSZAKÁJÁT. Férfi bódultan ébredt, halkan morogva tapogatta a puha, keményítő illatú párnákat. Valahol a lakásban edények csörömpöltek. A Férfi hirtelen felült az ágyban, hallgatva a zajokat. Szeme lassan hozzászokott a sötétséghez, amin csupán az elektromos kályha őrfénye derengett át.

Az Asszony sikoltása a ház túlsó végéből hangzott. A Férfi tágra nyitott szemmel meredt a hálószoba kitárt ajtajára, s azon túl a nappalira, ahol félelmetes árnyként állt az óra. Kerek számlapján egykedvűen araszolt a karcsú percmutató. Az üvöltések sűrűbbek lettek.

– A rohadt... – sziszegte a Férfi, és felkelt az ágyból. Sokáig kotorászott fázós lábával a papucs után, toppantva húzta fel azt, majd ásított.

Az Asszony újabb tárgyakat vert le. Valami tompán dörrent, majd újra üvegszilánkok csörömpöltek. A Férfi fáradtan átcsoszogott a nappalin. Megbotlott egy székben, és dühösen arrébb lökte. A bútor felborult.

Az Asszony hangja hisztériás nyüszítéssé vékonyodott. Férje elérte a konyhát, villanyt kapcsolt. A tiszta helyiségben rendezetten sorakoztak a krómedények, szögön lógott a virágos köpeny. Csupán a konyha-szekrény egyik fiókja volt kirángatva, amiben az evőeszközöket tartották.

A Férfi ettől tért magához teljesen. A konyhából nyíló, rövid folyosóra rohant. Ott felrántotta a két kamra, és a dolgozószoba, majd a vendégszoba ajtaját is. Ha jobban figyel, azonnal hallotta volna, hogy a felesége hangja távolabbról, a folyosó végéről jön. A pánik azonban őt is megfertőzte.

– A késes... – lihegte csendesen. A fürdőszoba fehér ajtaját zárva találta. Mögötte sikoltozott az Asszony, bár hangja mintha gyengült volna. A Férfi köpenyéből apró szerkezetet vett elő, állított az oldalán lévő skálán, majd a zárra irányította a csúcsos végét. Narancs fénysugár lobbant, a zár megolvadt. Az ajtó magától nyílt ki, mintha a Férfi akarata taszítaná oldalra.

Az Asszony a kádban ült, nyakig merülve a forró, vörös vízben. A kés a kád mellett hevert. A Férfi kinyitotta a zuhanyt. Az Asszony kiáltása elakadt a jéghideg víz érintésétől.

– Jönnek – motyogta a nő, a vérfoltos csempére függesztve merev tekintetét. A Férfi nem tudta, mit láthat *ilyenkor* a felesége. Nem is érdekelte.

– Mutasd a kezed! – üvöltött az Asszonyra, és kirántotta a víz alól a nő egyik karját. A fehér húsban hosszú vágás vöröslött.

– Szerencse – mondta a Férfi önmagának. A felesége továbbra is *azokról* motyogott valamit. – Gyere, bekötözzük?

Segített az Asszonynak kiszállni a kádból, aki nem tiltakozott, bár a tekintetébe sem költözött vissza az értelem. A konyhába botorkáltak, mögöttük széles vízcsík maradt a padlón.

– Muszáj ezt mindig? – kérdezte nyugtató hangon a Férfi. A nő mindkét karján tucatnyi rózsaszín, régi heg húzódott. Az Asszony elcsendesedve nézte a szoros kötést a csuklóján.

– Bocsáss meg – mondta halkan.

A Férfi meglepetten nézett rá. – Jobban vagy?

– Ki akarok menni a kertbe – válaszolt az Asszony, s a mondat végére zokogni kezdett.

– Holnap kimegyünk – a Férfi a fürdőbe indult, hogy rendet csináljon. – Feküdj le, mindjárt jövök én is.

Az Asszony csendesen sírdogálva indult a hálószoba felé.

– Nem láttad Cirmit? – az Asszony aggodalmas arccal lépett a nappaliba.

– Nincs a dolgozószobában? – a Férfi kedvenc foteljében olvasott. Barna köntöse gondosan elrendezve a térdén, alóla a pizsamanadrág csíkja futott bokáig. – Tudtommal a macskáknak ott a helyük. Talán elbújt a többiek közé.

– Harminckét cicánk van, de én akkor is felismerem

közöttük Cirmit – az Asszony bosszúsan csóválta a fejét. – Már megint elcsavargott valahová.

– Tudod, ha kiszökött… – a Férfi nem folytatta, mert az Asszony teste máris megfeszült a rémülettől.

– Őt nem? Ő más!

A Férfi hirtelen letette a könyvet.

– Segítek megkeresni.

– Nem! – az Asszony szinte sikoltott. – Megtalálom egyedül is. Itt lesz valahol.

A Férfi tíz percen át követte tisztes távolságból a feleségét, aki – a macska után kiáltozva – bejárta a ház minden helyiségét.

– Most már biztos – mondta a Férfi, és a folyosó beépített szekrényéhez lépett. Az Asszony bénultan figyelte férje mozdulatait. A felső polcról gondosan olajozott puska került elő. A Férfi megsimogatta a fegyvert, majd ellenőrizte, hogy töltve van-e.

– Te ezt élvezed? – kérdezte az Asszony rekedten. – Csak egyetlen percre nyitottam ki az ajtót, hogy kimenjen az ételszag. Régen mondom, hogy csináld meg az elszívót. Pedig az ólomlemezt is azonnal odatettem. Ott nem mehetett ki!

– Biztosan rést hagytál – válaszolt a férje. A szekrényből súlyos köpenyt vett magára, csuklyáját a fejére hajtotta, szeme elé átlátszó burát vont. – A macska kiszökött.

A Férfi az ajtóhoz lépett, a kilincsre tette a kezét, és hátra sem fordulva, mondta:

– Ne leskelődj, menj a szobába – kilépett a kertbe. Rögtön meglátta Cirmit. A macska lelkes nyávogással indult felé. A fegyver dörrenése megremegtette az épület üvegablakait.

A HÓFEHÉR ZONGORA A NAPPALIBAN ÁLLT. Tetejét hímzett takaróval fedték, rajta színes porcelánfigurák sorakoztak. A hangszer néha halkan, magától zendült, ahogy az idő kikezdte érzékeny szerkezetét.

– Vacsora után játszom neked – mondta az Asszony, és gyengéden megsimogatta a Férfi öreg kezét.

– Akkor terítek? – ugrott a férje boldogan. – Már régen nem játszottál.

– Azért biztosan menni fog. Csak ne nevess ki, ha félreütök egy hangot.

Vacsoráztak. A tányérokat együtt mosogatták el, közben beszélgettek.

– Emlékszel, mikor Atty… – kezdte az Asszony, de a Férfi közbeszólt. – Ki volt az az Atty?

– Atty, na? Az a fiatal technikus, akit te vettél fel, az utolsó pillanatban. Olyan hálás volt ezért, hogy egyik este elhozta a menyasszonyát. Már itt ismerkedtek meg.

– Persze, Mioko!

– Jellemző: a lányra emlékszel – az Asszony oldalba bökte a férjét.

– Csinos volt – merengett a Férfi.

– Szóval Atty elhozta azt a lányt vacsorára. Mindketten olyan zavarban voltak, hogy alig álltam meg nevetés nélkül.

– Zavarban? – a Férfi a homlokát ráncolta. – Én nem emlékszem.

– Pedig így volt – az Asszony szeretettel búját a férjéhez, és beszívta ismerős illatát. – Nem mindenki vacsorázhatott akkoriban a kapitánynál! A Férfi izmai megfeszültek. Az Asszony azonnal elengedte őt, és csendben tovább törölgette a tányérokat. Sokáig hallgattak.

– Bocsáss meg – súgta végül az Asszony.

– Kértelek, hogy erre ne emlékeztess – a Férfi hangja ingerülten recsegett. – Valaha kapitány voltam, igen. De annak nyolc éve vége. Hallgattak. A Férfi izmai lassan ellazultak, végül mélyet sóhajtott.

– Már semmi baj – mondta mosolyogva, és megcsókolta asszonyát. –Végezzünk gyorsan, aztán kitakarjuk a zongorát.

Mikor leemelték a súlyos terítőt, finom por szállt fel.

– Pedig naponta takarítok – szégyenkezett az Asszony.

A Férfi a fotelba ült. Jól látta feleségét, aki édes likőrt töltött karcsú poharakba. Egyiket férjének adta, a másikat felállította a zongora tetejére. Kettőt pedig az asztalra állított.

– Ma kik jöttek hozzánk *vendégségbe*? – kérdezte a Férfi.

– Carlson, és a folyton csivitelő felesége – mosolygott az Asszony az üres székekre, majd hirtelen az egyik felé bólintott, mintha halk szavú kérdésre válaszolna. – Persze, Éva drágám, neked mindig játszom Mozartot.

A Férfi komoly arccal köszöntötte poharát a másik üres szék felé.

– Aztán megy még a térváltás, öreg tengerész? – kérdezte kedélyesen.

Az Asszony hálás mosolyt küldött a férje felé. Aznap sokáig beszélgettek a vendégeikkel. Helyettük itták ki a poharaikat, majd újra töltöttek. Időnként az Asszony a zongorához ült, és lehunyt szemmel játszott egy-egy régi dalt.

– Mrs. Carlson azt mondja, kicsit becsípett – szólt az Asszony, mikor az állóóra éjfélt ütött.

– Carlsonnak is dolga van holnap – bólintott a Férfi. Kikísérték a vendégeket, és hosszasan búcsúzkodtak. A nappaliba visszatérve még ittak kettesben egy-egy pohárkával, s nevetgélve megbeszélték, milyenek is ezek a Carlsonék. Majd lefeküdtek.

Hajnali háromkor a Férfi az Asszony sikoltására ébredt, de sikerült gyorsan megnyugtatnia.

A FELSZELETELT SZALÁMI MEGADÓAN HEVERT a fehér sajt ízléses kockái között. A Férfi éhes volt, türelmetlenül dobolt az asztalon, üres tányérja mellett.

– Jössz már? – kiáltott a konyha felé.

– El ne kezd nélkülem!

– Mit művelsz ilyen sokáig?

Az Asszony megjelent a nappali ajtajában. Testét ormótlan köpeny takarta, csuklyát borított a fejére, és éppen az átlátszó ellenzőt rángatta, ami beakadhatott a hajába. Karján súlyos tasakot tartott, ami felül lég-

mentesen zárt, oldalába pedig ólomlapokat varrtak.

– Kimegyek a kertbe – mondta az Asszony. – Hozok a reggelihez néhány szép paradicsomot. Idénye van!

– Minek? – sóhajtott a Férfi. – Olyan értelmetlen.

Az Asszony kedvesen rámosolygott.

– Kérlek, a kedvemért...! – szinte súgta. – Hozd be a zöldséges tálat. A Férfi szomorú búcsúpillantást vetett a dúsan rakott tálca felé, majd megadóan felállt és a konyhába indult.

– Ne morogj már folyton – mondta az Asszony a csuklya alól. –Azonnal jövök.

A feleség lassan résnyire nyitotta a kertbe vezető ajtót, majd gyorsan kisiklott rajta, és berántotta maga után.

Elvakította a szokatlan fény. Óvatosan lépett a veranda reccsenő fapadlóin, kesztyűs kezével kitapogatta a korlátot. A lépcső négy fokából egy kettétört – talán három éve is lehet már. Akkor is paradicsomért ment a kertbe, s visszafelé ez a korhadt fok majdnem eltörte a lábát. Most gondosan átlépte.

A reggeli fény meleg volt, a levegő rezzenetlen. Kellemes lehetne, ha nem viselne nehézkes köpenyt. A lépcső alját benőtte a vadfű, bokájába kapaszkodott a gyom erős szára.

– Nem nézek fel! – bíztatta magát az Asszony csendesen. Szavai elillanó párafoltokat leheltek a sisak ellenzőjére. Lelépve a lépcsőről magabiztosabb lett. Követte a már csak emlékeiben létező, kövezett ösvényt, ami a ház mögé, a veteményesbe vezetett. Ott majdnem megbotlott a kerti slag fűben rejtőző csövében.

– Melyikünk hagyhatta itt? – morgott bosszúsan. – És mikor? Négy, öt, nyolc éve?

A porladó gumi, a lába erőteljes rántásának engedve, elszakadt. A kert végében fémsátor állt. Az alumínium burkolat néhol már elszíneződött, kisebb horpadások tarkították. S egy hatalmas repedés is húzódott rajta.

– Ez új? – lepődött meg az Asszony. A fémsátor tövében elrozsdállt, tonnás vasszerkezet hevert. Ez okozhatta a repedést, mikor rázuhant a sátorra.

Az Asszony közelebb hajolt a lehullott fémdarabhoz. Egykor valamiféle tartótám lehetett. Eltöprengett, s majdnem felnézett, hogy lássa, honnan eshetett le az állvány. Még időben kapott észbe, de verejték borította el a rémülettől.

– Bolond vénasszony – motyogta magának. – Nem nézhetsz fel!

Szemét a földre szegezve járta körbe a sátrat. Újabb sérüléseket nem talált rajta. Végül megkereste az ajtót és belépett. A sátorban automatikusan kikapcsolt a növényeknek szükséges, meleg világítás, és az emberi szemnek megfelelő lámpafény gyulladt. A veteményes épségben volt. Gondozott ágyások sorakoztak száz lépésen keresztül a sátor mélye felé.

Az Asszony, mintha a kertészét veregetné vállon, elismerő mosolyt küldött a láthatatlan automatikának. Azután megszemlélte a termést. Vaskos húsú paprikák, óriásra nőtt tökök, harmatos levelű káposzták, feszülő bőrű, piros paradicsomok. Kissé nagyobbak, mint a szokásosak, de egészségesek, kívánatosak. Az Asszony letépett hármat a bokorról, és a zárható táskába süllyesztette őket.

– Paprikát is viszek – döntött hirtelen. Szeretettel simította meg a bokrokat, majd leszakította termésüket. Szájában összefutott a nyál.

Gondosan bezárta az alumínium sátor ajtaját, nehogy a mindenhol burjánzó gyomok behatolhassanak a veteményesbe. Utoljára dühös pillantást vetett a földön heverő vasszerkezetre. Megkerülte az épületet, s egyszer sem nézett fel. Emlékezett, hogy a ház enyhe dombra épült, így messze láthatna a környéken. De nem akart.

A verandára érve, mikor az ajtót készült nyitni, megreccsent az öreg hintaszék, amiben valaha annyit ücsörgött a férje. *Képtelen volt betelni a napfényben fürdő tájjal*. Meg sem gondolva, mit tesz, felkapta a fejét, de nem a lassan, magától széthulló bútordarabot nézte, hanem a környéket.

A domboldalt embermagas gaz nőtte be. A

különlegesen erős növények vadul csapkodtak indáikkal. Messzebb a szürke műút darabokra hullott sávja látszott, s azon túl családi házak százai, kertekkel, fémsátrakkal. Az Asszony minden épület lakóját meg tudta volna nevezni – de nem merte. A reggeli napsütésben semmi nem mozdult, csupán az elfajzott növények ingáztak.

Az Asszony akaratlanul feljebb emelte a tekintetét. A házakkal teleszórt, enyhén dombos tájon túl egyetlen pillanatra meglátta az égbe törő fémfalakat.

– Mondtam, hogy semmi szükség a paradicsomra? – a Férfi dühösen járt le-föl a nappaliban. Kezét hol a háta mögött, hol elől kulcsolta össze, de egyik helyzetet sem bírta sokáig. Mikor mondott valamit, hevesen gesztikulált, és egy-egy tárgy után nyúlt, talán, hogy pozdorjává törje a padlón. Az Asszony már az átjáróban levette súlyos köpenyét, s most az asztalra borulva sírt.

– Tudtam, hogy nem állod meg! – kiáltott a Férfi. – Éjszaka is arra ébredek, hogy… Áh!

– Fergusonék háza összedőlt – suttogta az Asszony. – És Jonathanék háza is.

– Jonathanék háza már két éve – legyintett a Férfi.

– Láttam a falakat! – kiáltott hirtelen az Asszony.

A Férfi megtorpant. A könyveknek támaszkodott, mint aki hirtelen rosszul lett. Nézte a felesége vörös arcát, és gyűlöletet keresett rajta, de csak kétségbeesést látott.

– Nem tehetek róla – nyögte halkan. Az Asszony nyugtatóan bólintott. Olyan egykedvű lemondás ült ki az arcvonásaira, ami mindent mindegynek érez, s ez rosszabb, mintha félne, vagy boldog volna.

– Együnk – mondta csendesen. A széke mellől felemelte az ólombetétes táskát, közelebb húzta a légmentesen zárható zöldséges tálat. A paradicsomokat, paprikákat gyorsan az átlátszó búra alá borította, majd lezárta. A szoba egyik sarkából néhány másodpercre riasztó csipogás hangzott fel, majd elhallgatott.

– Gyere, az előbb még éhes voltál – szólt az Asszony. A Férfi engedelmeskedett. Az Asszony a zöldséges tálhoz tartozó kesztyűs manipulátorokkal szép szeletekre vágta

a búra alatt heverő paprikákat, paradicsomokat, majd ízlésesen elrendezte azokat.

– Minek ez? – kérdezte a Férfi. Undorral akart a zöldségekre nézni, hangjában mégis gyengédség rezdült. – Úgysem ehetjük meg őket.

Az Asszony megenyhült. Kenyeret kent, megrakta szintetikus szalámival, sajttal, amit a steril ételautomata állított elő a számukra. – Mert szépek – válaszolt a Férje korábbi kérdésére.

Reggeli után a paradicsom-, és paprikaszeleteket a katapult-tartályba szórták, ami kilőtte őket messzire, a kerten túlra.

– Nem tehetek róla! – suttogta a Férfi álmában, s kezével egyre hevesebben csapkodta a takarót. Az Asszony felébredt, aggódva fordult felé. – Senki nem tehet róla. A reaktor megszaladt, a hűtés nem ment. Talán elaludtak a fiúk odalenn, vagy… Nem tehetek róla, későn értesítettek. Az anomália…

– Jól van! – az Asszony gyengéden simogatta a Férfi verejtékező homlokát. – Aludj kapitány, ez csak rossz álom.

A Férfi elcsendesedett.

KÉT ÉV TELT EL. AZ ASSZONY LEFOGYOTT, a Férfi szeme alatt sötét karikákat viselt. Fájdalmai voltak. Hóna alatt időnként megduzzadtak a nyirokcsomók és kihullott a haja.

Vendégeik lassan elmaradoztak. Ha levették volna a zongora takaróját, a por talán megfojtja őket. Egyik reggel a porcelán oroszlán kiesett az Asszony kezéből és apró szilánkokra tört. A nő nem sírt. A szemétbe dobta az „elhunyt" háziállatot, aminek darabjai azután szétszóródtak a kerten túl.

Három hónappal ezelőtt az Asszony paradicsomért ment a ház mögé. A lépcső fokai végképp megadták magukat az időnek, ezért le kellett másznia a verandáról. Már nem erőlködött, hogy ne nézzen fel. Annyiszor tette meg véletlenül, hogy a tudata végül megszokta a sorra

összedőlő házak látványát, a vadul burjánzó gazt, és a fémfalak látóhatárát.

A fémsátor kettéhasadt, résein benyomakodott az elvadult vegetáció, és megölte a veteményes zöldségeit. Előző éjszaka zuhanhatott a sátorra az a rozsdás fémszörnyeteg, aminek rémítő ágai fogadták az Asszonyt. Emlékezett rá, hogy álmában koporsóba zárták, hiába bizonygatta, hogy él, és rácsapták a fedelet. Ez a dörrenés lehetett a fémsátor utolsó pillanata. Állt néhány percig tehetetlenül a romok fölött, majd dühösen eldobta az ólombetétes táskát és visszament a házba.

Másfél hónappal később férje a székében ülve kiolvasott egy könyvet. Lassan becsukta a fedelét, és szeretettel simította a műbőrkötést.

– Ez volt az utolsó – mondta, és a plafonig érő könyvespolcra pillantott. – Mindet kiolvastam. Azokat is, amiket rossznak tartottam.

Az Asszony nem válaszolt, fel sem nézett. Kötényét varrta, ami előző nap beakadt egy kiálló szögbe és elhasadt. Dagadt ujjai már nehezen szorították a tűt.

– A macskákat muszáj? – kérdezte az Asszony elvékonyodó hangon, mikor a férje elővette szekrényük aljából a patkánymérget. – Olyan ártatlanok.

– Muszáj – bólintott a férfi, és a szürke méregdarabokat elkeverte a macskáknak szánt kásában. – Ha bent hagyjuk őket a házban, biztosan elpusztulnak. Ki etetné őket, ki tartaná tisztán a környezetüket? Többet szenvednének, mint így, elhiheted.

– Igen, de…

– Ki sem engedhetjük őket. Odakinn nincs mit enni. Elvadulnának, egymást falnák fel. Az erősek szaporodnának. Ki tudja, milyen iszonyatos mutánsokat hoznának a világra néhány éven belül.

– Ugyan kit zavarna az? – az Asszony ezt már lemondóan suttogta.

A Férfit azonban megérintette a gondolat. Töprengve emelte tekintetét az állóórára, mely némán lengette

nehéz ingáját. Képzeletében képek éledtek, amiket már soha nem láthat, mégis reménykedett benne, hogy talán bekövetkeznek.

Embereket képzelt el, akik óvakodva, döbbenten járnak majd az addigra összeomlott házak között. A macskák utódai, förtelmes szörnyetegek, az árnyékból figyelik őket, azután…

– El kell pusztulniuk? – ébredt fel álmodozásából a Férfi. Hevesen tovább keverte a kását, míg a méreg utolsó darabja is feloldódott. –Téged szerettek, te vitted nekik az ételt. Úgyhogy ezt én viszem be. Ha van lelkük, ami a Túlvilágra megy, az engem gyűlöljön.

Az Asszony szótlanul bólintott, s kinyitotta férjének a dolgozószoba ajtaját. A macskák lelkes nyávogással köszöntötték a nagy, kék tálat, ami egész életükben a táplálkozás gyönyörét jelentette számukra.

A FÉRFI KINYITOTTA A SZEMÉT, csodálkozva nézett végig az elkoszolódott ágynemű halmain. Derekára rácsavarodott a takaró, amitől úgy érezte; csapdába került. Felült az ágyban, és gyanakodva pillantott körül a félhomályos szobában. Felesége halkan szuszogott mellette. Későn feküdtek le, sok likőrt ittak. Nem csíptek be; lerészegedtek. A Férfi sajgó halántékát tapogatta, majd figyelme ismét a hálószoba berendezésére fordult.

Valami megváltozott. Határozottan érezte ezt, de képtelen volt rálelni az okra. A nappaliban álló órára siklott a tekintete, mely hajnali négy órát jelzett. Düh fogta el, hiszen még bőven aludhatott volna. Most mégis teljesen frissnek érezte magát, leszámítva a fejében zsongó fájdalmat. Lassan visszafeküdt, nehogy felébressze az Asszonyt. Hiába csukta le a szemét, az szinte magától nyílt ki újra.

– A fene! – mondta akaratlan haraggal, mire az Asszony felébredt.

– Mi bajod? – kérdezte leheletnyi haraggal. – Hány óra van?

– Négy – szólt a Férfi. – Nem tudok aludni. Valami történt.

Az Asszony felült, körülnézett a szobában, hallgatózott.

– Semmi – mondta aztán. – Nem hallok semmit. Te hallottál valamit?

– Megnézem – a Férfi felkelt az ágyból, olyan óvatosan, mintha bármelyik pillanatban támadástól tartana. A nappaliba lépett, felkapcsolta a villanyt. A tárgyak megszokott rendetlenséggel, hátukon vastag porréteggel fogadták. A felesége egyáltalán nem takarított, mióta az utolsó macskát is eltemették a kertben.

A konyhában sem talált semmi szokatlant, de a feszültség egyre nőtt benne. Úgy érezte, a feje azonnal mezítelen fájdalom-részecskékké szakad. A konyhaszekrényből remegő sietséggel vette elő a legnagyobb késüket, és magától messzire, előre tartva azt, lépett a folyosóra.

A ház tökéletes csenddel vette körül. Éppen ez volt, ami zavarta. A falhoz tapadva araszolt előre, s csak mikor a folyosó feléhez ért, jutott el tudatáig, hogy felkapcsolhatta volna a villanyt.

– Önmagamat akarom ijesztgetni? – suttogta, de a hangja még inkább megrémítette.

Ellenőrizte az ajtókat. Mind zárva volt. A dolgozószobába babonás félelme miatt nem mert benézni. A fürdőszobától félt leginkább. Maga sem tudta, hogy miért, de sokáig álldogált bizonytalanul előtte, az olvadt zárat nézve. Aztán egyetlen elkeseredett, vad rúgással nyitotta meg a roncsolt ajtót. Papucsa lerepült, és koppanva esett a kádba. Kapkodva, mielőtt elfogyott volna minden bátorsága, felkapcsolta a világítást.

A fürdőszoba üres volt. Benézett minden zugba, de a lassan vastagodó mocskon kívül semmit nem talált.

Éppen a papucsáért hajolt le, mikor meghallotta a felesége kiáltását.

Az Asszony, még mindig az ágyban ülve, férje nevét kiáltotta. Hangja nem árult el félelmet, sem más érzelmet. Inkább közönyös volt és fáradt. A Férfi belépett

a nappaliba, a zongora tetejére tette a kést. Az Asszony a lábai közé gyűrte a takarót, tenyerébe támasztotta az állát, és a fejét csóválta.

– Rájöttem.

– Mi változott? – a Férfi türelmetlen volt, bár a kivilágított házban a félelme eloszlott.

– Hány óra van? – kérdezte az Asszony. A Férfi a számlapra pillantott.

– Négy – aztán újra megnézte: – Még mindig négy! – tette hozzá csendesen, értőn.

Az Asszony biccentett. A Férfi visszacsoszogott az ágyba, anélkül, hogy bárhol leoltotta volna a villanyt. Már fektéből nézett újra az elnémult órára.

– Megállt.

– Ennek is vége – szólt az Asszony, majd hirtelen lefeküdt, és fejére szorította a párnát. Hangja távolról, tompán jutott el a Férfihoz. – Ideje végre indulnunk.

A férje bólintott.

SEMMIT NEM VITTEK MAGUKKAL. Felvették ólombetétes köpenyüket, fejükre húzták a csuklyát, arcuk elé az ellenzőt. Nem búcsúztak a tárgyaktól, a háztól. Úgy léptek ki az ajtón, mintha néhány percen belül visszatérnének; a kilincset is helyére kattintva.

Egymás mellett álltak a kertben, s immár megbékélve nézték a tájat. A valaha kétezer házból álló település legtöbb épülete megroggyant, teteje beszakadt, udvara elvadult. Néhol tűzvész fekete nyoma látszott, amit azonban eloltott az automata esőztető. A látóhatár könnyű párába burkolódzott, eltakarva a fémfalakat. A mesterséges nap „égen" vándorló gömbje gigantikus villanykörteként lebegett fölöttük.

– Szép reggel – mondta az asszony. – Ilyen reggeleket Kornélius programozott.

– Kornélius a Felföldről jött – a Férfi emlékezett emberei örömére, mikor engedélyezte, hogy ők állítsák be egy-egy nap programját. Volt, hogy csendes esőre,

köd lepte tájra, havas tetőkre, vagy egyenlítői hőségre ébredtek.

Ennek már több mint tíz éve.

Szótlan indultak lefelé a dombról. A házukra nem néztek vissza. Emlékeikben úgy akarták megőrizni, mint élettel teli, vidám lakot. A mutálódott gazok, ha egyetlen pillanatra megtorpantak, máris a bokáik köré fonták a csápjukat, nedvet próbálva szívni a vastag védőruhákból. A Férfinak gyakran kellett utat vágnia a lézervetőjével. Megégett növények szürke füstje szállt az égre, orrfacsaró bűzt árasztva.

Az egykori út mellett sorakozó házak felé soha nem fordultak. Mindegyiknek megnevezhették volna egykori lakóit, s éppen ezért szegezték tekintetüket a földre. A kertekben néhol csontvázak fehérlettek.

Három órával később elérték a fémfalat. A föld hirtelen ért véget, átadva helyét az acél birodalmának. A fal tetejét nem láthatták, bár az egyre feljebb törekvő „Nap" már szétoszlatta a párát.

– Itt kell lennie valahol – mutatott körbe a Férfi, és módszeresen leégette a falra kapaszkodó növényeket. Az elparázsló ágak mögül felbukkant az ajtó ovális kerete.

LÁTSZÓLAG MINDEN TÖKÉLETESEN MŰKÖDÖTT. A folyosókon gyorsjáratú futószőnyegek szállították őket szintről-szintre, a fények automatikusan kigyulladtak, s az ajtók engedelmesen megnyíltak előttük. A Férfi merev arccal lépett át a múmiákon. A lakószint igyekezett tökéletesen utánozni a természetes vegetációt, így akadtak ott férgek, bogarak és természetesen gombák, mikroorganizmusok is. A legtöbbjük elpusztult ugyan a nyolc éve tartó sugárzástól, de a túlélők lecsupaszították a holttesteket. A folyosók, géptermek steril levegőjében azonban az emberi szövetek nem indultak oszlásnak, csupán kiszáradtak.

Az Asszony, férje után sietve, beharapta az ajkát, és

hang nélkül zokogott. A liftben két technikus maradványaival utaztak. A múmiákon kék egyenruha foszlányait lengette a légkondicionáló huzata, mellkasukon még csillogtak az azonosító lapocskák.

– Őt ismertem! – nyögte hisztérikusan az Asszony, rámutatva az egyik holttestre. – Carlson. A felesége mindig becsípett a likőrömtől.

A Férfi kinyitotta a vezérlő kétszárnyú ajtaját és belépett. A parancsnoki konzolok között tucatnyi tiszt hevert, kicsavarodott végtagokkal, üres szemgödrökkel bámulva az időtlenségbe. A műszerektől zsúfolt terem fölött páncélüveg-kupola feszült. Azon túl a Galaxis milliárdnyi csillaga pettyezte a valódi égboltot. Mikor az Asszony is belépett, az ajtók maguktól csukódtak, és megszólalt a fedélzeti komputer kellemes baritonja.

– Kapitány a hídon! Figyelmeztetnem kell, hogy a védőruhája csupán ideiglenesen óvja meg önt a halálos tetrion sugárzástól, mely a hajó kilencven százalékán mérhető. Az ön számára az egyetlen biztonságos terület az Otthon-telepen lévő háza, melyet…

– Tudom, komputer – mondta a Férfi. – A pozíció?

– A csillaghajó pozíciója ismeretlen – válaszolt hűvösen a komputer. – A reaktorkatasztrófa óta az emberi irányítás nem lehetséges. A hajótest kihullott a dimenziók közötti térből, a hiperugrás félbeszakadt, a helymeghatározáshoz kevés adattal rendelkezem. A tértvetülés-konverterek hibája…

– Vége – a Férfi ledobta magáról a védőruhát, s leült egykori székébe. Felesége követte a példáját, elhelyezkedve a férje ölében. Arcán halvány mosoly derengett. Mindketten a csillagokat nézték.

– Elég volt – mondta fáradtan a Férfi.

Az Asszony virágmintás köténye zsebéből két apró, fekete fiolát vett elő.

– Jó éjt, kapitány! – súgta, még mindig mosolyogva, miután elroppantották foguk között a kapszulákat.

Az ingaóra mutatója megátalkodottan pihent a négyes számon…

Larry Niven
LAPOSFÖLDI

A FEDÉLZETEN TARTÓZKODÓ LEGSZEBB NŐRŐL kiderült, hogy férjnél van, a férfi pedig olyan visszahúzódó, hogy egészen a második hétig nem is szereztem róla tudomást. A pasas körülbelül öt láb magas volt, középkorú, és pokolláng-tetoválást viselt a vállán, ami azt jelezte, hogy harminc éve, a háború idején a *Kzin*en volt – ez pedig azt jelentette, hogy kiképezték arra, hogy felnőtt *kzintiket* öljön, mondjuk puszta kézzel, lábbal, könyökkel vagy térddel, vagy tudom is én, mivel. Amikor tudomást szereztünk egymásról, kedvesen figyelmeztetett, hogy merre hány lépés, azután a nyomaték kedvéért eltörte a karomat.

Egy nappal később még mindig fájt a karom, és a *Lensmanon* az említetten kívül csak kétszáz évnél idősebb nők tartózkodtak, ezért aztán egyedül ittam. Kedvetlenül bámultam a bár falán lévő tükörbe, a tükör pedig legalább olyan kedvetlenül bámult vissza rám.

– Hé! Maga a *Célbaértünk*ről van, igaz? Mondja meg, mi vagyok én?

A férfi tőlem kétszéknyire ült, onnan meresztgette rám a szemét. Ha nem viselt volna szakállt, kerek és zsémbeskedő lett volna az arca. Azt hiszem… a szakálla rövid volt és fekete, gondosan nyírt, és emiatt úgy nézett ki, mintha Zeusz és egy dühös buldog frigyének gyümölcse lenne. A tekintete remekül passzolt az ábrázatához. Lapos, szögletes ujjai úgy szorították az ivógömböt, mintha ki akarnák préselni belőle a szuszt. Széles volt a hasa, de szerencséjére a válla is, és így inkább zömöken erősnek, mint kövérnek látszott.

Minden jel arra vallott, hogy hozzám intézi a szavait, ezért megkérdeztem:

– Hogy érti azt, hogy micsoda?

– Honnan jöttem?

– A Földről. – Ez egyértelmű volt. Földi akcentussal beszélt. Szimmetrikusra vágott szakálla is elárulta a származását. Észre sem vette, de úgy lélegzett a hajó szabványos atmoszférájában, mint aki hasonlóhoz van hozzászokva, a testfelépítésén pedig látszott, olyan helyen született és él, ahol a G értéke egy egész körül van.

– Igen? És akkor mi vagyok?

– *Laposföldi.*

Felforrósodott a tekintete. A jelek arra vallottak, hogy jóval előttem érkezett a bárba.

– Laposföldi? A rohadt életbe, bárhová megyek, csak *laposföldi* vagyok? Van magának fogalma arról, mennyi időt töltöttem az űrben?

– Nincs. Elég sokat ahhoz, hogy tudja, hogyan kell használni az ivógömböt.

– Vicces! Nagyon vicces! Az emberek által uralt űr legtávolabbi szegletében is azokat a fickókat nevezik *laposföldiek*nek, akik sosem hagyják el bolygójuk légkörét. A földiekkel azonban más a helyzet. Ha valaki történetesen földi, akkor egész életében *Laposföldi* marad. Az elmúlt ötven évben szinte ki sem mozdultam az űrből, és tessék? Mi vagyok? Szimpla kis *laposföldi*! Miért? Miért?!

– Talán mert az, hogy „földi", olyan szimpla és idétlen kifejezés.

– Miért, az nem idétlen, hogy „*célbaértünki*"? – kérdezte ingerülten.

– Én valójában *vészleszállási* vagyok. Igaz, a hely, ahol megszülettem, ötven mérföldnél távolabb van *Vészleszállás* Citytől, de ettől függetlenül *vészleszállás*inak tartom magam.

Elvigyorodott. De, ebben nem vagyok egészen biztos a szakálla miatt. – Még szerencse, hogy nem pilóta!

– Az vagyok. Az voltam…

– Most csak ugrat, igaz? Képesek rábízni egy hajót egy *vészleszállási*ra?

– Ha az illető jó pilóta, miért ne bíznák rá?

– Igazán nem akartam megsérteni az önérzetét, uram. Bemutatkozhatok? Elefánt vagyok.

– Beowulf Shaeffer.

Meghívott egy italra. Én is meghívtam egyre. Kiderült, hogy mindketten szeretünk kártyázni, ezért fogtuk az ivógömbjeinket, és átsétáltunk a játékasztalhoz…

GYEREKKOROMBAN SOKAT ÁLLDOGÁLTAM A VÉSZLESZÁLLÁSI űrkikötő szélén, figyeltem az érkező hajókat. Megbámultam a zsilipkapukon kilépő utasokat, akik valóságos nyájként tódultak a vámtisztek pultjai elé. Csak néztem az embereket, és azon töprengtem, vajon miért mozognak olyan bizonytalanul. A csillagszülöttek többsége úgy imbolygott, mintha részeg lenne, pislogó, hunyorgó szemük pedig egyfolytában könnyezett a napfénytől. Akkoriban azt hittem, azért ilyenek, mert más bolygókról jöttek, olyan helyekről, ahol más a gravitáció értéke, és a nap színe. Később rájöttem az igazságra.

Az utasszállító űrhajókon nincsenek ablakok. Ha lennének, az utasok fele megtébolyodna; szokatlanul erős mentális berendezkedésre van szüksége annak, aki bele akar pillantani a vakító, elmezsongító hipertérbe, és meg akarja őrizni a józan eszét. Az űrhajók utasainak nincs semmi nézni- és tennivalója, így, ha nem akarnak napi tizenhat órán keresztül olvasni, akkor inniuk kell. Az a legjobb, amikor az ember társaságban piál, mert ilyen helyzetben időnként muszáj megszólalni, hogy ne haljon el a társalgás. A hajók orvosainak általában több másnaposságra panaszkodó betegük van, mint ahány vendége az összes többi szolgáltató egységnek, beleértve a borbélyokat és a manikűrösöket is.

A hajónk két nappal azután szállt le Los Angelesben, hogy találkoztam Elefánttal. Kiderült róla, hogy első osztályú ivócimbora. Ami a kártyát illeti, nagyjából azonos sikerrel játszottunk: neki érzéke volt a lapokhoz, engem pedig nem hagyott el szokásos szerencsém. Rengeteget beszélgettünk, és olyan alaposan

megismertük egymást, amennyire két ember csak teheti. Tulajdonképpen sajnáltam, hogy el kell válnunk.

– Megvan a számom?

– Persze, de már mondtam, egyelőre fogalmam sincs, mihez kezdek. – Az igazat mondtam. Szeretem egyedül felfedezni a civilizált világokat.

– Keress meg, ha tudsz. Tudod a transzferszámomat! Szeretném, ha meggondolnád magad. Szívesen megmutatnám neked a Földet.

– Köszönöm, de nem szükséges. Viszlát, Elefánt. Remek volt.

Elefánt intett, majd kifordult a helybeliek számára fenntartott zsilipkapun. Én is elindultam, beálltam a csempészvadászok pultja elé. Az utolsó ivászat hatása még nem múlt el; úgy terveztem, majd a szállodában kikúrálom magam.

Azt hittem, ebben az életben nem látom többé Elefántot.

KILENC NAPJA MÉG A *VÉSZMADÁRON* VOLTAM. Gazdag voltam, és nyomorultul éreztem magam. A pénz és a nyomorultság-érzés ugyanabból a forrásból fakadt. A bábosok, azok a háromlábú, kétfejű, professzionális gyávák és üzletemberek, végül rávettek, hogy elvigyek egy vadonatúj típusú hajót a galaktikus magig, harmincezer fényévnyi távolságba. Az utazásnak kizárólag propagandacélja volt; megbízóim kutatási pénzt akartak szerezni ahhoz, hogy elsimítsák az általam irányított hajó apróbb-nagyobb tökéletlenségeit.

Azt hiszem, lehetett volna több eszem, de sosem voltam híres a megfontoltságomról, és jó pénzt ígértek a munkáért. Gondot csak az jelentett, hogy mire odaértem, a Mag felrobbant. A Magcsillagok egy láncreakció következtében, körülbelül tízezer éve nóvákká alakultak; a folyamat eredményeként keletkezett sugárzás azóta is közeledik az űr ismert szektorai felé.

Eszerint húszezer éven belül mind halálos veszélyben leszünk.

Te nem aggódsz? Engem sem érdekelt különösebben a dolog, de az ismert űr valamennyi bábosa eltűnt, egyetlen éjszaka alatt, Finagle a megmondhatója, hogy melyik másik galaxisba húzták át a csíkot.

Ettől egy kicsit levert lettem. Hiányoztak a bábosok, és gyűlöltem magam, ha arra gondoltam, hogy én vagyok a felelős a távozásukért. Volt tehát időm, pénzem, meg volt némi éjfekete melankóliám, amitől meg kellett szabadulnom. És mindig látni szerettem volna a Földet.

A Föld illata kifejezetten jó volt, bár érződött benne valami *elhasználtság* – korábban sosem tapasztaltam hasonlót. Olyan volt, mint a forrásvíz, meg a desztillált víz közötti különbség. Minden egyes lélegzetvétellel Dante, Arisztotelész, Shakespeare, Heinlein, Carter, meg a saját őseim molekuláit szívtam magamba. A levegőbe ott lebegett a hajdani ipari létesítmények szagnyoma, a gázolaj, a széngáz, a dohányfüst és a megpörkölődött cigarettacsikkek, a dízelfüst, a sörfőzdék gőzének bűze. Ahogy a vámvizsgálat után kiléptem az ajtón, úgy teleszívtam a tüdőmet, ahogy csak bírtam. Közben érdeklődve körbenéztem.

Beszállhattam volna valamelyik transzferfülkébe, hogy azonnal a szállodába vitessem magam, de úgy döntöttem, sétálok egyek.

A jelek szerint a Földön éppen mindenki hasonló elhatározásra jutott, mint én.

A mozgójárdán annyi ember állt, amennyit még sosem láttam egy helyen. Különböző formájú és színű, furcsa, esetenként rettenetes ruhákba öltözött emberek nyüzsögtek mindenütt. A színkavalkád könyörtelen rohamot indított a látásom ellen; beleszédültem a látványba.

Az emberek által meghódított űr bármelyik világára vetődöm, képes vagyok meghatározni, hol vagyok. Kivéve egyetlen bolygót. *Csoda-ország*? Persze, ezt könnyű felismerni: a nemesi származásúak aszimmetrikus szakállt viselnek, a közemberek pedig gyorsan, alázatosan félrehúzódnak az urak elől. *Célbaértünk*? Ezt

a planétát is bárki felismerheti. Bőrünk sápadtsága nyáron és télen, tavasszal és ősszel, valamint az, ahogy valamennyien felrohanunk a talajszint alatti városainkból, kiözönlünk a sivatagba, amikor a gyilkos szelek rövid időre elcsitulnak, hogy végre-valahára magunkon érezzük a nap sugarait… *Vészmadár*? Az ottaniak alacsonyak, zömök testalkatúak, erősek; egy aranyos, idős hölgy kézfogása az acélt is megrepeszti. Még az *Övön*, a naprendszeren belül is könnyű eligazodni: az öviek, férfiak és nők egyaránt majdnem kopaszra nyíratják magukat. Ám a Föld…!

Ezen a bolygón nehéz lett volna két egyforma embert találni. Vörösek és kékek, zöldek, sárgák, narancssárgák, kockások és csíkosok – minden volt. Ja, most a frizurákról, meg a bőrszínről beszélek, csak hogy értsd. Egész életemben barnító-tablettákat szedtem, hogy védjem magam az ibolyántúli sugárzástól, ezért a bőröm színe hol rózsaszínes-fehér volt (ez a normális eset, mivel albínó vagyok), hol pedig szmokingfekete (ilyennek a kék-fehér csillagok fényében látszott). Ám álmomban sem gondoltam volna, hogy léteznek olyan pirulák, amelyek más színűre festik az ember bőrét. Csak álltam ott, mozgójárdába gyökerezett lábbal, vitettem magam, nem is tudom, hová, és közben hitetlenkedve bámultam a körülöttem örvénylő tömeget, a csupa-könyék, csupa-térd, lökdösődő emberrengeteget. Tudtam, másnap tele leszek kék-zöld foltokkal.

– Hé

A lány előttem állt négy-öt emberrel. Alacsony volt; észre se vettem volna, ha az előttem állók nem olyan alacsonyak, mint ő. Szerencsére a laposföldiek nem nőnek nagyra, ritka közöttük az olyan, aki hat lábnál magasabb. Szóval, ott volt az a lány, a haja narancssárga-ezüst robbanás, az arca sápadt, kissé zöldes, a szemhéja és a rúzsa űrfekete. Ott állt, lóbált valamit, és felém kiáltozott.

A tárcám volt a kezében.

Átfurakodtam a tömegen, és amikor már érintésnyi

távolságban voltunk egymástól, a rettenetes zsivaj ellenére megértettem, mit mond.

– Ostoba! Hol a címe? Hol van az a nyomorult bélyeg?

– Mi van?

Meglepetten nézett rám.

– Ja? Maga külvilági?

– Az vagyok! – üvöltöttem, de senkinek sem tűnt fel a zajban.

– Nézze... – Közelebb furakodott hozzám. – Nézze, nem járkálhat a városban egy ilyen degeszre tömött tárcával. Aki legközelebb kizsebeli, talán nem veszi észre időben, hogy maga külvilági.

– Maga kizsebelt engem?

– Persze! Miért, azt hitte talán, hogy találtam a tárcát? Gondolja, hogy hajlandó lennék kockára tenni ennek az értékes kéznek az épségét, csak hogy felvegyek valamit a földről, a tűsarkak közül?

– És mit tenne, ha most rendőrt hívnék?

– Rendőrt? Jaj, kis naiv! – A lány vidáman felnevetett. – Ébredjen fel, vagy megnézheti magát! A zsebtolvajlást nem tiltja törvény. Nézzen körül!

Körülnéztem, aztán ismét a lány felé fordultam, attól tartva, hogy eltűnik. A tárcámban benne volt a készpénzem, meg a vészmadári Központi Banktól kapott kártyám, 50 000 csillagos hitelkerettel. Ez volt mindenem.

– Látja őket? Csak Los Angelesben hatvannégy-millió ember él. A bolygón tizennyolcmilliárd. Gondolja, hogy létezik törvény, ami tiltja a zsebtolvajlást? És ha létezne, hogyan szereznének érvényt neki? – A lány laza mozdulattal kikapta a zsákmányából a készpénzt, és felém nyújtotta a tárcámat. – Szerezzen magának egy új tárcát. Sürgősen. Lesz rajta egy kis ablak, oda írja fel a címét, és ragasszon fel egy tizedcsillagos bélyeget. Ha legközelebb lenyúlják magától, a zsebes majd szépen kiemeli a készpénzét, a tárcát pedig egyszerűen beleejti a legközelebbi postaládába. Ez itt már csak így megy. Ha nem ezt teszi, akkor nem csak a pénzének, de a

hitelkártyájának, az azonosító-kártyájának, mindennek búcsút mondhat. – A dekoltázsába dugott körülbelül kétszáz csillagnyi bankjegyet, búcsúzóul rám mosolygott, aztán megfordult.

– Köszönöm! – kiáltottam utána. Tényleg hálás voltam neki. Még nem egészen tértem magamhoz a döbbenetből, de azt felfogtam, hogy a lány nyilvánvalóan segíteni akart nekem. Megtehette volna, hogy megtartja a tárcámat, és mindent, ami benne van.

– Ezt ingyen tettem! – kiáltott vissza, és eltűnt a szemem elől. Megálltam az első transzferfülkénél, bedobtam a készülékbe egy félcsillagos érmét, és gyorsan beütöttem Elefánt számát.

A HALL LENYŰGÖZŐ VOLT. Számítottam arra, hogy egy hallba fogok jutni. Miért tenne az ember transzfert a saját otthonába, ahová bármelyik betörő bejuthat, ha a fülkével a lakáshoz viteti magát? Aki megengedheti magának, hogy privát transzfere legyen, annak arra is van pénze, hogy kiépítsen egy hallt, zárt ajtókkal, meg persze belső fonrendszerrel.

Ez a hall azonban korántsem olyan volt, amilyet vártam. Valódi nappalinak rendezték be, volt benne néhány masszírszék, meg egy büféautomata. Természetesen font is elhelyeztek benne, de nem hétköznapi darabot, hanem síkmonitoros videofont. Legalább háromszáz éves, antik készülék volt; a restaurálása százszor többe kerülhetett, mint egy új berendezés. A hatalmas, legalább tizenöt láb magas, kétszárnyú, fémből készült ajtót bonyolult zárrendszer védte.

Korábban is gyanítottam, hogy Elefánt jómódú, de ez azért túl sok volt, így hirtelen. Eszembe jutott, hogy még sosem láttam színjózanon, és arra gondoltam, talán már megfeledkezett arról, hogy felajánlotta a segítségét, esetleg szeretné visszavonni a ködös, alkoholos aggyal tett ígéretét. Nem is tudtam, mit tegyek. Lelépjek, és mégis egyedül próbáljam megismerni a Földet?

Erről hamar letettem, hiszen nem ismertem a helyi szokásokat.

Ahogy kiléptem a transzferfülkéből, a falra pillantottam, vagyis a fal helyén lévő panorámaablakra, ami mögött semmi sem látszott, csak a gyönyörűen kék égbolt. Jellemző – gondoltam, és közelebb léptem az ablakhoz. Aztán még közelebb mentem.

Elefánt egy óriási szikla oldalában élt. Egy meredek, legalább egy mérföld magas szikla oldalában.

Megszólalt a fon.

A harmadik fülsértő csörrenésre felvettem, leginkább azért, hogy véget vessek a zajnak.

– Van ott valaki? – kérdezte egy fölényes hang.

– Attól tartok – mondtam. – Lakik itt valaki, akit Elefántnak hívnak? – Megnézem, uram – mondta a hang. A képernyő nem aktiválódott, de éreztem, hogy az illető lát engem.

Lassan vánszorogtak a percek. Már azon voltam, hogy visszapattanok a transzferfülkébe, és találomra benyomok valami számot, de képtelen voltam elindulni.

Azután hirtelen felvillant a monitor, és Elefánt arca jelent meg rajta. – Bey! Hát mégis meggondoltad magad?

– Meg. Nem mondtad, hogy gazdag vagy.

– Nem kérdezted.

– Hát… tényleg nem.

– Hogy akarsz megtudni valamit, ha nem kérdezd? Ne, erre ne válaszolj. Várj, azonnal lemegyek. Szóval, meggondoltad magad? Körbevezethetlek a Földön?

– Igen, azt hiszem. Tudod, egy kicsit félek itt egyedül.

– Miért? Ne, ne válaszolj! Majd személyesen megbeszéljük! – Bontotta a kapcsolatot.

Egy-két perccel később hatalmas döndüléssel kitárult a kétszárnyú fémajtó. Elefánt becsörtetett a hallba, megragadott, arra se hagyott időt, hogy megszólaljak. Behúzott az ajtó mögé, a kezembe nyomott egy italt, aztán megkérdezte, miért félek egyedül a Földön.

Elmeséltem neki a zsebtolvajjal történt afféromat. Nevetett, aztán elmondta, hogy ő is csinált már

hülyeséget: egyszer ki akart menni a szabadba a *Célbaértünkön*, ráadásul nyáron. Ezen én nevettem, bár tudtam, hogy nem vicces a dolog; odahaza jó pár óvatlan külvilágit átsodort a szél a túlvilágra. De nem is ez a lényeg, hanem az, hogy újra együtt voltunk, és kezdtem magam úgy érezni, mint a hajón.

– …és persze ostoba *laposföldinek* neveztek! – fejezte be Elefánt a sztoriját.

– Gondolkoztam ezen – mondtam.

– Mármint min?

– Azt mondtad, sokat adnál azért, ha nem szólítanának többé lapos-földinek. Nos, ha legközelebb valaki ezt mondja neked, egyszerűen szorítsd sarokba az illetőt, és bírd rá, hogy hallgassa végig a történetedet. Most mi van? Sokszor hallottam tőled, hogy ezt szeretnéd.

– Persze. De jó lenne, ha nekem is lenne egy sztorim, mint a te eseted a neutroncsillaggal. Valami olyasmi, amivel kivívhatom mások tiszteletét.

Bólintottam. Kártyázás közben meséltem el neki a neutroncsillag epizódot, ugyanis az a szokásom, hogy egy-egy történettel elterelem a partnereim figyelmét a játékról. Elefántra óriási hatást gyakoroltam vele.

– Eszembe jutott pár dolog, amit megtehetnél – jegyeztem meg.

– Halljuk!

– Először is, elmehetnél a bábosok szülőbolygójára. Még soha, senki sem járt ott, de mindenki tudja, hogy létezik, és hogy nehéz megtalálni. Te lehetnél az első, aki eljut oda.

– Remek! – Elgondolkodott. – Pompás! És a bábjátékosok sem állíthatnának le, hiszen elmentek. Mondd csak, hol van a szülőbolygójuk?

– Fogalmam sincs.

– Mi a másik ötleted?

– Kérdezd meg a *Kívülállók*at.

– Tessék?

– A galaxisban nincs olyan rendszer, amiről a *Kívülállók* ne tudnának. Sejtésünk sincs arról, hogy a

bábosok birodalma meddig terjed ki, csak abban lehetünk biztosak, hogy az ismert űrön túlra. A Kívüllállókról azonban tudunk, ők pedig úgy ismerik a galaxist, akár a saját tenyerüket, vagyis… izé… akármijüket. És hajlandóak eladni az információikat, ugyanis ez a fő üzletáguk. Kérdezd meg tőlük, hogy a még elérhető világok közül melyik az, amit a legfurcsábbnak tartanak.

Elefánt töprengve bólintott. A tekintete megkeményedett. Korábban nem voltam biztos abban, hogy tényleg szeretne véghezvinni valami hőstettet, de a szeme elárulta, hogy eltökélte magát.

– A gond csak az – folytattam –, hogy az, amit a Kívülállók esetleg furcsának tartanak, nem biztos, hogy nekünk is az…

Elhallgattam, mert Elefánt váratlanul megfordult, és odafutott a tridfonjához.

Nem zavart a dolog, mert így legalább alaposabban körülnézhettem, és kiálmélkodhattam magam. Életem során már jártam nagyobb magánházban, mint Elefánté volt, sokkal nagyobbakat is láttam, én magam is egy valóságos palotában nőttem fel, de még semmi olyat nem tapasztaltam, ami fogható lett volna ahhoz a nappalihoz.

Valójában sokkalta több volt, mint egy nappali, talán az lenne a leghelyesebb, ha optikai csalódásnak nevezném, az ellentéte azoknak a bosszantó fekete-fehér képeknek, amelyeket akkor szoktak mutogatni, amikor a látószerv működését magyarázzák. Az op-art fenegyerekei a mozgás illúzióját próbálják létrehozni alkotásaikban, Elefánt nappalija viszont a nyugalom, a mozdulatlanság érzetét sugározta magából. Bármelyik laborfizikus megirigyelte volna a helyiség hangszigetelését. A belső építészek és lakberendezők fantasztikus munkát végeztek, és ha korábban nem voltak se híresek, se gazdagok, a feladat elvégzését követően biztos azok lettek.

Körbenéztem, és leültem, bár eleinte nem igazán bíztam abban, hogy a magas, vékony Beowulf Shaeffer kényelmesen el tud helyezkedni az alacsony, zömök

Elefánt testéhez méretezett székben. El tudott. Ellazultam, teljesen elengedtem magam, csak azokat az izmaimat tartottam továbbra is feszesen, amelyek a poharam megtartásához kellettek. Élvezettel kortyolgattam a *Tzlotz*-sörnek nevezett, furcsa ízű, érdekesen felpezsdítő hatású italt.

A pohár egyszerűen nem ürült ki. A kristály belsejében volt valami apró transzferszerkezet, ami hozzákapcsolódott a bárpulthoz. A gépezetből semmit sem láttam – a tört fény és a kristály tökéletesen elrejtette. Ez is egyike volt az optikai csalódásoknak. Eszembe jutott, hogy ez a berendezés már biztos számos embert lendített át az alkoholizmus térfelére.

Elhatároztam, óvatosabb leszek az itallal.

Elefánt visszajött hozzám. Úgy lépkedett, mintha több tonna lenne a súlya, és olyan elszántsággal mozgott, hogy akár egy *kzinti* testén is lyukat ütött volna, ha akad a közelben egy olyan ostoba lény, aki eléje mer állni.

– Mindent elintéztem – mondta. – Don Cramer megkeresi a legközelebbi *Kívülálló*-hajót, aztán eljön értem. Pár napon belül jelentkezni fog.

– Oké – mondtam, azután feltettem néhány, a sziklára vonatkozó kérdést. Kiderült, hogy a Sziklás-hegységben vagyunk, és hogy ennek a majdnem függőleges sziklának minden egyes négyzetcentimétere Elefánt tulajdonát képezi. Hogy miért volt éppen erre szüksége? A Földön tizennyolcmilliárd ember élt, mind ott nyüzsgött volna Elefánt körül, ha nem emelte volna ki magát a tömegből.

Elefántnak hirtelen eszébe jutott, hogy egy bizonyos Dianna már bizonyára hazaért. Követtem őt a transzferfülkéhez. Beütött egy nyolcjegyű kódot, és elindultunk.

A hall kisebb volt, mint Elefánté. A barátom egy szokványos fonon keresztül társalgott valakivel. Dianna először nem akarta beereszteni, de Elefánt ráüvöltött, hogy fejezze be a hülyéskedést, mert vendéggel érkezett.

Dianna alacsony, csinos nő volt. A bőre olyan mélyvörös, mint a marsi égbolt, a haja pedig éppen olyan

színű volt, mint a higany. Az írisze is ezüstösen csillogott. Azért nem akart beereszteni minket, mert mindketten a saját bőrünket viseltük, de amint bejutottunk hozzá, ezt nem tette szóvá.

Elefánt bemutatott Diannának, aztán gyorsan elmesélte a nőnek, hogy lépéseket tett annak érdekében, hogy felvegye a kapcsolatot a *Kívülállókkal*.

– Milyenek ezek a Kívülállók? – kérdezte a nő.

Elefánt mindkét kezét felemelte, és zavartan, tanácstalanul rám nézett.

– Hát, nehéz lenne leírni őket – mondtam. – Leginkább egy vastag nyelű, kilencágú korbácsra hasonlítanak.

– Hideg bolygókon élnek – tette hozzá Elefánt.

– Kicsi, hideg, levegő nélküli világokon. Mint a *Nereid*. Kibérelték maguknak a *Nereidet*, az a bázisuk. Így van, Elefánt? Hatalmas, nyomáskiegyenlítő nélküli hajókon utazgatnak az űrben. Nem hiperhajtóművet, hanem fúziót használnak.

– És információkat árulnak. El tudnak mondani egyet s mást arról a világról, amit meg akarok találni. Az ismert űr legkülönösebb bolygójáról.

– Az idejük legnagyobb részét a csillagcsírák felkutatásával töltik.

– Miért? – kérdezte Dianna.

Elefánt rám nézett, én pedig őrá. Megvonta a vállát, azután felkiáltott: – Tényleg! Miért nem keresünk valakit, hogy legalább négyen legyünk a bridzshez?

Dianna elgondolkodott, azután rám villantotta ezüstszínű szemét, alaposan végigmért, és biccentett.

– Sharrol Janss. Felhívom. Miközben fonált, Elefánt odasúgta nekem:

– Remek ötlet. Sharrol imádja a hősöket. Komputeranalitikus a Donovan Agyánál. Tetszeni fog.

– Pompás – mondtam és közben azon gondolkodtam, vajon Elefánt tényleg bridzselni akar-e. – Elefánt, amikor kapcsolatba lépsz a *Kívülállókkal*, szeretnélek elkísérni.

– Igazán? Miért?

– Szükséged lesz egy pilótára. És nekem már volt velük

dolgom.

– Oké, megegyeztünk.

Megszólalt a hall fonja. Dianna az ajtóhoz ment, és egy másik nővel jött vissza.

– Sharrol, Elefántot már ismered. Ez itt Beowulf Shaeffer, aki a *Célbaértünk*ről érkezett. Bey, ez itt…

– Maga! – kiáltottam fel.

– Maga! – kiáltott fel a nő.

Sharrol mellett a zsebtolvaj állt.

A VAKÁCIÓM NÉGY NAPIG TARTOTT. Fogalmam sem volt, meddig fog tartani, de azt biztosra vettem, hogy egyszer véget ér. Testestül-lelkestül belevetettem magam a szórakozásba. Ha ez alatt a négy nap alatt volt is pár unalmas percem, biztos átaludtam. Nem mintha túl sokat pihentem volna. Elefánt is nagyjából úgy érezte magát, mint én, ő is két végéről égette a gyertyát. Talán hozzám hasonlóan ő is érezte, hogy a *Kívülállók* a kérdéses bolygó kiválasztásakor nem fogják figyelembe venni a veszélyfaktorokat. A saját etikai kódexük szerint ezt nem is kellett megtenniük. Mindebből az következett, hogy számolni kellett azzal a lehetőséggel, hogy Elefánt már nem él sokáig.

A négy nap alatt történt néhány olyan incidens, amelyek érthetetlenné tették számomra, hogy Elefánt miért akar felkutatni valami különös világot. Én a Földet is éppen elég különösnek találtam.

Szóval, miután tényleg bridzseltünk egyet, elhatároztuk, hogy elmegyünk vacsorázni. Ez sokkal bonyolultabb dolog, mint amilyennek hangzik. Elefántnak és nekem nem volt lehetőségünk arra, hogy átöltözzünk, felvegyük a laposföldiek által elfogadhatónak tartott külsőt, így nem voltunk alkalmasak arra, hogy megjelenjünk valami nyilvános helyen. Szerencsére Diannának volt néhány kozmetikai szere.

Támadt egy remek ötletem: elhatároztam, hogy albínónak öltözöm.

Pirulákat nem, testfestéket viszont kaptunk. Amikor

befejeztem a készülődést, odaálltam a tükör elé, és ifjúkori önmagam nézett vissza rám. Vérvörös írisz, hófehér haj, halványan rózsaszínes, fehér bőr – ismét láttam azt a kamaszt, aki már réges-rég eltűnt a világból, egészen pontosan akkor, amikor elég idős lettem ahhoz, hogy barnító-tablettákat szedjek. Azon kaptam magam, hogy képzeletben visszarepültem néhány évtizedet, abba az időbe, amikor még én magam is laposföldi voltam, amikor a talajon álltam, amikor a fejem sosem került hét lábnál magasabbra a sivatagi homok fölé…

Úgy belemerültem a múltba, és saját tükörképem szemlélésébe, hogy észre sem vettem, amikor a többiek mögém léptek. Megállapították, hogy ilyen külsővel már megjelenhetek a nyilvánosság előtt.

Azon az estén Dianna elmondta, hogy időtlen idők óta ismeri Elefántot.

– Tulajdonképpen én neveztem el Elefántnak – nevetett.

– Szóval ez amolyan becenév?

– Persze! – mondta Sharrol. – A valódi neve Gregory Pelton.

– Ó! – Azonnal tiszta lett a kép. Gregory Pelton nevét mindenki ismerte a csillagok között. Úgy hírlett, övé az emberi űrnek nevezett térszeletből egy jókora gömb, és hogy a jövedelmei ennek a területnek a bérbeadásából származnak. Azt beszélték, hogy komoly érdekeltségei vannak az Általános Fogyasztási Termékek nevet viselő, mindent felölelő bábos cégben, amely most, a bábosok távozása után már nem sokat érhet. Persze ez egy percig sem zavarta Peltont, mert az ük-ükanyja volt az, aki feltalálta a transzferfülkét, így a fickó hihetetlenül gazdag volt.

– Miért lett éppen Elefánt? – kérdeztem.

Dianna és Sharrol kuncogva nézett össze.

– Használd a fantáziádat, Bey – mondta Elefánt.

– Használom én, használom, de… Mi ez az elefánt? Valami állat? Kissé bosszúsan néztek össze, és ebből tudtam, hogy itt valami viccről van szó, amit nem értek.

– Holnap majd megmutatjuk neked az állatkertben – mondta Elefánt.

A FÖLDI ÁLLATKERTBEN HÉT TRANSZFERFÜLKE VAN. Ez a szám elárulja, hogy mekkora a hely. De nem, mégsem; nem szabad megfeledkeznünk az állandóan szolgálatot teljesítő kétszáz taxiról sem, amelyek azért vannak ott, mert a fülkék olyan távol vannak egymástól, hogy gyalog nem is nagyon lehet megtenni a közöttük lévő távolságot.

Értetlenül bámultam a poros, zömök állatokra, amelyek sokkal kisebbek voltak, mint a csillagcsírák, vagy a *bandersnaccok*, viszont sokkal nagyobbak minden élőlénynél, amit a saját szememmel láttam.

– Érted már? – kérdezte Elefánt.

– Hát... – Az állatok éppen olyan zömökek és sebezhetetlenek voltak, mint Elefánt. Aztán a tekintetem az egyik sáros medencében hasaló állatra tévedt, jobban mondva a szája fölötti üreges csápra, amivel vizet fröcskölt magára. Csak bámultam azt a csápot, csak bámultam...

– Nézzétek! – kiáltott fel Sharrol. – Bey füle elvörösödött!

Csak hajnali kettőkor bocsátottam meg neki ezt a megjegyzést.

Ahogy átnyúltam Sharrol előtt, hogy magamhoz vegyek egy dohány-rudat, megláttam, hogy a tárcája ott hever a többi holmija tetején.

– Mi lenne, ha most kizsebelnélek? – kérdeztem.

Lusta mosolyra húzta narancssárga-ezüst ajkait.

– Most éppen nincs zsebem…

– Elfogadható lenne, ha most kiemelném a pénzedet a tárcádból?

– Csak akkor, ha el is tudnád rejteni magadon.

Felkaptam a kis, lapos tárcát, amiben úgy négyszáz csillag lehetett, és gyorsan a számba tömtem.

Nem hagyta, hogy kiköpjem. Mondd, te szeretkeztél már úgy, hogy egy tárca van a szádban? Felejthetetlen élmény! Persze, ha asztmás vagy, ne próbáld ki!

Ó, Sharrol! Milyen sima, meleg, kék bőre volt! Ezüstszínű szeme olyan kifejezően csillogott, narancssárga-ezüst hajának tincsei absztrakt mintákat formáltak az ágyon. Érdekes haja volt, egyszerűen nem lehetett összekócolni, a tincsek mindig visszaugrottak a helyükre. A nevetése is ezüstös volt. Hogy kacagott, amikor elkaptam két tincsét, jól összebogoztam, és megijedtem, ahogy a medúza-loknik lassan kioldják magukat!

Igen, a hangja is ezüstös volt. Ezüstös dorombolás...

Aztán azok az utak!

Amikor az ember megközelíti a Földet, az utak az elsők, amiket észrevesz. Ha történetesen éjszaka landol a hajód, természetesen a kivilágított városok fényét látod meg, de ha nappal, vagy a planéta éppen világos oldalára érkezel (a Földön három űrkikötő is van), az utak a legszembeötlőbbek. Vannak ott autópályák, sztrádák, országutak, gyorsutak gyorsforgalmi utak – a vonalak összefüggő hálót alkotnak a bolygó kontinenseinek felszínén.

Néhány mérföld távolságból nem látszanak azok a pontok, ahol az utak megszakadnak. Pedig jócskán vannak ilyenek, mert a hidak több helyen leszakadtak, az úttest egyszerűen belesüllyedt a földbe. Manapság már csak két szupersztráda karbantartásával foglalkoznak; mindkettő ugyanazon a kontinensen van, az egyik neve *Pennsylvania Turnpike,* a másiké *Santa Monica Freeway.* A háló több „szála" használhatatlanná vált, végleg, és kibogozhatatlanul összegubancolódott.

Vannak olyan emberek, akik gyűjtik a régi felszíni kocsikat, és versenyeznek velük. Sok járgány felújított modell, ezek alkatrészeinek a tíz-ötven százaléka eredeti, és vannak tökéletes másolatok, kézi munkával készített reprodukciók is. Sima felületen ötven-kilencven mérföldes óránkénti sebességet lehet elérni

velük.

Nevettem, amikor Elefánt mesélt róluk, ám amikor a saját szememmel láttam néhányat, megváltozott a véleményem.

A versenyzők hajnal táján bukkantak fel, a *Santa Monica Freeway* egyik végénél gyülekeztek – annál a végénél, amelyik hajdan hozzákapcsolódott a *San Diego Freewayhez.*

Az útnak ez a része olyan, mint egy maréknyi, földhöz vágott spagetti. A felüljárók széles ívei elveszették erejüket, a beton szétmorzsolódott, teljes szakaszok zuhantak a földre, másutt pedig jókora részek süppedtek bele a talajba, de az egyik felső ív még mindig kiválóan alkalmas arra, hogy betöltse a startvonal szerepét. Fentről, kényelmes légitaxiból néztük, ahogy a felszíni kocsik felkészülnek a versenyre, és besorolnak egymás mellé.

– A pályadíj többe kerül, mint a kocsik – mondta Elefánt. – Valamikor én is versenyeztem. Elsápadnál, ha meghallanád, mennyit kell fizetni az autópálya e részének fenntartásáért.

– Miért, mennyi?

Elefánt megmondta. Elsápadtam.

Elindult a verseny.

Az igazat megvallva még mindig nem igazán értem, miért jó az embereknek, hogy lapos betonfelületen vezetnek ősöreg járgányokat, amikor lebeghetnének, mint mi tettük. Mindegy, a lényeg az, hogy a kocsik elindultak, kissé zötyögve, kissé sodródva, nem is kissé csúszkálva, eltérő sebességgel haladva, vészesen megközelítve egymást, és… És azt hiszem, ez volt az a pillanat, amikor rádöbbenten a valós helyzetre.

A kocsikban nem volt radar!

A járműveket közvetlenül a kabinban elhelyezett kerékkel kormányozták, amely direkt módon a négy talajra nyomódó gumiabroncsra fejtette ki hatását. Elég lett volna egyetlen apró navigációs hiba, és a járgányok máris egymásba, vagy az útszéli

betonkorlátokba rohannak.

A kormányzást és a fékezést izomerővel kellett elvégezni. A fordulások és a megállások végrehajtása nagyrészt azon múlott, hogy a négy, felfújt gumikerék éppen milyen módon tapadt a sima betonhoz. Ha a tapadás nem volt megfelelő, működésbe lépett Newton első törvénye. A törékeny fémtömeg egyenes vonalon addig mozgott tovább, míg eléje nem került valami akadály – egy másik kocsi, vagy egy betondarab.

– Ezekben meg is lehet halni?

– Ne aggódj – így Elefánt. – A versenyeken alig történik halálos baleset.

– Alig?

Húsz perccel később, egy hatalmas betontömbnél véget ért a verseny. Egészen beleizzadtam. A taxink leereszkedett, hogy találkozzunk néhány versenyzővel. Az egyik, egy bozontos zöldhajú, fehér, csontos arcú skarlátvörös szájjal vigyorgó sovány fickó felajánlotta, hogy elvisz egy körre. Megköszöntem a dolgot, de nem kértem belőle. Lassan elhátráltam, és azt kívántam, bárcsak lenne valamilyen fegyverem. A vézna fickó a jelek szerint ön- és közveszélyes őrült volt.

Ó, A *LAPOSFÖLDI* ÉTELEK! A legjobbak az ismert űrben. Meg az a különös, enyhén alkoholos ital, amit Taittinger Comtes de Champagna '59-nek neveznek? Emlékszem, megszálltuk az egyik laposföldi bárt, és négyesben kellemesen elbeszélgettünk egy kőbányász lánnyal, akinek ujjnyi széles, aranybarna hajtaréja egészen a háta közepéig leért. Emlékszem, hogyan röpködtünk emelőövekkel a derekunkon, és semmi mást nem láttunk, csak a várost, ahogy körbezárja az élelmiszer-termelő földek foltjait. Emlékszem Új-Funland partjainál arra a víz alatti szállodára, meg Olaszország mellett arra a delfin-nagykövetségre, ahol a delfinek és a *laposföldiek* a kézzel nem rendelkező, gondolkodó lények (sok ilyen faj van, és vélhetően még találkozunk néhánnyal) általános problémáira kerestek

megoldásokat. A megbeszélés inkább kellemes csevegésre emlékeztetett, mint komoly tárgyalásra.

Éppen lefekvéshez készülődtünk a negyedik nap estéjén, amikor megszólalt a tridfon.

Don Cramer talált egy *Kívülállót.*

– Most azonnal indulni akarsz? – kérdeztem hitetlenkedve. – Persze? – vágta rá Elefánt. – Tessék, vedd be ezt a tablettát. Nem leszel álmos, míg úton leszünk.

Az ígéret szép szó, ha megtartják, úgy jó. Sokkal tartoztam Elefántnak, ezért bevettem a pirulát. Búcsúzóul megcsókoltam Sharrolt és Diannát. Diannának fel kellett állnia a székre, hogy felérjen hozzám.

Sharrol úgy mászott fel rám, mintha valami fa lennék, a lábait a derekamra kulcsolta. Másfél lábnyival magasabb voltam náluk.

Mire felkelt a nap, már a Calcutta-bázison voltunk. Transzferfülkével jutottunk el oda. Az VL8-as előttünk nem sokkal érkezett.

A hajó teljes neve *Végtelennél Lassabb* volt, az *Általános Fogyasztási Termékek* egyik üzemében készült. Háromszáz láb magas, darázsderekú gépezet volt. Megkönnyebbültem, amikor megláttam, mert attól tartottam, hogy Elefánt valami divatosan díszes, de sérülékeny jachton akar útra kelni. A kétpilótás fülke viszonylag szűk volt, úgy láttam, nem fér el benne egy normál létfenntartó-rendszer, de aztán észrevettem az orrban elhelyezett, buborékszerű kiterjesztést, és megnyugodtam. A hajótest ezeken a blokkokon kívül egy egy 1 G-s fúziós hajtóművet, egy üzemanyagtartályt, egy hipertéri hajtóművet, egy gravitációs egységet, egy landolóegységet tartalmazott. Valamennyit szemügyre lehetett venni, mert a külső burkolat valamilyen átlátszó anyagból készült.

A hajót felkészítették az útra, feltöltötték üzemanyaggal, élelemmel, levegővel. Látszott rajta,

hogy Elefánt emberei nem az utolsó pillanatban kapkodtak. Érkezésünk után húsz perccel startoltunk.

Ha a Föld atmoszférájában aktiváljuk a fúziós hajtóművet, pillanatokon belül valamelyik szervbankban találjuk magunkat, darabokra szedve, ugyanis a *laposföldiek* nagyon kényesek a légszennyezésre, és a szabályok legkisebb megsértését is szigorúan megtorolják. Orbitális pályára a külön erre a célra megépített robotrakéta emelt fel minket. A hatalmas szárnyakkal ellátott gép sűrített levegőt használt üzemanyagként. Csak a bolygó körüliről hajthattuk végre a tényleges startot.

Ezt követően jól kialudhattuk magunkat. Egy teljes hétbe telt, míg magunk mögött hagytuk a naprendszer gravitációs övét. A hiperhajtóművet csak ezt követően használhattuk. Az egy hét során eltávolítottam magamról a testfestéket, a hamis fehér színt; a bőröm nem nyerte vissza eredeti fehérségét, mert továbbra is szedtem a barnító pirulákat – így akartam védekezni a földi napfény ellen. Elefánt is bőrszínt váltott, ismét halványbarna lett, a szakálla és a haja pedig megint fekete volt. Négy napig márványfehér bőrrel, aranyfényű szőrzettel, aranycsillogású szemmel, hús-vér Zeuszként járkált. Ezek a színek olyan jól illettek az egyéniségéhez, hogy inkább az volt furcsa, amikor ismét hétköznapi önmaga lett.

Beindítottuk a hiperhajtóművet. Ezután három hosszú hetet kellett várnunk. Felváltva lebegtünk a kijelzők fölött, de nem kellett túlságosan izgulnunk, mert első-kvantumos sebességnél a műszerek tizenkét órával azelőtt jeleztek volna, hogy valamilyen test vészes közelségébe kerülünk. (Azt hiszem, én vagyok az egyetlen ember, aki tudja, hogy létezik második-kvantumos sebesség is; ez is a bábosok titkai közé tartozik.) A *Kívülálló* hajója az ismert űr peremén volt, jóval túl a Tau Cetin.

– Ez volt az egyetlen a közelben – mondta Elefánt. – A tizennégyes számú.

– Tizennégyes? Ez az a hajó, amivel már volt dolgom.

– Tényleg? Helyes. Ez még jól jöhet.

Néhány nappal később megkérdezte:

– A múltkor hogy zajlott le a dolog?

– A szokásos módon. A tizennégyes az ismert űr egyik szélén volt, és ajánlatot tett az információcserére. Én éppen Csodaország közelében jártam, és elcsíptem az ajánlatot. Kitettem az utasaimat, és visszamentem a tizennégyeshez.

– Volt valami használható infójuk?

– Volt. Megtalálták a *Lusta Nyolcas II*-t.

A *Lusta Nyolcas II* volt az egyike azoknak a retúrjáratú lassúbárkáknak, amelyek telepeseket szállítottak a *Vészmadár*ra. Valami gond támadhatott a fedélzeten, mert a hajó nem módosított irányt a célállomás közelében, egyszerűen továbbhaladt. A fedélzetén ötven hibernált utas tartózkodott, a legénység négy főből állt. Hivatalosan már mindegyiküket halottnak nyilvánították, a hajót pedig az eltűntek közé sorolták. Senki sem bízott abban, hogy valaha előkerül, vagy akár megáll, ugyanis a hidrogénes fúziós hajtóműve segítségével akár az örökkévalóság végéig repülhetett. Akkor már ötszáz éve hányódott az űrben.

– Emlékszem – mondta Elefánt. – Nem tudták befogni a bárkát.

– Nem, de ismerjük a pályáját, és tudjuk, hol és mikor lehet majd elcsípni. – Eszembe jutott, hogy erre a műveletre nem fog sor kerülni egyhamar. A hiperhajtóműves befogóhajóknak nem csupán utol kellene érnie a Lusta Nyolcas II-t, de elegendő üzemanyagot kellene vinniük magukkal ahhoz, hogy felgyorsuljanak a sebességére, ami csak valamivel volt kevesebb, mint a fotoné. Ráadásul már ötszáz fényévnyire járt, vagyis nagyobb távolságot tett meg, mint az ismert űr átmérőjének tizenhétszerese.

– Volt valami gondod?

– A tolmácsuk elég jó, de nem árt az óvatosság, Elefánt. Az információvásárlás lutri, az ember csak

utólag tudja meg, hogy mit vett. Velem sem közölhették, hogy a *Lusta Nyolcas II* helyzetére vonatkozó adatokat akarják eladni. Addig vizsgálgattuk az általuk megjelölt pályát, míg megláttuk a fúziós hajtómű fényét, és ingyen begyűjtöttük az információt.

Végül bekövetkezett az a pillanat, amikor a tömegindikátoron megjelent egy kis, zöld pont. Egy csillag vonalként jelent volna meg a kijelzőn; nincs olyan csillagfajta, amit a műszer pontként ábrázol. Kiléptem a hipertérből, és beindítottam a mélyűri radart, hogy megtaláljam a *Kívülállót.*

A *Kívülálló* talált meg minket.

A hajója központi részében elhelyezkedő, hengeres kapszulának egy részét vagy egészét kitöltő hajtómű inaktív állapotban volt. Mindenki tudta, hogy ez a hajtómű eladó, az ára kerek egytrilliárd csillag, de senki, egyetlen nemzet sem volt képes megfizetni ezt a valóban csillagászati árat. Miközben mi keresgéltünk, ez a bizonyos hajtómű aktiválódott, és gyakorlatilag azonnal 0,9-es fénysebességre gyorsítva a VL8- as mellé dobta a *Kívülálló* hajóját.

Az egyik pillanatban semmit sem láttunk, csak csillagokat – a következőben pedig már ott volt mellettünk a *Kívülálló*-hajó.

Gyakorlatilag üres volt. Tudtam, hogy legalább annyian élnek rajta, mint egy kisebb városban, de a méreteihez képest ez is elenyésző volt. A szerkezetét tekintve nagyon egyszerű volt: a közepén egy aprócskának látszó hengerben helyezkedett el a hajtómű, amiből egy két és fél mérföld hosszú rúd nyúlt ki, aminek a végén valami fényforrás helyezkedett el. A hajótest többi részét furcsán ívelt, egymással és önmagukkal összefonódó fémszalagok alkották, amelyek mindegyike körülbelül olyan széles volt, mint egy városi járda.

– Olyan, mint egy feldíszített karácsonyfa – jegyezte meg Elefánt. – És most mit csinálunk, Bey?

– A hajórádiót fogják használni.

Néhány percnyi várakozás után megjelent néhány

Kívülálló. Pontosan úgy néztek ki, mintha eleven, duzzadt nyéllel ellátott, kilencágú korbácsok lennének. A nyélben volt az agyuk, és ott helyezkedtek el láthatatlan érzékszerveik is. A korbács ágai voltak a végtagjaik – némelyiket mozgásra használták, némelyikben gázpatront szorongattak.

Hatan ácsorogtak a légzsilipünk előtt.

– Üdvözöljük a Tizennégyes Hajón – szólalt meg a rádió. – Kérem, lépjenek elő, és fogadják küldötteinket. A szkafanderükön kívül semmit ne hozzanak magukkal.

– Menjünk? – kérdezte Elefánt.

– Persze – feleltem. – Ha valakik, akkor a *Kívülállók* megbízhatók.

Kimentünk. A hat *Kívülálló* csapot nyújtott nekünk. Elindultunk, hogy megtegyük a két hajó közötti távolságot. Nem haladtunk valami gyorsan; a mozgásunkat lehetővé tévő gázpatronokból csak bosszantóan gyenge sugarak törtek elő. Persze a Kívülállók se voltak valami erős felépítésűek, úgy láttam, egy órát se tudnának eltölteni a Föld holdján, a gravitáció végezne velük.

Átmanővereztek minket az ezüstszínű fémszalagok között, és végül a hajtómű-kapszula konvex fala melletti rámpára ereszkedtünk le.

Hát, nem olyan érzés volt, mintha egy hatalmas tál tésztába érkeztünk volna meg, mert a merev szalagok túlságosan távol voltak egymástól. A fényforrás a fejünk fölött ragyogott – körülbelül olyan sárgás-fehéresen, mint amilyennek a Föld napja látszik a Neptunusz egyik holdjáról. Ahogy a fénysugarak belevágtak a csillagközi vákuumba, éles fekete árnyékok hálója jelent meg a *Kívülálló*-hajón, az űrbéli várost alkotó fémszalagok között.

Ahol a fény és az árnyék találkozott, minden egyes keskeny határvonalon *Kívülállók* voltak. Ahogy néhány milliárd évvel korábban, a galaktikus mag közelében lévő, ismeretlen bolygón élő, növényszerű őseik, a *Kívülállók* is fényenergiát nyeltek el. Csápjaikat az

árnyékba lógatták, fejüket a fénybe tartották, miközben a fény feltöltötte biokémiai telepeiket. Néhányuk csápja valami tálszerű tárgyba ért – így, a tálakba töltött folyékony héliumos oldatból vették magukhoz az élethez és a fejlődéshez szükséges nyomelemeket.

Óvatosan megkerültük őket; sisaklámpáinkat a leggyengébb fokozatra állítottuk. Követtük az egyik Kívülállót, aki a falon sötétlő ajtónyílás felé vezetett minket.

Mielőtt az ajtó becsukódott, a helyiség sötét volt. Utána felgyúltak a látszólag forrás nélküli fények. A közönséges napfény színére emlékeztető sugarak megvilágították a dísztelen falakat, és az áttetsző, lefelé fordított félgömbre emlékeztető bútordarabot, amelynek belsejében egy *Kívülálló* hevert. A jelek szerint a félgömb fala szűrte meg és tompította le a lámpa fényét.

– Üdv – szólalt meg a helyiség. A Kívülálló nem szónikus természetű jelzéseket bocsátott ki magából. – A levegő belélegezhető. Vegyék le a sisakjukat, a szkafanderüket, a kesztyűjüket, és a többit. – A tolmács kiváló volt, kellemes bariton hangon beszélt.

– Köszönjük – mondta Elefánt.

Levettük az űrruhát.

– Melyikőjük Gregory Pelton?

– Én vagyok.

– Az ügynöke szerint azt szeretné megtudni, hogyan juthatna el arra a bolygóra, amely természetét tekintve a legszokatlanabb az önök által ismert űrnek nevezett térben. Így van?

– Igen.

– Tudnunk kell, hogy ön akar elmenni oda, vagy az ügynökeit szeretné elküldeni. Azt is tudnunk kell, hogy le akar szállni a felszínre, vagy orbitális, esetleg távoli orbitális pályáról kíván megfigyelést végezni.

– Le akarok szállni.

– Meg kell védenünk az életét az esetleges veszélyektől?

– Nem. – Elefánt hangja kissé száraz volt. A *Kívülállók*

hajóját nem lehetett lakájosnak nevezni.

– Milyen típusú hajót fog használni?

– Azt, ami odakint van.

– Kolonizációt tervez? Bányászni akar? Élelmiszernövényeket kíván termeszteni?

– Csak el akarok látogatni oda.

– Kiválasztottunk önnek egy világot. Az információ ára: egymillió csillag.

– Ez túl sok – mondta Elefánt.

Halkan füttyentettem. Az ár tényleg magas volt, és nem lehetett alkudni. A *Kívülállók* sosem mentek bele ilyesmibe.

– Jól van, megadom – döntött Elefánt.

A tolmács megadott egy három tagból álló koordinátát. A hely a galaktikus észak irányában, a Földtől körülbelül huszonnégy fényévnyire volt.

– A csillag, amit keres, egy protonap. Egyetlen bolygója van, amely tőle másfél milliárd mérföld távolságban kering. A rendszer 0,8-ed fénysebességgel halad egy bizonyos irányba. – Itt megadott egy vektor-koordinátát. Az adatokból arra lehetett következtetni, hogy a rendszer napja áthalad ugyan az ismert űrön, de nem fogja megközelíteni a lakott bolygókat.

– Nem jó – mondta Elefánt. – Nincs az a hiperhajtómű, ami a valós térben ilyen sebességre lenne képes.

– Ha kívánja, elvisszük oda – mondta a tolmács. – Erősítse a hajóját a hajtómű-kapszulánkhoz.

– Lehet róla szó – mondta Elefánt. Látszott rajta, egyre kényelmetlenebbül érzi magát; a tekintetével a falakat kutatta, vélhetőleg a hang forrását kereste. Még véletlenül se nézett volna a vákuum-kamrában tartózkodó Kívülállóra.

– A szállítás költsége egymillió csillag.

Elefánt felhorkant.

– Egy pillanat? – szóltam közbe. – Talán van egy információm, amit eladhatnék.

Hosszú csend támadt. Elefánt meglepetten nézett rám.

– Ön Beowulf Shaeffer?

– Igen. Emlékszik rám?

– Megtaláltuk önt a feljegyzéseinkben. Beowulf Shaeffer, információnk van az ön számára. A számlát már rendezték. Az Általános Fogyasztási Termékek vészmadári kirendeltségének korábbi területi igazgatója szeretné, ha kapcsolatba lépne vele. Meg tudom adni a transzferfülke számát.

– Ez már régi ügy – mondtam. – A bábosok elmentek. Egyébként miért akar látni az a kétfejű főokos?

– Ez az információ nem áll rendelkezésemre. Azt viszont tudom, hogy a bábosok közül nem mindegyik hagyta el a régiót. Kéri a transzferfülke számát?

– Igen. – Leírtam a nyolcjegyű számot. Egy perccel később Elefánt úgy üvöltött rám, akár egy tridfon, amit a program közepén kapcsoltak be.

– … folyik itt?

– Bocsánat – mondta a tolmács.

– Mi történt? – kérdeztem.

– Semmit sem hallottam! Ez a szörny… ez a *Kívülálló*, ez privát üzletet kötött veled?

– Olyasmit. Később elmondom.

– Beowulf Shaeffer, mi nem vásárolunk információkat. Mi csupán információk eladásával foglalkozunk, és az így befolyó összeget terület és táptalaj vásárlására fordítjuk.

– Márpedig erre az információra szükségük lehet – jelentettem ki határozottan. – Közel s távol én vagyok az egyetlen ember, akinek tudomása van erről a dologról.

– És mi a helyzet a többi fajjal?

Eszembe jutott, hogy a bábosok esetleg elmondták már nekik a dolgot, mégis megkockáztattam a következő lépést.

– Maguk hamarosan elhagyják az ismert űrt. Ha nem kötnek velem üzletet, talán sosem ismerik meg ezt az információt.

– Mi lenne az ára?

– Azt maguk határozzák meg. Maguk sokkal tapasztaltabbak az információk értékének megítélésében. Bízom önökben.

– Talán nem tudunk méltányos árat kínálni…

– Az árat levonhatjuk a szállítási költségből.

– Rendben. Beszéljen.

Elmondtam a Magban történt robbanás történetét, és azt is, hogyan jutott tudomásomra a dolog. A Kívülálló megkért, részletesen írjam le, mit láttam, tudni akarta, milyen volt a szupernóvák fénye, az ősi fényhullámok hogyan közelítették meg a hajómat; milyen volt a Mag sokszínű, szupernóva-tűzben égő lángolása.

– Erről nem szereztek volna tudomást, csak ha odamennek. Akkor pedig már túl késő lett volna, ugyanis nem használnak olyan hajtóművet, ami lehetővé teszi a fénysebességnél gyorsabb haladást.

– A bábosoktól már tudtuk, hogy a Mag felrobbant. A részleteket nem ismertették velünk, mert ők maguk nem látták az eseményt.

– Aha. Értem… Azt hiszem, a robbanássorozat a Mag túlsó oldalán kezdődött. Egyébként sokkal lassabbnak tűnt volna.

– Köszönjük. Az információ árát levonjuk a szállítási költségből. Most pedig, van itt még valami. Gregory Pelton, további kétszázezer csillagért elmondjuk, hogy pontosan milyen az a bolygó, aminek a meglátogatására készül.

– Nem deríthetném fel inkább én magam?

– Ha úgy kívánja…

– Úgy kívánom.

Csend támadt. A Kívülálló erre nem számított.

– Kíváncsi lennék valamire – szólaltam meg. – A galaxisuk egyre inkább halálos csapdává válik. Most mit fognak tenni?

– Ez az információ önnek…

– Felejtsük el!

– Köszönöm – mondta Elefánt, már odakint.

– Semmiség. De azért kíváncsi vagyok, mit tesznek.

– Talán pajzsot készítenek maguknak a sugárzás ellen.

– Lehetséges. De eztán nem lesznek csillagcsírák, amiket követhetnek.

– Szükségük van rájuk?

Erre a kérdésre legfeljebb Finagle tudott volna válaszolni. A csillagcsírák meghatározott utakon vonultak a párzási időszakukban, a Magtól, egészen a galaxis karjainak végébe, a peremvidék közelébe. Ott aztán megfordultak, és visszatértek a Magba. Halálra voltak ítélve. Amint legközelebb visszatérnek a Magba, az egyre terjedő sugárzás sorban megöli őket. Hogy mit tesznek majd a Kívülállók csillagcsírák nélkül? Vagy talán a csillagcsíráknak van szükségük a Kívülállókra? Ezek az információ-kufárok minimum egymilliárd csillagot kértek volna minden válaszért. A magukra vonatkozó információkért mindig magas árat szabtak.

A legénység időközben dokkolta a hajónkat. A rámpáról figyeltük a lábunk előtt napfürdőző *Kívülállók*at. Egyetlen percig sem aggódtunk. A *Kívülállók* olyan óvatosan bántak a hajónkkal, mintha cukorból és napfényből készült volna. Miután egy vékony szálakból álló háló rögzítette a VL8-ast a hajtómű-kapszula oldalához, a tolmács beleszólt a fülünkbe, és megkért minket, lépjünk fel a fedélzetre. A nevetségesen gyenge mesterséges gravitációban előrevetődtünk, és néhány száz lábnyi lassú esést követően bemásztunk a légzsilipbe. Levetettük a szkafanderünket.

– Még egyszer köszönöm – mondta Elefánt.

– Még egyszer: semmiség – feleltem nagylelkűen. – Sokkal tartozom neked. Vendégül láttál az ismert űr legdrágább világán, az idegenvezetőm voltál azon a helyen, ahol a munkabérek…

– Oké, oké, oké. Te viszont mégiscsak megtakarítottál nekem egymillió csillagot. Azért erről ne feledkezz meg. – Elefánt a vállamra csapott, majd átsietett a vezérlőbe, hogy elintézze, a lakott bolygók valamelyike mellett megjelenő első *Kívülálló*-hajó felvehesse az egymillió csillagot.

– Nem fogok – szóltam Elefánt után, és eltűnődtem, ezt vajon hogy értette.

Valamivel később egész máson törtem a fejem. Vajon

Elefánt úgy tervezi, hogy elvisz engem a „saját" világára? Vagy inkább egyedül akar menni, ő akar lenni az első, aki látja, nem pedig az egyik az első kettő közül? A *Kívülálló*-epizód után már nem visszakozhattam, és ő sem hajíthatott ki a hajóból.

Azt kívántam, bárcsak hamarabb eszembe jutott volna a kérdés. Sosem akartam fejjel a falnak rohanni. Ebben a játszmában csupán annyi szerepet szántam magamnak, hogy szükség esetén kedvesen, tapintatosan megakadályozom, hogy Elefánt megölje magát. Mert annak ellenére, hogy borzasztóan magabiztos, rettenetesen gazdag, és elképesztően nagylelkű volt, azért mégis lapos földi maradt, s mint ilyen szánalomra méltó volt.

ÉPPEN A PIHENŐBUBORÉKBAN TARTÓZKODTUNK, amikor megtörtént. A buborékban felfújható székek és egy asztal volt, kifejezetten a gyakorlásra, és az idő eltöltésére rendezték be, de pompás kilátás nyílt belőle, mivel a felülete tökéletesen áttetsző volt.

Ha nem áttetsző a buborék, észre se vesszük a dolgot.

Nem éreztünk nyomást a fenekünk és az ülés között, nem mocorgott a gyomrunkban semmi, nem éreztünk semmiféle mozgást, de Elefánt, aki éppen a *vészmadári* nőcskéről mesélt, akit egy chicagói bárban szedett fel, hirtelen elhallgatott, és olyan mozdulatlanná dermedt, mint az a bizonyos némber, aki szét akarta szedni az egész kocsmát, pusztán azért, mert valami öngyilkos hajlamú idióta egy ostoba sértést vágott a fejéhez.

Olyan érzésünk támadt, mintha valami nagyon nagy és nagyon nehéz élőlény ráült volna az univerzumra. Olyan lassan ereszkedett le, mint egy túlsúlyos ember, aki kellő óvatossággal telepszik rá a felfújt strandlabdára. A buborék belsejéből úgy láttam, mintha körülöttünk fénylő csillagok és csillagködök közelebb húzódtak volna egymáshoz. Odakint, a szalagok mellett álldogáló Kívülállók meg se moccantak. Elefánt mondott valami

profán dolgot, én pedig megacéloztam a lelkemet, és felpillantottam.

A fejünk fölött a csillagok kékes, fehéres fénnyel izzottak. Körülöttünk egymáshoz préselődtek, alattunk pedig vörössé váltak, majd sorban, egymás után kihunytak. Nekünk legalább egy hét telt volna, hogy kijussunk a naprendszerből, ám a *Kívülállók* hajója öt óra alatt végrehajtotta ezt a feladatot.

Megszólalt a rádiónk:

– Uraim, a legénységünk leválasztja a hajójukat a mienkről. Ezt követően magukra maradnak. Igazán öröm volt üzletet kötni önökkel.

A *Kívülállók* keresztülvezettek minket a rámpák és fémszalagok labirintusán, majd távoztak. A hajójuk úgy tűnt el, mint egy szétpukkanó szappanbuborék; a különös lények továbbálltak, hogy a saját ügyeikkel foglalkozzanak.

A furcsa fényben Elefánt hosszan, megkönnyebbülten felsóhajtott. Vannak emberek, akik egyszerűen nem bírják az idegen lényeket, akik nem tartják a bábosokat se kecsesnek, se gyönyörűnek, hanem rémisztő, undorító torz lényeknek nevezik őket. Vannak, akik a kzintiket gyilkos ragadozóknak nevezik, a gyilkolásban és a harcban kéjt lelő bestiáknak. (Ez az állítás valójában igaz, de arról sem szabad megfeledkezni, hogy ezeknek a lényeknek saját becsületkódexük van, és képesek uralkodni magukon. Ennek az etikának és lelkierőnek köszönhetően a kzintik nagykövetei anélkül is képesek végigmenni az emberek városainak utcáin, hogy karmaikkal széthasogassák a járókelőket.) Nos, a jelek szerint Elefánt is az idegeneket értékelni képtelenek közé tartozott.

– Na végre! – mondta elégedetten. – Végre eltűntek. Enyém az első őrség, Bey.

Talán valami ilyesmit is mondhatott volna: *Ezek a rohadék uzsorások egytized csillagnyi kölcsön fejében képesek lennének felszámolni kamat-ként az ember szívét!* Mondhatott volna valami ilyesmit, de nem tette

– ennyire azért nem tartotta emberinek a *Kívülállókat.*

– Rendben – feleltem, és bementem a vezérlőbe. Egy hétnyire voltunk a protonaptól. Már több órája tartózkodtam a szkafanderben; ideje volt, hogy lezuhanyozzak végre.

TEHÁT, A JELEK SZERINT ELEFÁNT AZ IDEGEN LÉNYEKTŐL irtózott, én , a relativitástól. A hipertérben végrehajtott utazás számomra rutinfeladat volt. Az agyam be tudta fogadni a tényt, hogy a két apró ablak egy-egy vakítóan fénylő pöttyé változik, a mögöttük elterülő űr pedig semmivé alakul – olyan semmivé, ami magához és egymáshoz rántja a közelébe kerülő objektumokat. Ezzel Elefántnak sem volt problémája, már éppen eleget röpködött a világűrben, igaz, az ilyen akcióknál mindig jobban szerette a luxushajók kényelmét. Ám időnként még a legjobb pilótának is vissza kell ugrania néha a normál univerzumba, hogy összeszedje magát, rendszerezze a gondolatait, és megnyugtassa a tudatát, hogy a látszat ellenére a csillagok még mindig a helyükön vannak, a világegyetem nem változott meg, ám ha mégis, akkor valamiféle lapulás volt felfedezhető rajta. A kék csillagok a hipertérből való kiugrást követően mindig a hajó előtt voltak, a vörösek pedig mögötte. Szinte hihetetlen, hogy négyszáz évvel ezelőtt az emberek éveket éltek le az utazóhajókban, s így éveken keresztül ilyen furcsának látták az univerzumot. Szerencsére a hiperhajtómű felfedezését követően megváltozott a helyzet.

Sajnos én azok közé tartozom, akik igenis rosszul érzik magukat, ha ilyennek látják a világegyetemet.

– Engem nem zavar – felelte Elefánt, amikor megemlítettem neki a problémámat. Ekkor már csak egynapnyira voltunk a célunktól. –Számomra a csillagok mindig egyszerűen csak... csillagok. Azonban mégis van valami, ami idegesít. Bey, azt mondtad, a *Kívülállók* megbízhatók.

– Azok. Azoknak kell lenniük. Minden gyanú fölött kell

állniuk, mert elég, ha egyszer elkövetnek valami hibát, a velük üzletelő fajok száz évig se felejtenék cl a dolgot. Azt hiszem, nem érted a lényeget. A *Kívülállók* csak minden száz évben bukkannak fel, nem gyakrabban.

– Hm. Oké. De áruld el, mi az, amiért megpróbáltak kihúzni belőlem még kétszázezer csillagot?

– Tudod…

– Nézd, engem csak az aggaszt, hogy mi van akkor, ha az az információ tényleg megér ennyi pénz? Vajon mi lehet ennyire különös a protonapon?

– Igazad van. Ismerve a *Kívülállókat*, szerintem is olyan információt próbáltak eladni, amit használni tudnánk. Rendben, értem a problémádat. Egy kicsit körbeszaglászunk, mielőtt leszállunk. Ezt egyébként is megtettük volna, de most jobban fogunk figyelni.

Hogy mi volt olyan különös a protonapon?

Utunk hetedik napján, ebédidő táján rövidke zöld vonal jelent meg a tömegindikátor kijelzőjén. A jel fokozatosan növekedett, aztán egyszer csak kiszélesedett, és szaggatottá vált. Ez eddig rendben is volt – az ember pontosan ilyen jelzést vár egy protonaptól. Majdnem a gömb felszínéig levittem a hajót, mielőtt visszaugrottunk a normál űrbe.

Az ablakok mögött a szétlapított univerzum látszott, de előttünk élénkkék csillagok hol elsötétülő, hol felizzó köre ragyogott. A kör közepén egy mattvörös izzást fedeztem fel.

– Menjünk át a buborékba! – javasolta Elefánt.

– Inkább ne.

– Onnan jobban láthatunk mindent. – Elfordította a kapcsolót, amivel átlátszóvá lehetett változtatni a buborékot, amit a hipertérben általában mindig opálosra állítottunk be.

– Mondom, inkább ne. Gondolkozz, Elefánt? Mi a fene értelme van annak, hogy gyakorlatilag sebezhetetlen hajóban utazunk, amikor az időnk legnagyobb részét rajta kívül töltjük? Amíg nem tudjuk, mi van ott, nem

szabad megnyitnunk a buborékot.

Bólintott kócos fejével, azután ismét megérintette a kapcsolótáblát. Szortyogó hang tudatta velünk, hogy a szerkezetek kiszippantották a buborékból a levegőt és a vizet. Elefánt az egyik ablakhoz lépett.

– Láttál már protonapot?

– Nem – vallottam be. – Azt hiszem, az emberek által meghódított űrben egy sincs.

– Ezek szerint különleges dolog.

– Valószínűleg, de semmiképpen sem a sebessége miatt. A *Kívülállók* általában ennél gyorsabban mozognak.

– A bolygók viszont nem. És a csillagok sem. Bey, szerintem még az is lehetséges, hogy ez az izé a galaxison kívülről jött. Ettől ennyire szokatlan.

Ideje volt, hogy feljegyzéseket készítsünk a megfigyeléseinkről. Kerestem egy jegyzettömböt, és ünnepélyesen felírtam a csillag sebességével és természetével kapcsolatos megállapításainkat, valamit azt, hogy vélhetőleg a galaxison kívülről származik.

– Megtaláltam a bolygónkat – mondta Elefánt.

– Hol van?

– A protonap túlsó oldalán. Hipertérben hamarabb odajutunk.

Elefánt hajtotta végre az ugrást. Arról a pontról, ahol visszatértünk a normál űrbe, a bolygó még mindig észrevehetetlenül pici volt, a protonap viszont nagyjából úgy nézett ki, mint korábban.

A protonap valójában egy napmagzat: ritkás gáz- és porfelhő, amit a csillagközi mágneses mezők lassú áramlása, vagy valamilyen laza csillagfürtben lévő, a gravitáció függvényében zsugorodó és összeomló Trójai-pont közelsége alakít ki. A hajó könyvtárában találtam a protonapokra vonatkozó anyagot, de az egész csupán asztronómiai információhalmaz volt; még soha, senki sem járt olyan közel egy ilyen képződményhez, hogy alaposabban szemügyre vegye. Elméletben ez a protonap már alaposan előrehaladt saját evolúciójának ösvényén,

mivel a közepén ott volt az a ragyogás.

– Megvan? – mondta Elefánt. – Két nap távolságban, egy G-nél.

– Helyes. A rendszerellenőrzést menet közben is végrehajthatjuk. Csatold be magad?

A fúziós hajtómű szelíden tolt minket előre. Elefánt hátrament a szkóphoz, én pedig elkezdtem a többi berendezés ellenőrzését. Azonnal a szemembe ötlött valami.

– Elefánt! Észrevetted már, hogy van egy rossz szokásom? Ha ki akarok hangsúlyozni valamit, akkor nagyon profánul fogalmazok.

– Tényleg? És ez most hogy jön ide?

– Úgy, hogy mocskosul nagy radioaktivitás van odakint.

– Nem lehetne egy kicsit részletesebben?

– A szkafandereink három napon belül szétmennének. A buborék húsz órán belül.

– Oké, ezt is írd fel a listánkra. Szerinted mi okozza?

– Fogalmam sincs. – Feljegyeztem a megfigyelést a listára, aztán folytattam a munkámat. Nem voltunk veszélyben, a hajó teste mindentől megvédett minket, kivéve talán egy iszonyatos méretű ütközés hatásait.

– Nem látok aszteroid-öveket – mondta Elefánt. – A meteorsűrűség zéró, ahogy meg tudom állapítani. Ez az egyetlen bolygó.

– A csillagközi gáz, ha ilyen sebességgel mozog, mindent elsodor, ami kicsi.

– Egy biztos, Bey. Kaptam valamit a pénzemért. Ez tényleg átkozottul furcsa rendszer.

– Az. Most jut eszembe, elfelejtettünk ebédelni. Vacsorázzunk?

– Nyárspolgár

Elefánt gyorsan evett; én még a kávéig se jutottam el, amikor ő már újra a teleszkópjánál volt.

Ahogy utánanéztem, egy naszádra emlékeztetett. Amíg a Földön voltunk, egyszer sem láttam ennyire elszántnak és lelkesnek. Ha történetesen egy éhes kzinti áll közé, és

a teleszkópja közé, biztos rajta hagyja a lábnyomát a bundás vadállaton.

Ám akkor és ott csupán egyetlen lény állíthatta volna meg: én.

– Nem tudok ráközelíteni a bolygóra – mondta –, de simának látszik.

– Mint mondjuk egy biliárdgolyó?

– Olyasmi… Nem látom rajta atmoszféra jelét.

– És mi a helyzet a becsapódási kráterekkel?

- Egy sincs.

– Pedig lenniük kell.

– Ebben a rendszerben egyetlen meteor sincs.

– A körülöttünk lévő űrben viszont van, és ilyen sebességnél…

– Aha…Ezt is vedd fel a listádra

Leírtam a megfigyelést.

A katasztrófa ölében voltunk. Előttem sárgán világítottak a vezérlőpult lámpái; az ablak egyik oldalán vörös, a másikon kék fénnyel ragyogtak a csillagok. Sokáig ébren maradtam, és csak néztem kifelé az elülső ablakon, a protonap vörös sötétségét bámultam. Az ablak opálos volt, de lelki szemeimmel így is tisztán láttam a mögötte lévő vöröses ragyogást.

Másnap nem változott a sugárzás szintje. Folytattam az ellenőrzést, hőmérsékleti és mélyradaros vizsgálatokat végeztem a napon és a bolygón is. Bármerre néztem, mindenütt új anomáliákat találtam.

– Ennek a csillagnak még nem lenne szabad fénylenie. Túlságosan kiterjedt; a gáznak még túl ritkának kellene lennie a fúzióhoz.

– Elég forró ahhoz, hogy izzon?

– Persze. De nem lenne szabad ilyen hőmérsékletűnek lennie. – Talán hibásak a protonapokkal kapcsolatos teóriák.

– Nem hibásak: teljességgel rosszak.

– Ezt is vedd fel a listádra?

Egy órával később:

– Elefánt…

– Megint valami érdekesség?

Elefánt bozontos szemöldöke alól olyan pillantást vetett rám, amivel elárulta, kezd elege lenni az érdekességekből.

– A mélyradar-árnyékok szerint ennek a bolygónak nincs litoszférája. Színtiszta magmából kellene állnia, de nem, ez… hideg.

– Írd le! Eddig hány feljegyzésed van?

– Kilenc.

– Van köztük olyan információ, amiért érdemes lett volna kifizetni kétszázezer csillagot?

– Talán a sugárzás. Ez az info infó megérne ennyi pénzt, ha nem ilyen volna a hajónk teste.

– De – mondta Elefánt, miközben a hatalmas, sötét korongot bámulta –, a Kívülállók pontosan tudták, milyen a hajónk teste. Bey, mondd csak, van egyáltalán valami, ami keresztül bír hatolni az Általános Fogyasztási Termékek által gyártott hajótesteken?

– A fény, például a lézersugár. A gravitáció, mint azok az áramlatok, amik akkor ostromolják a hajók orrát, amikor az ember túlságosan közel merészkedik egy neutroncsillaghoz. Egy erős ütközés nem tenne kárt a hajóban, de elpusztítaná azt, ami a belsejében tartózkodik.

– Lehet, hogy a bolygó lakott. Minél tovább töprengek, annál biztosabbra veszem, hogy kintről érkezett. A galaxisban semmi sincs, ami ilyen sebesen bírna mozogni. Ez egyszerűen keresztülszáguld a galaxis síkján. Egészen biztos, hogy nem a peremvidékről indult el, hanem azon túlról.

– Oké. Mit csinálunk akkor, ha valaki lézerrel lő ránk?

– Meghalunk, azt hiszem. A kabinban reflektív fényvisszaverő festéket fújattam fel, kivéve az ablakokat, de a hajótest többi része átlátszó.

– Innen még visszamehetünk a hipertérbe. És még vagy húsz órán át… Azt követően már túl közel leszünk a bolygóhoz.

Azon az éjszakán mindketten lefeküdtünk aludni;

valahogy túlságosan fáradtak voltunk. Néhány órával később lassanként ráébredtem, hogy valaki figyel. Láttam lehunyt szemhéjaimon keresztül; éreztem a hatalmas, vörös szem forróságát és rettentő méretét, a mögötte lévő elme iszonyú erejét. Szabadulni próbáltam ettől az érzéstől. Beleütöttem a kezem valamibe, és... felriadtam álmomból.

A vörös sötétségben feküdtem. Az ablakon keresztül a protonap pereme kandikált be. Éreztem ellenséges tekintetét.

– Elefánt...

– Hm?

– Semmi. – Arra gondoltam, már nem lehet messze a reggel.

Reggel.

– Elefánt, megtennél nekem egy szívességet?

– Persze. Diannát akarod? A karomat? Borotváljam le a szakállamat?

– Kösz, megtartom inkább Sharrolt. Nem vennéd fel a szkafandered?

– Persze. Ha ezt akarod... Így amúgy sem vagyunk eléggé helyszűkében, igaz?

– Pontosan. És mivel mazochista vagyok, én is felveszem az enyémet, méghozzá ebben a pillanatban. Tudod, téged is csak azért kértelek meg erre, mert utálok egyedül élvezkedni...

– Van valami megérzésed?

– Olyasféle. Sejtés, de elég erős.

– Egy barátért bármit! De előbb te öltözz át.

Olyan kevés helyünk volt, hogy egyszerre nem tudtuk volna felvenni a szkafandert. Ha a belső légzsilip nem lett volna nyitva, egyedül se férek el.

A sisakunkat hátra akartuk tolni, de minduntalan hozzákoppant valamihez, ezért aztán levettük, és ragasztószalaggal az előttünk lévő ablakra erősítettük.

Így már jobban éreztem magam, de Elefánt a jelek szerint arra gyanakodott, hogy elment az eszem.

– Remélem, nem akarsz sisakkal a fejeden enni!

– Gyűlölöm az ételszirupot. Ha léket kapunk, így pillanatok alatt fel tudjuk venni a sisakot.

– Miféle lékről beszélsz? Ezt a hajót az Általános Fogyasztási Termékek gyártotta!

– Tudom, de minduntalan az jár a fejemben, hogy ezzel a *Kívülállók* is tisztában voltak.

– Ezt már megbeszéltük, nem?

– Beszéljük meg újra. Tegyük fel, úgy gondolták, valaki vagy valami végez velünk, ha nem készülünk fel eléggé. Ebből milyen következtetést lehet levonni?

– Fogalmam sincs.

– Vagy arra gondoltak, hogy szkafanderesen megyünk ki, és meghalunk, vagy tudták, hogy van itt valami, ami képes keresztüljutni az Általános Fogyasztás Termékek által gyártott hajótesten.

– Vagy egyszerre gondoltak mind a kettőre. Ebben az esetben semmi értelme, hogy rajtunk a szkafander. Bey, hallottál már olyat, hogy az AFT valamelyik hajóteste hibásnak bizonyult?

– Nem, nem hallottam ilyen esetről.

– Azért, mert sosem fordult elő ilyesmi! A bábosok hatalmas kárpótlást kínáltak fel arra az esetre, ha bekövetkezne valami ilyesmi. Ha bárki meghal, több tízmilliót fizetnek!

– Te már most halott vagy! Hol is járt az eszem, neked mindegy! Rajta, vedd csak le a szkafanderedet!

Elefánt megfordult és rám nézett.

– És te?

– Én magamon tartom az enyémet. Hiszel a megérzésekben?

– Nem.

– Én sem. Kivéve ezt az egyet.

Elefánt összevonta bozontos szemöldökét, és visszament a teleszkópjához. Ekkor már csak hat órányira voltunk a névtelen bolygótól, és lassítottunk.

– Azt hiszem, találtam egy aszteroid-krátert! – kiáltott fel Elefánt.

– Mutasd! – Megnéztem. – Igen, igazad lehet. Persze, alig látszik...

Visszavette a teleszkópot.

– Elég kerek. Biztos, hogy kráter, nem lehet más. Bey, mi takarhatja el?

– A csillagközi por. Ha az, akkor már tudjuk, hogy miért nincs se atmoszféra, se lithoszféra. Csakhogy nem igazán tudom elképzelni, hogy valamire, ami ilyen sebességgel halad, por rakódjon.

– Jegyezd fel!

– Rendben. – Elővettem a listámat.

– Ha még egy anomáliát találunk, én sikítok!

FÉL ÓRÁVAL KÉSŐBB ÉLETET TALÁLTUNK. Akkor már elég közel jártunk ahhoz, hogy a gravitációs horgony segítségével csökkentsük a sebességünket. A gravitációs horgonyban az a szép, hogy kevés energiát használ. A hajó mozgási energiáját alakítja át hővé. Ezt követően az embernek már csak annyit kell tennie, hogy megszabadul ettől a melegtől.

Mivel a hajónk teste csak a sugárzás különböző határértékei között haladhatott, annak megfelelően, hogy a bábosok egymástól eltérő adottságú vásárlói mit tartottak látható fénynek, a hajóépítők egy nagy szűrőuszonyt helyeztek el a gravitációs horgony végénél. Az az uszony vörösen világított mögöttünk. A fúziós hajtóművet kikapcsoltuk, így a fehér fúziós láng sem zavarta a látásunkat.

Elefánt maximális nagyításra állította a szkópot. Először, ahogy belenéztem a készülékbe, nem vettem észre azt, amiről beszélt. Matt, fehér síkság, mindenütt ugyanolyan színű, egyhangúságát csak elvétve törte meg egy-egy kékes folt. A foltok jellegtelenek voltak, észre se vettük volna őket, ha nem ennyire homogén a környezetük.

Aztán az egyik pötty megmozdult. Nagyon lassan, de mozgott.

– Jól van – mondtam. – Futtassuk végig a hőmérséklet-

ellenőrzést. A felszíni hőmérséklet abban a régióban körülbelül a héliumnak kedvezett. A bolygó többi részén is; a protonap nem bocsátott ki túl sok hőenergiát, bár csak úgy ontotta magából a sugárzást.

– Ezek nem hasonlítanak egyetlen, általam ismert fajra sem.

– Nem is tudom – mondta Elefánt. Egyszerre figyelte a teleszkópot, meg a könyvtármonitort, amin éppen egy *Sirius-VIII* gombóc mozgott. – Ebben a könyvben több, hélium-alapú életformát leírnak, és szerintem mindegyik egyforma.

– Nem egészen. Kell, hogy legyen valamilyen vákuumnak ellenálló burkolatuk. És ha jobban megnézed, ezek a szemcsék a…

– Rendben, elfogadom, Bey, hogy nem értek a témához. Egyébként ezen a világon egyetlen ismert fajt sem fogunk találni. Ez biztos. Itt még egy nyomorult kis kavicsmag is szétrobbanna.

Nem feszegettem tovább a kérdést.

Elefánt ismét megvizsgálta a teleszkóppal a „bolygóját", ezúttal már kifejezetten a kékes, gömbszerű életformákat kereste. Ahhoz képest, hogy héliumalapúak voltak, elég nagyra nőttek, de nem duzzadtak fel abnormálisan. Számos olyan hideg világ van, ahol a héliumra alapozott élet alakult ki, de mivel ezek a lények nem túlságosan összetettek, általában amőba-szinten maradnak.

Volt itt valami furcsaság, amit kissé kedvetlenül fedeztem fel. A lények mindegyike a bolygó hátsó oldalán helyezkedett el, ha azt a féltekét vesszük elülső oldalnak, ami a galaxison keresztülvezető útirány felé fordult. Nem féltek a protonap fényétől, ám a csillagközi portól – a jelek szerint – tartottak.

– Valami sikítozást ígértél…

– Ez nem elég furcsa. Várjunk.

Eltelt két óra.

A szűrőuszony vörös ragyogása egyre erősebbé vált, és valahogy élénkebb lett a bolygó jellegtelen felszínének

színe is. A platnétakorong ekkor a hajó elülső ablaka alatt helyezkedett el. Ahogy figyeltem, a szemem láttára növekedett. A gravitációs horgony segítségével könnyedén a bolygó felé fordultunk.

– Legyen a neve Biliárdgolyó! – mondta Elefánt.

– Nem jó. Már foglalt a név, a Béta Lyrae-rendszerben.

– Akkor… Ágyúgolyó Expressz

– Elefánt, mit csinálsz te itt?

Meglepetten fordult hátra.

– Ezt most hogy érted?

– Nézd, mostanra tudod, hogy veled vagyok, és maradok is, de engedd meg, hogy csodálkozzak. Egymillió csillagot költöttél arra, hogy eljuss ide, de kettőt is szívesen kifizettél volna. Otthon lehetnél, a Szikláshegységben, Diannával, vagy lebeghetnél valahol a Béta Lyrae közelében, ami éppen eléggé szokatlan, de sokkal kellemesebb környék, mint ez a hógolyó. Kipróbálhatnád azokat a fura drogokat a Vészleszálláson, vagy köddémonokat kereshetnél a Platón. Miért vagy éppen itt?

– Azért, mert ez a bolygó itt van.

– Ezzel most mi a fenét akarsz mondani?

– Bey, egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Miller nevű ember. Hat évvel ezelőtt fogott egy házilag barkácsolt fúziós hajtóművel ellátott hajót, beletett egy hiperhajtóművet, és célba vette az univerzum peremét. Úgy okoskodott, hidrogént majd az űrből szerez, a hiperhajtóművét pedig egy fúziós erőmű látja el energiával. Elindult, és valószínűleg még mindig megy. Ha neki nem ütközik valaminek, az idők végezetéig utazni fog. Miért?

– Nem vagyok pszichiáter.

– Azért, mert azt akarja, hogy emlékezzenek rá. Száz évvel a halálod után te miről fogsz eszébe jutni az embereknek?

– Arról, hogy én vagyok az az idióta, aki együtt hajózott Gregory Peltonnal, azzal a fickóval, aki két hónapot és több, mint egymillió csillagot költött arra,

hogy a hajójával eljusson egy teljességgel értéktelen bolygóra.

– Hm. Jól van, akkor mondd meg, mi a helyzet az absztrakt tudással? Ez a csillag tíz éven belül elhagyja az ismert űrt. Csak most van esélyünk arra, hogy megvizsgáljuk. Mi a...

Nesztelenül megmozdult a levegő, és ugyanabban a pillanatban fojtó érzés támadt a gégémben, fájdalomtűk döfődtek a fülembe. Hallottam, hogy felharsan a vészjelzés, és gondolkodás nélkül a sisakomért nyúltam. Magamra csatoltam, elfordítottam a gallért, és hatalmas böffenéssel kipréseltem a tüdőmből a levegőt.

Arra, hogy felfogjam, mi történt, nem volt se idő, se lehetőség. A vákuum körbevett minket, a szkafanderem belsejébe befröcskölődött a hideg, szúrós levegő. Olyan érzésem támadt, mintha vaspálcákat dugtak volna a fülembe, de valahogy tudtam, hogy túl fogom élni a dolgot. A tüdőmben kísérteties üresség támadt, de ebbe se hallhattam bele. Elefánt felé fordultam.

Az arcát eltorzította a halálfélelem. Már feltette a sisakját, de valahogy nem boldogult a gallérral. Kénytelen voltam félresöpörni a kezét, és végül én kattintottam el a csatokat. A sisakja elülső része bepárásodott, de aztán kitisztult. Ez azt jelentette, hogy Elefánt levegőhöz jut. Átvillant az agyamon, hogy talán az utolsó pillanatban siettem a segítségére, és talán én mentettem meg az életét.

Életben voltam. A fülemből lassan kiszivárgott a fájdalom, lélegezni kezdtem. Belégzés. Szünet. Belégzés. A nyomás a normális értékre emelkedett.

Megértettem, mi történt. Eléggé megnyugodtam ahhoz, hogy átgondoljam az eseményeket, felidézzem és visszajátsszam a részleteket. Kész őrület, ami történt!

A hajó teste porrá változott. Szó szerint. Hirtelen és minden előjel nélkül vált semmivé. A külső része szétmállott, és eltűnt a sisteregve, sziszegve elillanó levegővel együtt. Láttam, minden a szemem előtt játszódott le.

A hajótest eltűnt, csak a belső szerkezet maradt meg, előttem még mindig ott állt, ott fénylett a vezérlőpult. A pult alatt ép maradt a buborékba vezető szűk nyílás, és ép volt maga a buborék is. A vezérlő fölött a titokzatos bolygó félkorongja, meg a csillagok világítottak. Balra csillagok ragyogtak. Tőlem jobbra Elefánt ült, döbbenten, riadtan és zavarodottan, a másik oldalán csillagok. A hátam mögött ott volt a légzsilip, a konyhablokk, a vezérlőtábla, és a helyemen ülve tisztán láttam a landolótalpakat meg a szűrőuszonyt is. Az uszonyon túl csillagfény izzott.

A hajónk mechanikus csontvázzá változott.

Elefánt megrázta a fejét, azután bekapcsolta a szkafandere rádióját. A sisakomban hallottam a felerősített kattanást.

Egymásra néztünk, mindketten vártunk, de egyetlen szót sem szóltunk. Ugyan mit mondhattam volna? Talán valami ilyesmit: *Elefánt, nézd! A hajónk burkolata eltűnt! Hát nem érdekes jelenség?*

Felsóhajtottam, a vezérlőpult felé fordultam, és megpróbáltam életet lehelni a fúziós hajtóműbe. Úgy láttam, semmi sem lebeg arrébb; ami rögzítve volt a hajótesthez, azt a vázhoz is hozzákapcsolták.

– Mit csinálsz, Bey?

– El akarok tűnni innen. Izé… Most már sikolthatsz.

– Miért? Úgy értem: miért mennénk el?

Dühösen felhorkantam. A *laposföldiek* lelkiállapota eléggé instabil. Alacsony teljesítményszintre állítottam a hajtóművet, kikapcsoltam a gravitációs horgonyt, és Elefánt felé fordultam.

– Nézd, Elefánt! A hajónknak nincs burkolata. Gyakorlatilag oda a teste. – Körbemutattam. – Nincs itt semmi!

– De az, ami megmaradt belőle, még mindig az enyém, igaz?

– Persze. A tiéd.

– Le akarok szállni. Szerinted képes vagy lebeszélni erről?

Komolyan beszélt. Ennél komolyabb már nem is lehetett volna.

- A landolólábak sértetlenek – folytatta. – A szkafanderek három napig ellenállnak. Leszállunk, és tizenkét órán belül elhagyjuk a bolygót.

– Megtehetnénk…

– Két hónapot áldoztunk arra, hogy eljussunk idáig.

– Így igaz.

– Hülyének érezném magam, ha innen, a cél közvetlen közeléből fordulnék vissza. Te nem így vagy ezzel?

– De, tulajdonképpen igen, de ne feledkezzünk meg egy apróságról. Ez az egyetlen apróság az oka annak, hogy amíg élek, vagy eszméletemnél vagyok, nem fogod letenni a hajót arra a bolygóra.

– Jól van, a burkolat tényleg oda. Elfújta a szél. Ez mit jelent? Azt, hogy hibás volt a hajónk teste. Ha visszaérünk, szétszedem az *Általános Fogyasztási Termékeket*. Van valami elképzelésed arról, mi okozta a dolgot?

– Nincs.

– Vagyis azt feltételezed, hogy valamiféle támadás ért minket?

– Elmondom, mit fogok tenni – mondtam. Megfordítottam a hajót, úgy, hogy a farka mutatott az *Ágyúgolyó Expressz* irányába. – Most pedig… három órán belül ott leszünk, ha tényleg ragaszkodsz a leszálláshoz. Ez a te hajód, ahogy mondtad, de azért, ha megengeded, megpróbálnálak lebeszélni az akcióról.

– Megengedem.

– Kaptál űrpilóta-kiképzést?

– Természetesen.

– A hibatörténeti kurzust is elvégezted?

– Nem hiszem… De egy kevéske általános történelmet tanultunk.

– Az is valami. Emlékszel? Abban a korban, amikor az első vegyi hajtóanyagokat használták, az aszteroidákhoz induló első hajót a Föld holdjának orbitális pályáján építették meg.

– Aha… Persze.

– Van itt valami, amiről biztos nem hallottál. Három ember tartózkodott azon a bizonyos hajón. A start után a bárka orbitális pályára állt, amelynek egyik pontján jobban megközelítette a holdat, egy másikon pedig az átlagnál távolabb került tőle. Körülbelül harminc órával a kilövés után a legénység tagjai észrevették, hogy a hajójuk bal oldala opálossá változik. Az útjukban lévő porkoncentrátum apró meteorkrátereket ütött a hajóra, teljesen átlyukasztva azt. A legénység két tagja folytatni akarta a küldetést, ám a harmadik volt a parancsnok. A dolog vége az lett, hogy a rakétáikkal leállították magukat. Emlékszel? Az anyagok akkoriban még nem voltak annyira szívósak, mint manapság, és az első hajó személyzete által használt eszközök egyikét sem tesztelték le elég alaposan. A hajó végül a hold orbitálisán állt meg. Akkor már 230.000 mérföldet hagyott maga mögött. A legénység tagjai kapcsolatba léptek a bázissal, és jelentették, hogy megszakították a küldetést.

– Látom, alaposan megtanultad a leckét. De hova akarsz kilyukadni?

– Ezeket a történeteket újra és újra a fejünkbe verték. Mindent, amit megtanítottak nekünk, egy-egy történelemből vett példával illusztrálták. Így tényleg megragadtak az agyunkban az információk.

– Folytasd.

– Szóval, a legénység tagjai kapcsolatba léptek a bázissal, és jelentették az opálosodás tényét. Valaki azt mondta, csak por rakódott az ablakokra, valaki más azonban rájött, hogy a hajót a hold Trójai-pontjainak egyikén keresztül lőtték fel.

Elefánt felnevetett, aztán köhögni kezdett.

– Azt hiszem, túl sok vákuumot szívtam magamba… Gondolom, ebből most ki akarsz kerekíteni valamit.

– Ha a hajó nem állt volna meg, szétszakad. A por széttépi. A történet tanulsága: bármit, amit nem értesz, veszélyes, egészen addig, amíg meg nem érted a

lényegét.

– Eléggé paranoiásan hangzik.

– Egy *laposföldi* számára talán igen. Te egy olyan bolygóról származol, ami kedves hozzátok, ami látszólag alkalmazkodott hozzátok, ezért magabiztossá váltok, és hajlamosak vagytok azt hinni, hogy ti vagytok az univerzum urai. Talán emlékszem még a neutroncsillaggal kapcsolatos sztorimra. Ott pusztultam volna el, ha nem veszem észre időben a dagályeffektus jeleit?

– Értem. Szóval ostobának tartasz minket, *laposföldieket*?

– Nem, Elefánt. Csak nem elég erős az üldözési mániátok. Ja, és nem vagyok hajlandó bocsánatot kérni!

– Ki kért rá?

– Leszállok, ha meg tudod mondani, mi változtatta porrá a hajótestet. Elefánt összefonta a karját, és maga elé meredt. Csendben vártam. Végül megszólalt:

– Haza tudunk menni?

– Nem tudom. A hiperhajtómű működni fog, és a gravitációs horgonnyal talán a normális sebesség közelébe lassíthatjuk magunkat. Elméletileg képesek lehetünk erre.

– Oké. Induljunk. De mondok én neked valamit, Bey. Ha egyedül lennék, nem foglalkoznék a hajó állapotával, landolnék.

Szóval, így indultunk el hazafelé, bár Elefánt még akkor is tiltakozni próbált. Négy órával később már elég távol voltunk az Ágyúgolyó Expressz gravitációs övétől ahhoz, hogy belépjünk a hipertérbe.

Aktiváltam a hiperhajtóművet, aztán amilyen gyorsan csak tudtam, kikapcsoltam. Reszketve ültünk a helyünkön.

– Felfújhatnánk a buborékot.

– De vajon belejutunk?

– Nincs légzsilipje.

A kabinban volt egy nyomásszabályzó-tárcsa. Nullára állítottuk; buborékot körbeölelő elektromágneses mező

nyomás gyakorlása nélkül felfúvódott.

Átmásztunk a buborékba, nyomás alá helyeztük, majd levettük a sisakunkat.

– Kívül kerültünk a sugárzási mezőn – mondta Elefánt.

– Figyeltem!

– Helyes. – Hiperhajtóművel másodpercek alatt is hihetetlenül messzire lehet jutni. – Most pedig, már csak egy dolog van, amit tudnom kell. Vállalnád még egyszer ezt a kirándulást?

Elefánt megvonta a vállát.

– És te?

– Azt hiszem, igen. Kibírod majd a hiperteret?

Elefánt megvonta a vállát.

– És te?

– Azt hiszem, igen. Ha muszáj, navigálok.

– Amit te megteszel, arra én is képes vagyok.

– Úgy, hogy közben nem őrülsz meg?

– Igen.

– Akkor elindulunk. De ha meggondolod magad, azonnal szólj. Rengetegen ott hagyták már a józan eszüket a Vakfolton, pedig csak ablakokon keresztül nézelődtek.

– Hiszek neked. Tényleg. Hogyan csináljuk?

– Úgy kell meghatároznunk a pályánkat, hogy az öv legkevésbé sűrű részén haladjunk keresztül. A legközelebbi lakott világ a Kzint. Nem szívesen vállalom a kockázatot, hogy a kzintiktől kérjek segítséget, de nincs más választásunk.

– Mondok én neked valamit, Bey! Próbáljunk meg eljutni a *Vészmadárra*. Felbérelnék pár hozzád hasonló fickót, és pokolba küldeném a bábosokat.

– Jól van. Megpróbálhatjuk. Menet közben még mindig irányt változtathatunk.

Egy óra kellett ahhoz, hogy kidolgozzam a pályánkat. Amikor befejeztem a munkát, biztosra vettem, hogy képesek leszünk navigálni úgy, ha valamelyikünk minden huszonnégy órában ellenőrzi a tömegindikátor jelzését. Sorsot húztunk, kié legyen az első őrség. Vesztettem.

Felvettük a szkafanderünket, és nyomástalanítottuk a buborékot. Ahogy keresztülmásztam a szerviznyíláson, észrevettem, hogy Elefánt opálosítja a Falat.

Elhelyezkedtem a tartalékülésen. Egyedül voltam a csillagok között. Amikor befejeztem a hajó megfordítását, előttünk kék, a hátunk mögött vörös fénnyel ragyogtak. A protonapot sehol sem láttam.

A látóterem ötven százalékánál is többet az üres űr foglalta el. Azon kaptam magam, hogy merengve méregetem a légzsilipet. Mögöttem, tőlem balra volt, hosszúkás fémlapja a fedélzet peremén helyezkedett el, mindkét ajtaja szorosan zárva volt. A belső ajtó akkor csapódott be, amikor a nyomás zuhanni kezdett, azóta 3 zsilipmechanizmus figyelte és tartotta a belső nyomást. Odabent senki sem használta a levegőt, de hogyan magyarázhattam volna el ezt az apróságot egy nyomás-érzékelőnek?

Húztam az időt. A hajó a megfelelő vektoron állt. Összeszorítottam a fogam, és belemerültünk a hipertérbe.

Vakfolt – így nevezik. Illik rá a név.

AZ ember a saját szemében számos módon megtalálhatja a vakfoltot. Hunyd be az egyik szemed, tégy két pöttyöt egy papírra, aztán közelítsd magad felé a lapot úgy, hogy az egyik pöttyre fókuszálsz. Ha kissé jobbra húzod a papírt, az egyik pötty hirtelen eltűnik.

Ha egy hajó átlátszó ablakokkal lép be a hipertérbe, az ember úgy érzékeli, mintha az ablakok semmivé váltak volna. A hipertér körbefolyja őket. A tárgyak az egyik oldalon megnyúlnak, és közelebb kerülnek egymáshoz, hogy kitöltsék a hiányzó teret. Ha elég hosszú ideig figyeled, észreveheted, hogy a Vakfolt terjeszkedni kezd; a falak és a fal melletti tárgyak még közelebb húzódnak a hiányzó térhez – egészen addig, míg bele nem olvadnak a hipertérbe.

Azt szokták mondani, hogy a jelenség csak az ember elméjében játszódik le. Na és?

Elfordítottam a kulcsot. A látóterem egyik fele Vakfolt

volt. A vezérlőpult megnyúlt és lebegni kezdett. A tömegindikátor gömb megpróbálta rám teríteni magát. Kinyújtottam felé a kezem – az ujjaim is eltorzultak. Figyelemre méltó erőfeszítéssel letettem magam mellé a kezem. Megálltam, hogy ne tapogassam végig magam.

A plasztiktorzuláson, ami a tömegindikátor volt, egyetlen bolyhos, zöld fényvonal látszott.

A HIPERTÉR MÉG CSAK A PROBLÉMA FELE VOLT. Persze korántsem lehetett elhanyagolni a jelentőségét. Huszonnégy óránként egyikünknek ki kellett mennie, hogy ellenőrizze, van-e a közelben valamiféle tömeg. Ha ilyesmit észlelünk, azonnal visszaugrottunk volna a normál térbe, hogy korrigáljuk a pályánkat.

Azon kaptam magam, hogy elviselhetetlenül feszültté válok a váltások előtti néhány órában. Elefánt is hasonlóképpen viselkedett. Olyan ingerültek voltunk, hogy nem is nagyon mertünk szólni egymáshoz.

A harmadik utamon rossz érzésem támadt, és felnéztem. A következő pillanatban gyakorlatilag megvakultam: a látóteremet a Vakfolt töltötte be.

Ez több volt, mint a vakság. A vak ember, akinek szeme nem funkcionál megfelelően, legalább emlékszik arra, milyenek voltak a dolgok. Az az ember, akinek optikai agyközpontja sérült meg, semmit sem tud felidézni. Arra emlékeztem, hogy miért jöttem ide (azért, hogy megtudjam, vannak-e a közelben az életünket veszélyeztető tömegek), ám sehogy sem jutott eszembe, hogyan kell elvégezni a dolgot. Megérintettem az ívelt üvegfelületet, és tudtam, ez az a gépezet, ami el fogja árulni a titkait nekem. Bárcsak tudtam volna a titkait

Végül aztán elzsibbadt a nyakam, ezért megmozdítottam a fejemet. Ennek hatására a szemem ismét visszakerült a létbe.

Amikor nyomás alá helyeztük a buborékot, Elefánt megkérdezte: – Hol jártál? Fél óráig voltál távol.

– Szerencsém volt. Egy jó tanács: amikor kimész, ne

nézz fel.

Hát igen, éppen ez jelentette a probléma másik felét. Elefánttal abbahagytuk a kommunikációt. Nem volt kedve beszélni; már semmi sem érdekelte, amit mondani tudtam volna.

Egy teljes hétbe tellett, míg rájöttem, miért van így. Amikor végre megértettem a dolgot, azonnal az orra alá dörgöltem.

– Elefánt, van egy szó, ami hiányzik a szótáradból.

Felnézett a monitorról. Ha nem lett volna olvasómonitor a buborékban, szerintem nem bírjuk ki ép ésszel.

– Nem egy szó. Több – felelte. – Mostanában csöndben vagyunk itt.

– Egy szó. Félsz használni, és… félsz megszólalni

– Mi az?

– Gyáva.

Elefánt összeráncolta a homlokát, majd hirtelen rácsapott monitorra.

– Jól van, Bey. Beszélni akarsz? Jól van, beszéljünk róla. Először is, te kimondtad, én nem. Így van?

– Így. De te is gondoltál rá, nem?

– Nem! Nekem olyan kifejezések jutottak eszembe, mint túlzott óvatosság, aztán a személyes kockázat vállalása. De mivel végre témánál vagyunk, elárulhatnád végre, miért akartál olyan gyorsan visszafordulni?

– Féltem. – Hagytam, hogy felfogja a szót, a jelentőségét, majd folytattam. – Az emberek, akik kiképeztek engem, gondoskodtak arról hogy bizonyos helyzetekben eluralkodjon rajtam a félelem. Minden tiszteletem a tiéd, Elefánt, de én alaposabb űrkiképzést kaptam, mint te. Azt hiszem, landolni is azért akartál, mert egyszerűen nem ismersz bizonyos dolgokat.

Elefánt felsóhajtott.

– Én pedig azt hiszem, biztonságosan leszállhattunk volna. Neked más a véleményed. Rendben. Sehová sem jutunk, ha most vitatkozni kezdünk ezen. Így van?

Tényleg nem sok haszna lett volna a veszekedésnek.

Magamban megállapítottam, hogy egyikünk téved, a másikunknak pedig igaza van. Tudtam, ha esetleg én vagyok az kettőnk közül, aki téved, akkor hatalmas adag „barátságot" eresztettem ki a légzsilipen.

Csendes, nyugodt utunk volt.

A hipertérből a két Szíriusz-nap közelében léptünk ki. Ezzel még nem ért véget a kalandunk, mert szembe kellett néznünk egy egész univerzummal, amit valósággal szétlapított a relativitás. Majdnem két hetünkbe tellett, míg összeszedtük magunkat. A gravitációs horgony szűrőuszonya szinte egyfolytában narancsvörösen és fehéren izzott. Fogalmam sincs, hányszor ugrottunk bele újra a hipertérbe, hogy keresztüljussunk a rendszeren.

Végül a *Vészmadár* felé közeledtünk, a fúziós hajtóművünkkel. Megtörtem az órák óta nyúló csendet.

– És most, Elefánt? Most mi lesz?

– Amint megfelelő távolságba érünk, összeszedek pár hozzád hasonlót.

– Azután?

– Kiteszlek a Sirius Szíriusz Materen. Elég pénzt adok, hogy hazajuss. Örülnék, ha a házamban laknál, míg visszatérek az *Ágyúgolyó Expressz*ről. Mert veszek egy hajót, és visszamegyek oda!

– Szóval nem akarsz magaddal vinni.

– Kedvellek, Bey, de tényleg nem viszlek el. Le fogok szállni arra a bolygóra. Nem éreznéd hülyén magad, ha éppen ott halnál meg?

– Körülbelül három hónapot töltöttem egy nyomorult buborékban, méghozzá amiatt a nyomorult bolygó miatt! Akkor érezném hülyén magam, ha egyedül hódítanád meg.

Elefánt szomorúnak tűnt. Beszélni kezdett, de a torkán akadt a szó. Ha valaha sikerült idejében elhallgattatnom egy embert, hát az ebben a bizonyos pillanatban történt.

– Ne mondd ki! Először keressük meg a bábosokat Rengeteg időnk van arra, hogy döntsünk.

Elefánt bólintott. Éreztem, pár másodpercen belül a

fejemhez vágja, hogy nem akar magával vinni, méghozzá a túlzott óvatosságom miatt. Nem ez történt.

Bekapcsolta a kommunikátort.

Előttünk feltűnt egy szalagos húsvéti tojás: a *Vészmadár*.

A *Vészmadár* volt a vonalban. Mellette ott forgott a *Bináris*, primér égitest, ami mellett a Vészmadár a hold szerepét töltötte be.

Ekkor már elég közel jártunk ahhoz, hogy normálisan beszéljünk egymással...

A bábosok transzferfülkéjének száma egyezett a fonszámukkal. Elefánt tárcsázott.

Édes, búgó hang válaszolt. Képet nem adott, a hang hallatán azonban azt gondoltam, nincs olyan nő, akinek ilyen tökéletes lenne a hangja.

– Nyolc, nyolc, három, kettő, hat, hét, hét, zéró – mondta a bábos.

– Tönkrement az Általános Fogyasztási Termékek által gyártott hajóm! – Elefánt nem vesztegette az időt.

– Megismételné, kérem?

– A nevem Gregory Pelton. Tizenkét évvel ezelőtt vettem egy kettes számú hajót az Általános Fogyasztási Termékektől. Másfél hónappal ezelőtt cserbenhagyott. Az azóta eltelt időt azzal töltöttük, hogy hazasántikáljunk. Beszélhetnék egy bábossal?

Mégis kaptunk képet. Két lapos, agynélküli fej bámult ránk.

– Az ügy komoly – mondta a bábjátékos. – Természetesen teljes körű kárpótlást fizetünk önnek. Megtenné, hogy ismerteti velünk az eset részleteit?

Elefánt nagyon szívesen megtette; ingerült volt. Élvezettel hallgattam. A bábos ostoba arca meg se rezdült, de valamivel gyorsabban pislogott, amikor Elefánt befejezte.

– Értem – mondta. – A bocsánatkérés elégtelen, természetesen, de meg kell értenie, hogy a meghibásodás rajtunk kívülálló okok miatt történt. Nem gondoltuk, hogy a galaxisban létezik antianyag,

különösen ilyen nagy mennyiségben.

Mintha sikított volna; az a bizonyos szó visszhanggá válva pattogott koponyám belsejében.

Elefánt mély hangja meglepően lágy volt:

– Antianyag?

– Igen. Természetesen nincs semmiféle kifogásunk, de az antianyagot önnek is azonnal fel kellett volna ismernie. Az antianyagnak számító csillagközi gáz az, ami apró robbanásokkal simára csiszolta annak a bolygónak a felszínét, emiatt emelkedett a protonap hőmérséklete a racionálisan várható értékek fölé, és ez okozta azt a hihetetlen mértékű sugárzást is. Mondja, ez meg sem fordult a fejében? Tudta, hogy az a rendszer a galaxison túlról érkezett. Az emberek tényleg nagyon kíváncsi szerzetek, igaz?

– A hajó… – kezdte Elefánt.

– Az *Általános Fogyasztási Termékek* által gyártott hajók teste atomközi kötéssel egymáshoz kapcsolódó, mesterséges molekulákból készül. A kötést mesterségesen erősítjük egy aprócska erőmű segítségével. Az ekképp megerősített molekuláris kötés ellenáll bármilyen behatásnak, és többszázezer fokig hőálló is. Ám amikor elegendő mennyiségű, antianyag-robbanásból származó atom ütközik beléjük, a molekulák természetüknél fogva elválnak egymástól.

Elefánt bólintott. Az arcáról nem tudtam leolvasni, mit akar tenni.

– Mikor várhatjuk, hogy átveszi a kártérítést? Tudomásom szerint egyetlen ember sem vesztette életét. Ez jó hír, mivel a keretünk meglehetősen szűkös.

Elefánt bontotta a vonalat. Nyelt egyet-kettőt, azután a szemembe nézett.

Azt hiszem, minden erejére szükség volt ahhoz, hogy uralkodjon magán. Nem akartam megvárni, hogy eléggé összeszedje magát, és beszélni kezdjen; nem is tudom, mit mondott volna.

– Nyertem – mondtam. Nyertem. Igazam volt, te pedig tévedtél. Ha leszálltunk volna arra az istenverte

bolygóra, már apró fénycsóvaként száguldanánk az űrben. Most az egyszer jólesik kimondani: *én előre megmondtam*! Igazam volt!

Bágyadtan elmosolyodott.

– Igen, megmondtad. Igen, igazad volt.

–Hát persze! Többször is mondtam: *ne menj annak az elátkozott bolygónak a közelébe*! Megmondtam: *az életedet és a lelkedet teszed kockára*! Meg azt is, hogy: *égi jelek figyelmeztettek minket arra, hogy kerüljük el azt a helyet*!

– Jól van, azért ne játszd túl a dolgot, te piszok. Egész végig igazad volt, de most már hagyjuk ezt.

– Oké. De van itt még valami, amit szeretnék eszedbe juttatni.

– Tudom! Amit nem értesz, az veszélyes.

– Ez az egyik. A másik pedig az, hogy… igazam volt!!!

ITT VÉGET KELLETT VOLNA ÉRNIE A TÖRTÉNETNEK. Nem ért véget. Elefánt visszamegy. Van nála egy kis zászló, egy ENSZ-logóval, körülbelül kétszer-két lábnyi. Még drótok is vannak rajta, hogy úgy nézzen ki, mintha lobogna a szellőben. A zászlórúdban van egy kis rakéta. Elefánt nagy magasságból akarja rádobni az antianyag-bolygóra. Olyan nagy magasságból, amilyenre csak rá tudom beszélni.

Elég nagyot fog szólni.

Elkísérem Elefántot. Van nálam egy tridi kamera, és van egy szerződésem az ismert űr legnagyobb médiacégével. Ezúttal nekem is jó okom van arra, hogy odamenjek!

Szántai Zsolt fordítása

Douglas Smith
RENDEZETLEN ÁLLAPOT

Mottó: Lám, így őrli ki a bosszút az idő malmocskája
(Shakespeare)

Tik.

A hatalmas kastély dísztermében a nő csodálkozva néz fel. A vacsora maradványai elborítják az előtte lévő, hosszú asztalt. Az est kezdetén még oly tiszta volt az abrosz, a terítés oly tökéletes. A nő megpróbálja felidézni a lépéseket, melyek a rendtől a káoszig vezettek, de nem sikerül.

Tik.

A hangtól újra megrezzen. Egy férfi karórája hever az asztal túlsó végén. Itt hagyta, megfeledkezve róla vagy akaratlanul. Esetleg más okból. Az óra régi, szakadt szíjjal, a nő fiatal, törött szívvel. Az óra lapjával lefelé hever, de a nő tudja, hogy régifajta, mutatós. A dátum kis ablakban látható. Réges-régi dátum. Két élettel ezelőtti. S ez a mai dátum lesz. A nő szeretné megérteni, hogy honnan tudja ezt.

Tik.

Felemelkedve az óra felé mozdul.

– Istenem, James, nézd ezt a helyet! – kiáltott fel Caroline.

James Mackaby letette a könyvet, amiből a kisfiuknak, Davidnek olvasott, és kinézett limuzinjuk ablakán. A sofőr épp egy szeméttel és kiégett autók elhagyott roncsaival teli utcán hajtott végig. A késő délutáni nap alatt rongyos ruhába öltözött emberek aludtak vagy nyújtózkodtak az alacsony lakások előtti lépcsőkön. A legközelebb álló férficsoport rákiabált az autóra, miközben egy üveget adtak körbe.

A limuzin egy piszkosszürke, háromszintes épület előtt

húzott a járdaszegélyhez. Omladozó lépcsők vezettek az ajtóhoz, amelyen a törött üveget deszkák takarták. Mackaby felmérte a helyszínt, és a feleségére nézett.

– Úgy tűnik, Dr. Harnish mélyebbre süllyedt, mint gondoltam.

– Biztos vagy benne, hogy bölcs dolog bemenni? – kérdezte Caroline. – Nagyon udvariatlan volt veled, amikor az egyetem kirúgta őt.

Mackaby kellemetlenül érezte magát az emléktől, de az asszony kedvéért mosolyt erőltetett az arcára.

– Akkoriban mindenkivel úgy viselkedett.

– Akkor is

– És most a segítségemet kéri. Emellett nem mondhatok le ilyen későn egy vacsorát, bár tudom, hogy kellemesebben is el lehetne tölteni az estét.

Egymásra mosolyogtak, és lopva megsimították egymást. A férfi átölelte Davidet.

– Szia nagyfiú. Légy jó.

David átölelte az apját.

– Később továbbolvasod a történetet, apa?

– Apa ma nem ér haza lefekvésig, drágám. Majd holnap olvasunk.

Végül magához húzta Caroline-t egy hosszú csókra és kilépett a kocsiból a hűvös őszi levegőbe, bár még a felesége parfümje lengte körül. A sofőrhöz fordult.

– Jöjjön értem pontosan tízre. Kétszázkettes lakás. Ha szükséges, hívjon a mobilomon.

A sofőr bólintott.

Caroline kihajolt a hátsó ablakon.

– Várj, nálam van az órád. Megjavították, de új szíjat csak a jövő héten tudnak rárakni – kivette a férfi karóráját a táskájából. Arany mutatók, fekete óralap, szakadt bőrszíj. A gravírozás a hátulján így szólt: *James-nek, örökké a te Caroline-od.*

Caroline az épületre bámult.

– James…

Mackaby újra megcsókolta.

– Éjfél előtt otthon vagyok. – Az órát a zsebébe téve

indult fel a lépcsőn. Az ajtónál megállt, hogy integessen a családjának, de a hatalmas Lincoln már elment. Leengedte a kezét, miközben szorongása visszatért.

Tik.

Már nem lepi meg a hang. Végigsétál az asztal mellett, s ott áll meg, ahol az óra hever.

AZ ÉPÜLET AJTAJA A NYOMÁSRA CSIKORGÓ, rozsdás hanggal válaszolt. Mackaby belépett a kis előtérbe, s orrát azonnal megcsapta a vizelet és az izzadság szaga. Mocskos takaró hevert a földön. Mackaby egy egész sor ajtócsengőt nézett át, melyeknek feléhez sem nevet, sem számot nem adott meg a tulajdonosuk. Végül talált egy kétszáztizent, és visszaszámolva remélte, hogy eltalálja a kétszázkettest. A válasz azonnal jött.

– Maga az, Mackaby?

– Igen, doktor. – Vajon Harnish figyelte?

Éles zúgás hallatszott, és a belső ajtó mögött Mackaby foltos tapétával, kiálló rugókkal és szakadt szivaccsal éktelenkedő ülőgarnitúrával berendezett előszobát talált. A lift nem működött, így elvetemedett lépcsőkön kellett felmásznia a dohos második emeleti hallba, amelyet halvány és elvétve égő villanykörték világítottak meg. A számokat böngészve végigsétált a folyosón. Kinyílt egy ajtó, ahogy elhaladt mellette, de be is csukódott, mire megfordult.

A kétszázkettes szobát elérve bekopogott. Az ajtó kinyílt és Dr. Roderick Harnish állt előtte. Mackaby megpróbálta elrejteni a döbbenetét. Két éve találkoztak utoljára. Két év pedig, ahogy most Mackaby ráébredt, hosszú idő.

Kifakult, kék köntös lógott Harnish görnyedt és összetöpörödött alakján. Korán őszült haja hátravetve esett lógó vállaira. Köntöse alatt egykor fehér inget viselt nyakkendővel, amely nem volt megkötve. Leszakadt hajtókájú, szürke csőnadrág és koszos, barna papucs

egészítette ki a ruházatát. Vékony kezét Mackaby felé nyújtotta, amit ő ügyetlenül fogott meg.

– Dr. Mackaby! Jó, hogy eljött.

Az idősebb férfi hangja olyan erőt sugárzott, mely meghazudtolta törékeny kinézetét. Sárgás-sápadt arcában a szemek ugyanúgy égtek, ahogy Mackaby emlékeiben élt.

Harnish kicsiny nappaliba vezette őt. Jobbra tőle a konyha, balra a hallon túl a fürdőszoba, s még egy szoba csukott ajtaja. Lesegítette Mackaby kabátját, és végigsimította a szövetet.

– Minőségi darab. Milyen csodálatos, hogy megengedhet magának ilyen finom dolgokat. Nekem kevesebbel is be kell érnem. – A kabátot egy üres szekrénybe akasztotta. – Kérem, jöjjön be és üljön le. Igyunk egyet vacsora előtt.

Mackaby néhány lépéssel a kis szoba csupasz padlójának közepére ért. Hagymaszag csapta meg. Mosollyal próbálkozott.

– A vacsora illata igazán kellemes, Doktor.

Harnish a két viseltes fotel egyikéhez vezette őt. Kicsiny asztal állt közöttük, egyik sarkán szakadt ernyőjű lámpa ágaskodott, mellette könyv hevert.

– No, csak üljön le. Nos, igen. A vacsora valamivel szerényebb lesz, mint amilyenhez ön kétségkívül hozzá van szokva. Én viszont megtanultam elrejteni a hús minőségét mindenféle egyszerű mártásokkal.

Harnish elégedetten kuncogott, mint aki rendkívül elégedett, hogy így beharangozta vendégének a vacsorát.

– Talán egy scotch-ot, esetleg sherryt? Csak ezt a luxust engedhetem meg magamnak.

– Egy sherryt kérnék. – A tüntetően nyikorgó fotelbe telepedve Mackaby felmérte a szobát. Vízfoltok és málló festék tarkították az egyébként dísztelen falat. Mackaby belepillantott az asztalon fekvő könyvbe. Poe-novellák, a következő éppen az Egy hordó amontillado.

Az összekarcolt fa szekrénykéből Harnish egy majdnem üres üveget és két poharat vett elő. Odasétált a

szoba egyetlen másik bútordarabjához, a két személyre megterített étkezőasztalhoz, és kitöltötte a sherryt. Mosolyogva Mackaby kezébe adta az egyik poharat, majd letelepedett a másik fotelba.

– Szóval.

Mackaby kényelmetlenül érezte magát.

– Szóval, igen. Tehát…

Harnish hátravetette a fejét és nevetett.

– Ne udvariaskodjunk egymással uram. Egyikünk sem volt jó sosem az ilyesmiben. – Előrehajolva, csontos ujjaival megfogta Mackaby térdét. – Megmondom, mi késztetett arra, hogy meghívjam.

Mackaby belekóstolt a sherrybe. Száraz, de rossz minőségű volt.

– Megértettem, hogy szeretne visszajönni a fakultásra, és remélem, hogy a Testületben betöltött pozícióm által képviselhetem az ügyét. –szólt Mackaby.

Harnish mosolygott.

– Valóban azt várom öntől, hogy szerepet játsszon a visszatérésemben. – A mosoly elhagyta az arcát, ahogy beszélt. – Emlékszik a konferenciára, Amszterdamban?

Mackaby összeráncolta a homlokát.

– Nem vettem rajta részt. Úgy öt évvel ezelőtt lehetett? – Mackaby érezte, hogy a szorongása ismét visszatér.

– Öt év – Harnish beszéd közben egy képet bámult a tévé tetején. A képen egy asszony látszott. Mackaby emlékezett, hogy Harnish valaha nős volt. Az asszony azután hagyta el, hogy kirúgták. Harnish folytatta az elkezdett gondolatot.

– Ön és én karrierünk csúcsa felé haladtunk. Rokon területek különböző kurzusain ugyan, de látszólag mindketten arra voltunk hivatva, hogy a tudománytörténet részeivé váljunk. – Kortyolt egyet az italából. –Történelem. Nagyon is megfelelő téma, végiggondolva azt a konferenciát.

– Nem tudom önt követni, doktor – Mackaby hagyta, hogy hangjába némi ingerültség lopózzon.

– Bocsásson meg nekem – Harnish mosolyogva beszélt.

– Emlékszik arra a tanulmányra, amit azon a konferencián terjesztettem elő?

Mackaby az emlékei között kutatott.

– Azt hiszem, Hawking termodinamikus irányelméletével foglalkozott. Az idő érzékelésének irányával, amely során növekszik az entrópia.

Harnish bólintott.

– Hawking azt állította, hogy az entrópia irányítja a pszichológiai időirányunkat, az időbeli irányérzékelésünket. Azért emlékszünk entrópia-növelő eseményekre a rendezettségen belül, mert muszáj emlékeznünk. Ez a termodinamika második törvényének mond ellent. A rendezetlenség növekszik az idővel, mert az időt a növekvő káosz irányában mérjük.

Mackaby kissé megpihent. Kellemetlen érzését most elnyomta az intellektuális kihívás.

– Igen, emlékszem. Ön azt állította, hogy ha valaki egy zárt rendszerben vissza tudná fordítani a rendezetlenség állapotát, ami ugyebár csökkenti az entrópiát, akkor az a rendszer visszafelé fog mozogni az időben.

– Legalábbis az emberek által érzékelt időben.

– Ha jól emlékszem, a munkája ezen részét elég jól fogadták.

Harnish a dicséretet egyetlen kézmozdulattal elhárította.

– Egyértelmű volt. Triviális. Emlékszik a tanulmányom valóban kritikus pontjára?

Tudván, hogy hová vezet a beszélgetés, Mackaby felsóhajtott.

– Ön feltételezett egy zárt rendszert, amelyben visszafordítaná az entrópiát, antianyag-bombák segítségével, azt hiszem. A részletekre nem emlékszem.

Harnish néhány lélegzetvétel idejére meredten bámulta őt.

– Nem emlékszik a részletekre – ismételte meg Mackaby utolsó mondatát. – Nos, Amszterdam régen volt. És ahogy az előbb mondta, nem vett részt a konferencián, így a munkám hatása nem érződhet az ön

munkáján.

A mosoly, amely megjelent az ajkán, nem tükröződött a szemében. Mackaby szája kiszáradt. Kortyolt egyet.

– A jelenlegi munkám a fekete lyukakkal foglalkozó kutatások néhány homályos kérdését érinti. Az igaz, hogy némi kapcsolata van az entrópikus határok témájával, de ...

– Az ön kutatása megvilágította az elméletem egyik sötét hasadékát, Mackaby. Határ definíció. Thelbrond az MIT-nál a saját tanulmányában, amelyet az enyém után nyújtott be, utalt is erre. Én bebizonyítottam, hogy a módszerem csökkentené minden anyag entrópiáját, amely a zárt, védett rendszeren belül létezik. Thelbrond viszont azt igazolta, hogy a zárt rendszer védőburkában megnőne az entrópia, ellensúlyozva a belső csökkenést – az ajka megremegett. – A teljes entrópia tehát a rendszeremben nőne, és nem csökkenne.

Mackaby nem szólt egy szót sem, és nem volt képes elszakítani tekintetét Harnish-étól. A keze forrón tapadt a sherrys pohárhoz.

– Thelbrond tönkretette a karrieremet. Az ön munkája segítségével, Mackaby. De ez ma már csak kis része a történelemnek – Harnish úgy beszélt, mint mikor egy tudós kísérleti eredményt közöl valamely újság „kis színes" rovatában. Ha érzett is valamit, az arca nem árulta el.

Mackaby még mindig jeges szorítást érzett.

– Doktor, én nem vettem észre, hogy Thelbrond ön ellen használta volna a korábbi kutatásaimat.

Harnish felemelt keze megelőzte őt.

– Én nem vádolok, csak egyszerűen közlöm a tényeket. Az Amszterdam után következő szimpóziumokon és a fakultáson is kinevettek. Végül már nem hívtak sehová – felkelt és a kis ablakhoz ment. Közönséges zsákvászon szolgált függönyül, mely össze nem illő függönyrudakról lógott le. A lenti utcát bámulta. Kellemetlen csend feszült közéjük, amelynek csúfságával talán csak az ablakot takaró függöny vetekedhetett. Mackaby éppen véget

akart vetni ennek a fura estének, amikor Harnish megfordult.

– Milyen barátságos szomszédság. Attól tartok, el fogom felejteni –Harnish az asztalhoz tessékelte Mackabyt. – Foglaljon helyet. Máris tálalok.

A furcsa megjegyzésen gondolkodva Mackaby elfoglalta a helyét, szemben a konyhával. Hogy észrevétlenül figyelhesse az időt, maga elé helyezte a szakadt szíjú karórát. A mikrohullámú sütő sípolt. Harnish két gőzölgő tállal tért vissza. Csöndben ettek, burgonya-krémlevest, amely túl sós volt Mackaby ízlésének.

Harnish kuncogott, és Mackaby felnézett. Ferde mosoly játszott a férfi ajkán.

– Tudja, Mackaby, hogyan költöttem el a maradék pénzemet Amszterdam után?

Mackaby megrázta a fejét.

– A konferencia óta nem publikált. Kirúgta az asszisztenseit…

– Elárultak engem – vágott közbe Harnish mély hangon. –Elmondták a titkaimat az ellenségeimnek, ellopták az ötleteimet…

Őrült, gondolta Mackaby.

– Nos, akkor mindent egyedül kellett végeznie. Senki nem tudhatja, mire fordította az energiáit.

Vendéglátója mosolyában nem volt melegség.

– Akkor a mai este meglepetést fog hozni – majd alig hallhatóan még hozzátette: – És még sok mást is. – Mackabyra bámult, majd körülnézett, mintha először látná a szobát. Grimasz ült ki az arcára.

– Elég. Itt az idő – motyogta. Felkelt és a második szoba csukott ajtajához sántikált.

Mackaby kulcs hangját hallotta, majd kinyílt és becsukódott egy ajtó. Azután semmi. Várt. Még mindig semmi. A türelme elfogyott, így felkelt, hogy elmenjen. Eszébe jutott az órája, hát visszafordult az asztalhoz. És megállt. Az időmérő nem volt ott. Átkutatta az asztalt, a padlót, hiába.

Az óra eltűnt.

Halk búgás vált külön a felszüremlő utcazajtól, majd hirtelen magas nyüszítésbe csapott át. Szúrást érzett a gerincében. Szédülés és gyengeség fogta el. Visszasüppedt a fotelbe, meglökte az asztalt és kiborította a sherryt. A folt nyomot hagyott a terítőn, ott, ahol előzőleg az órája feküdt.

A furcsa zajra végül felemelte a fejét. A konyhaajtó melletti fal átlósan kettéhasadva szétnyílt. A repedés mögött azonban nem a konyha képe jelent meg, csupán üres fehérség látszott. A rémülettől megnémulva Mackaby újra talpra állt. Ahogy az ajtó felé botorkált, a kis szoba elhúzódott előle. A részletek elvékonyodtak, a határok elmosódtak, a színek kifakultak. Egyetlen, átható sikoltással a kép szilánkokra esett, mint mikor egy tükröt kalapáccsal törnek össze. A valóság szilánkjai belefúródtak a fehér térbe. Hallotta, ahogy a fia szólítja, hallotta saját magát sikoltani, érezte, hogy elesik, érezte....

...a Semmit.

Tik.

Szórakozottan arra gondol, vajon hogy lehet egy ilyen kicsi óra ennyire hangos. Talán – töpreng – csak a gondolataimban hallom. Ezt az ötletet nem képes önmagává tenni.

Az óra után nyúl.

MACKABY MEGTÖRÖLTE A SZÁJÁT a finom vászon szalvétába, amint a Vivaldi concerto utolsó hangjai áradtak felé a hangszórókból.

– Igazán kitűnő ez a rizottó, doktor. Elismerésem a szakácsnak. Harnish egy cérnaszálat csípett le a szmokingjáról, halványan mosolyogva az étkezőasztal túlsó végén.

– Attól tartok, mindez nem az én érdemem, Mackaby. Az ilyen különcségek túlmennek a lehetőségeimen. Viszont megengedhetem magamnak, hogy jó étteremből

rendeljek.

Bár Harnish kitűnő vendéglátó volt, Mackaby még mindig kényelmetlenül érezte magát.

– Nem kellett volna ilyen költekezésbe vernie magát, uram.

Harnish halvány ajka egysarkos mosolyba húzódott.

– Biztosíthatom, hogy az ilyen dolgok apróságok ahhoz képest, amit ma este ön fizetett – Felemelt és megrázott egy apró, ezüst csengettyűt. Libériás inas jelent meg a mögötte lévő kétszárnyas ajtón keresztül. Leszedte a tányérokat, majd újra eltűnt a konyhában.

Mackaby a vendéglátójára nézett. Rövidre vágott haja már őszült szögletes fején, de a teste még mindig mereven egyenes volt, mint fiatal korában.

– Doktor ma már másodszor utal rá, hogy ez a mai este valamitől különleges. De mi volna az?

– Hogyan? Természetesen a vacsora évfordulója! – Harnish figyelmen kívül hagyta Mackaby csodálkozó tekintetét, és ezzel maga Mackaby is tisztában volt.

– Nos, az évforduló kifejezés nem igazán pontos. Hiszen egy évforduló addig nem is létezik, amíg nincs előtte egy másik, példaértékű esemény. Ráadásul tudnom kell róla, hogy létezik ilyen, különben az évforduló fogalmának nincs értelme – szólt Harnish mosolyogva.

Mackaby kissé meg volt zavarodva.

– Nem értem önt, doktor.

Harnish felállt és az ablakokhoz sétált, melyek a hosszú fal mentén padlótól mennyezetig értek. Ápolt kezével elhúzta a csipkefüggönyt, és lenézett az utcára. Mackaby szerette volna tudni, hogy mi keltette fel odalenn ennyire a figyelmét, akármilyen szép is volt a fasorral övezett út és a szoborkert.

– Ön tehát nem emlékszik az első közös vacsoránkra, épp ezen a napon? – kérdezte Harnish, továbbra is hátat fordítva vendégének. Mackaby érezte, hogy fogytán a türelme.

– Mit akar ezzel mondani?

Harnish végre megfordult, és ránézett.

– Kár. Sokkal nagyobb megelégedésemre szolgálna, ha mindenre emlékezne. Feltételezem, el kellene mondanom önnek. Egyszer meg is teszem.

Mackaby növekvő haraggal állt fel, hogy az alacsonyabb férfi szemébe nézzen.

– Doktor, én elfogadtam az ön meghívását, mert ígérte, hogy megvitatjuk az újrafelvételemet a fakultásra, amit ön, állítása szerint, el tud intézni a hírneve és a beosztása segítségével. Most úgy látom…

Harnish felemelte a kezét, hogy félbeszakítsa.

– Hogy van a felesége, kedves fiam? Caroline? Kedves lány. Mackaby meglepetten dadogott.

– Köszönöm kérdését, jól van. De a helyzetem miatt munkába kellett állnia.

– És a fia?

Mackaby pislantott.

– Nincs gyermekünk. Egyikünk sem akart családot, amíg nincs biztos jövedelmem – majd miután visszanyerte a lelki nyugalmát... – Doktor, ragaszkodom hozzá…

Harnish ellentmondást nem tűrő mozdulattal ismét félbeszakította. – Elég. Itt az idő. Ismét.

Bocsánatkérés nélkül ment át a szomszédos dolgozószobába. A léptei visszhangzottak a belső helyiségek felé vezető folyosón.

Mackabyt megdöbbentette vendéglátója udvariatlan és furcsa viselkedése. Aztán visszatért a haragja, és úgy döntött, azonnal elmegy. Ahogy átlépte az ebédlő küszöbét, szédülés fogta el, és éles sípolás rezegtette meg a dobhártyáját. Meg akart kapaszkodni az ajtófélfában, de az elvánszorgott a keze elől, és ő előrebukott, miközben a szoba kezdett megolvadni, szétfolyni. A színek és formák összekeveredtek, mintha egy kozmikus kéz keverné meg a valóság rémálom-levesét. A síró Caroline képe kavargott az örvény közepén. A könnyei vércsíkokká váltak, ahogy az örvény elmosta a képet, és a férfit is magába szippantotta a

nagy, fehér, tiszta semmi bizarr mélyére.

Tik.

A nő a kezében tartja az órát, a teste remegni kezd. Érzelmek száguldanak át rajta, de milyenségükben bizonytalan. Felkiált, és a földre zuhan, ott fekszik, szipog és könyörög, hogy legyen végre vége. Megtörténik, de csak mikor a nő már kábult az ellenállástól. Aztán jönnek a képek, majd a hangok, illatok, érintések, mint elfelejtett álmok hullámai. Egy férfiról, akit szeretett. Egy gyermekről. Az ő gyermekükről.

Tik.

Az ökle szétnyílik. Az óra a szőnyegre esik. Vajon hová mehetett az a férfi, vajon mi lett a fiával? Ezek a kérdések zsongnak benne.

SÜTEMÉNYE UTOLSÓ MORZSÁJÁT IS ELTÜNTETVE, Mackaby letette a villáját. Harnish inasa elvitte a tányérokat. Felnézve Mackaby meglepetten látta, hogy Harnish őt bámulja az asztal másik végéről. – Éhes, Mackaby? – a szemei mintha titkos csínyt rejtenének.

– Roderick! Zavarba hozod a vendégünket – Caroline felállt Harnish mellől és rámosolygott Mackabyra. – Magukra hagyom önöket. Roderick a szokásos vacsora utáni szivarját szeretné elszívni, és én egyszerűen képtelen vagyok hozzászokni a szagához.

Mackaby nézte, ahogy a nő távozik; agya úgy kergette a szívében felsejlő fájdalmat, ahogy nyelv keresi az elvesztett fogat. Magán érezve Harnish tekintetét, Mackaby bocsánatkérőn motyogott.

– Elnézését kérem, doktor. Már egy ideje nem ettem rendes ételt.

– Idő. Igen, hosszú idő. Öt éve, hogy utoljára vendégül láttam önt – a szórakozott kifejezés továbbra is ott ült az arcán.

Mackaby tétovázott, nem tudta eldönteni, hogyan válaszoljon.

– Nem emlékszem másik alkalomra, mikor a vendége

lettem volna.

Harnish kuncogott.

– A mai este a harmadik alkalom, hogy pontosan ezen a napon együtt vacsorázunk. Bár… – szünetet tartott, hogy körbemutasson a pazar ebédlőn – …a berendezés kissé megváltozott az első alkalom óta.

Mackaby mereven nézte őt. Harnish szélesen mosolyogva állt fel.

– Jöjjön a könyvtárba. Ma este minden világossá fog válni. Mackaby a botjára támaszkodott, sántítva követte Harnisht. Kimentek az ebédlőből, és Harnish megállt a könyvtárajtó előtt.

– Ó, bocsásson meg] Elfelejtettem, mennyire lassítja önt a sérülése. Azt hittem, mostanra már meggyógyult.

Mackaby vágott egy grimaszt, megpróbálta elrejteni fájdalmát. – A térdizület-gyulladás a fő gond, doktor.

A hatalmas dolgozószobában Harnish a magastámlás bőrszékhez vezette. Majd maga is melléült, lábát felrakta egy puffra, és szivart húzott elő a zakója zsebéből.

– Borzasztó dolog lehetett az a repülőgép-szerencsétlenség, bár gondolom, ön a sors kegyeltjének tartja magát, hiszen túlélte. Szerencse, hogy a felesége nem volt önnel.

Mackaby a kandalló fölötti festményt nézte. Caroline kék estélyi ruhában ült egy bársonyszékben, Harnish pedig mögötte állt, szmokingban. Mackaby visszaemlékezett arra az időre, amikor a nő még az övé volt. Úgy tervezte, majd akkor kéri meg, ha megalapozta az életüket. Aztán a sors ellene fordult. Visszanézett a vendéglátójára.

– Jól tudja, hogy soha nem nősültem meg.

Harnish átható tekintettel tanulmányozta vendége arcát. Minden egyes mozdulata azt sugallta, jól szórakozik.

– Ó, igen. Hogy milyen buta is vagyok. Harnish meggyújtotta a szivart, és áttelepedett a fotelba – És most nézzük a történetet. Valójában három történet, de ön még emlékszik a harmadikra, tehát azzal nem is

untatom.

– Még emlékszem? Mit akar ezzel mondani?

Harnish átvigyorgott a füstön.

– Hát az élete, Mackaby! Illetve, hogy pontosak legyünk, a három élete, melyek közül kettő már nem létezik – letette a szivarját és az egyik zsebéből elővett egy férfi karórát. Kezében tartva úgy simogatta azt, mint egy dédelgetett házi kedvencet. – Képzeljen el egy eseményt, amely visszavonhatatlanul megváltoztatja az élete egyensúlyát: mindent, amivé valaha vált, mindent, ami még valaha lehet. Azt várná, hogy egy ilyen esemény emlékezetes lesz, ugye?

Mackaby össze volt zavarodva. És valami mást is érzett. Elkezdett félni. Irracionális. Nyelt egyet, de nem szólt semmit.

Az órát dédelgetve Harnish folytatta.

– Ennek az eseménynek az emlékei lehetnek vidámak és szomorúak, függően attól, hogy milyen irányba befolyásolták a sorsát. Ön és én, Mackaby, három ilyen eseményt éltünk át. Mindet ugyanazon a napon. S mind különbözött egymástól, kivéve azt, hogy mindegyik az én szerencsémet alapozta meg a jövőre nézve. És a szerencsétlenségeket az önére.

Harnish kettejük közé, az asztalra helyezte az órát. Mackaby késztetést érzett, hogy elvegye. Hirtelen támadt hányingerén keresztül nehezen fogta fel, hogy Harnish ismét beszél.

– …a jövő fogalma alatt a legtöbb bolond folyamatos létezést ért, amelyben a jelenlegi helyzetünkből egy jobb élethelyzetbe jutunk. Transzformáció, amit az álmok és a lehetséges sikertelenség figyelmen kívül hagyása befolyásol. Én már eleget foglalkoztam a jövőmmel. Ma este csak a múltunk érdekel.

Mackaby kábultnak érezte magát, végtagjai gyengén, erőtlenül lógtak. Hangos ketyegés töltötte meg a fejét.

– Miről beszél? – kérdezte suttogva.

Harnish kuncogott.

– Amszterdam után a megmaradt vagyonkámat egy

kutatásba fektettem. Mi az entrópia szerepe a tudomány többi ágában? – közelebb tolta az órát, és Mackaby erőszakkal fogta vissza magát, hogy érte nyúljon. Harnish vigyorogva folytatta. – A kutatásaim végül elvezettek a kommunikációs teóriához, ahol a jelismétlődés növekvő entrópiát okoz a jelben.

Harnish szemében tűz játszott, ahogy felszínre tört benne a tudós.

– Feltételeztem egy zárt rendszert, amelyben csökkenő entrópiát kiváltó elektromágneses hullámokat generálnék. Egy ilyen hullám képes volna visszafelé is mozogni a pszichológiai időirányhoz, az időészlelésünk irányához képest. Hogyha ezután módosítanám a hullámot, az vivősugárként működhetne. Röviden: üzenetet tudnék küldeni a múltba.

Mackaby fülében zúgássá erősödött az óra ketyegése. Kereste a szavakat. Úgy érezte, kiáltania kell, ha azt akarja, hogy meghallják, de csak suttogni tudott.

– Hova vissza? És ki hallgatná meg?

– Én, Mackaby. Építenék egy vevőkészüléket, és abban a nyomorúságos kis lakásban várnék az üzenetre, amelyben Amszterdam után Roderick Harnish évekig élt. Sejti, mi lenne ennek az üzenetnek a tartalma?

Harnish újra magához vette az órát, és meglengette Mackaby előtt. Mackaby dermedten ült, rettegve attól, hogy bármihez hozzáérjen. Bár az agya sikoltott, hogy ez a félelem alaptalan, valahol a lelke mélyének egy érzékenyebb része mást gondolt erről.

– Nem válaszol? Akkor megmondom – Harnish arca keménnyé vált, mint a kő. – Irányítanám a fiatalabb énemet egy olyan kutatásban, amely sikeres és jelentős. Segíteném őt anyagi ügyeiben, hogy vagyonos legyen. – Harnish közelebb hajolt. Mackaby érezte savanyú lélegzetét. – És ellátnám a fiatal Rodericket mindazzal a tudással, amit azok ellen használhat, akik engem tönkretettek. Akik kigúnyolták a munkámat. Akik hazudtak nekem és rólam. – A hang elhalt, az állkapocs összeszorult. – Akik tönkretették az életemet.

Harnish visszaült. Az óra úgy ingott ujjai között, mint Poe éles ingája.

– Persze problémák adódtak. Rájöttem, hogy csak bizonyos ablakokon van lehetőségem üzenni korábbi énemnek. Új matematikai tudásomat használva kiszámoltam a legkorábbi időpontot, amikor üzenhetek. Mit gondol, mi az a dátum, Mackaby?

Mackaby tudta, de képtelen volt beszélni. Harnish kinyújtotta a karját, és Mackaby székének karfájára helyezte az órát. Foteljének legtávolabbi sarkába húzódva Mackaby még levegőt is alig mert venni. Nyilvánvalóan mindenről megfeledkezve Harnish felállt, és fel-alá kezdett járkálni a szobában.

– Ma, Mackaby, ma! És mivel ön kezdeményezte az eltávolításomat, önt választottam, hogy élvezhesse a laborom eredményeit. Figyelemmel kísértem a munkáját és a kortársaiét is. Ahogy várható volt, négy évvel később egy kutatás indult, hogy megcáfolják az ön korábbi, amszterdami tanulmányát. A tudomány fejlődése egyszerű: azok vállára támaszkodunk, akik előttünk mennek. De ha ugyanezek az eredmények korábban derülnek ki, párhuzamosan az önével? Akkor önt néznék bolondnak, egy hozzá nem értő kontárnak. És az a tudós, aki közzétette a helyes eredményeket? Az ő csillaga felszálló ágba kerülne. Én voltam az a személy, Mackaby. Én tettem önt tönkre, vettem el a hírnevét és az állását. És még sokkal többet. – Éppen Caroline portréja előtt tartott szünetet.

– Mit akar ezzel mondani? – suttogta Mackaby. – Soha nem volt állásom az Egyetemen…

Székéhez visszatérve Harnish újabb szivarra gyújtott.

– A közvetítésre szánt dátumot figyelembe véve, vacsorára hívtam önt. Azon az estén magára hagytam, és a gépem segítségével üzenetet küldtem öt évvel korábbra. Feltételeztem, hogy Harnish, a küldő, el fog tűnni abban a pillanatban, ahogy elküldi az üzenetet, mivel korábbi énem az üzenet alapján cselekszik, hogy megelőzze a pillanatnyi állapot bekövetkeztét. Az új

életemben emlékeznék az üzenet vételére, de nem emlékeznék az üzenet elküldésére. A jelenlegi emlékeim nem fognak létezni, mert azt az életet soha nem éltem le. Ilyen elképzeléseim voltak, amikor megnyomtam a gombot, hogy elküldjem az üzenetet.

Mackaby pillantása Harnish vigyora és az oly közel fekvő óra között cikázott. A ketyegés helyeselt a történet minden egyes szavára.

– Mi történt? Semmi. Semmiféle változást nem éreztem. Keserű szívvel léptem ki a gépből, de egy egészen új világba érkeztem. Gazdag, külvárosi otthonban álltam. Majdnem elájultam, amikor lenéztem. A kezeim, karjaim, az egész testem áttetsző volt, anyagtalan. Kezdtem elhalványulni. Miközben ez történt, fura gondolatok, párbeszédek, képek árasztották el az agyamat; új emlékek, ha ilyen kifejezést lehet használni. Pillanatnyi szédülés után az asztalnál találtam magamat, önnel szemben, vacsora közben. Emlékeztem egész új életemre, akkortól kezdve, hogy a fiatal Harnish megkapta az üzenetemet, de ugyanakkor megmaradtak a régi, már eltűnt életem emlékei is. A gépből kilépve régi énem beépült az új énembe.

Harnish felkapta az órát a fotel karfájáról. Egy pillanatig Mackaby félt, hogy Harnish megérinti vele, visszafojtotta a lélegzetét. De az idősebb férfi csak visszaült és újra beszélni kezdett, az órát maga előtt tartva.

– Nem vártam, hogy az életem az első próbálkozásra rendeződik. Az új életem elmúlt öt éve töltötte ki a gondolataimat, felhasználhattam forrásként egy második üzenethez, hogy finomítsam a múltamat. És az önét is. Mert nem felejtettem el, hogy elhatároztam, újraélem a vacsoránkat azon az évfordulón, amikor az új életem valóban elkezdődött, és amikor újra lehetőségem lenne üzenetet küldeni. Épp csak befejeztük az első fogást. Még itt maradtam a következőre, aztán távoztam, hogy elküldjem a második üzenetet. Ide érkeztem. – Harnish megpörgette az órát az ujjain. – Újra beleolvadtam új

önmagamba, megőrizve két előző életem emlékeit. Így érkeztünk el különleges vacsoránk harmadik változatához.

Mackaby újra legyűrte rettegését.

– Ez nevetséges. Ön kegyetlen, doktor. Kegyetlenül uralkodik rajtam a sikereivel.

Harnish újra csak mosolygott.

– A hitetlensége megvilágítja az egyetlen repedést a tervemen. Elveszítem a revans édes ízét, ha ön szkeptikus és emléktelen marad. Így megalkottam egy teóriát, amit most tesztelünk – megint az órával babrált. – Az első vacsoránkon elvettem öntől ezt az órát és magammal vittem a zárt rendszerbe. Ott is maradt minden üzenetküldés alatt, egészen mostanáig, amikor is magammal hoztam.

Mackaby levegőért kapkodott, a félelem a torkát szorongatta. Harnish folytatta.

– Feltételeztem, ha egy tárgy, ami az eredeti időfolyamból az öné, a rendszeremben van, miközben üzenetet küldök, az a tárgy kapocs marad az ön hamarosan kitörlődő múltjához – Harnish előrehajolt, hogy meglengesse az órát Mackaby gyöngyöző arca előtt. – Mindezek után ez minden, ami egykori életéből megmaradt. Minden mást kitörölt az én első üzenetem. Hisz a pszichometriában, Mackaby? Csupán egyetlen tárgyat kézben tartva a médium képes a tárgy előző tulajdonosainak életeiben olvasni. Vajon mit mondhat önnek ez az óra?

Az idősebb férfi újra Mackaby székének karfájára fektette az órát és előrehajolt.

– Vegye fel! – Bár a hangja parancsoló volt, Mackaby nem mozdult. Nem dacból, és nem félelemből. Harnish lélegzete hirtelen szisszenéssel hagyta el a tüdejét. Megragadva Mackaby közelebb eső kezét, a nyitott tenyérbe rakta az órát és rászorította Mackaby ujjait.

A félelemtől dermedten Mackaby megpróbálta kinyitni a kezét, hogy eldobja magától az órát. De az ujjai nem mozdultak. Helyettük a szája nyílt ki, hogy szabad utat

engedjen a zokogásnak, amely sikoltva robbant elő a szívéből. Ezernyi arc, hang, illat, beszélgetés záporozott az agyába. Fájdalmat érzett, örömet érzett. Sírt, nevetett, sóvárgott, szeretett. Dermedt lelkét egymás után érték a képek okozta ütések. És tudta. Tudta, hogy ezek voltak az elvesztett életei. Egyetlen kép lebegett a szeme előtt. Érezte az ajkát, a bőrét, a parfümje illatát.

– Caroline! – kiáltotta, ahogy elhalványult a kép. Mind elhalványultak; a képek, az emlékek, az összes élete.

Harnish újra beszélni kezdett. Mackaby felnézett az előtte álló emberre és észrevette, hogy a földön fekszik.

– Édes győzelem! – Harnish összekulcsolta a kezét maga előtt. –Végre megvan a hiányzó elem. Az áldozatom tudatossága. – Mackaby mellé térdelt. – Caroline az ön felesége volt. – suttogta. – Volt egy fiuk, akit Davidnek hívtak. Maga a szakterületén óriás volt. A találmányai gazdaggá tették. És én mindezt elvettem öntől, Mackaby. Mindent elvettem magamnak.

A növekvő hányingerrel küszködve Mackaby négykézlábra kényszeríttette magát, hogy inkább a szőnyegre hányjon. Ahogy az öklendezés abbamaradt, megtörölte a száját viseltes zakója ujjával, és felállt. Haragtól remegve és a tisztátalanság ízével a szájában, szembenézett ellenfelével. De Harnish elnézett Mackaby mellett, kővé vált arccal. Mackaby megfordult.

Caroline állt az ajtóban, egyik kezével az ajtófélfába kapaszkodva, tágra nyílt szemekkel.

– Roderick, a nevemet hallottam… – kezdte. Mackaby nem tudta megállapítani, hogy ez kérdés volt vagy bocsánatkérés.

Harnish kihúzta magát.

– Caroline, attól tartok, Doktor Mackabyt kissé megviselte a vacsora – Mackabyhoz fordult. – Vagy inkább a szivarom?

– Lehet – suttogta Mackaby, érezte a szégyent, a fájdalmat, a kétségbeesés fekete mélyének közelségét. Caroline-ra nézett, pillantásuk egy szívdobbanásig összekapcsolódott, majd elfordult.

– James, jól vagy? – kérdezte a nő.

El fogom neki mondani, gondolta. El fogom neki mondani… De mit? Újra a nő felé fordult, ott állt minden álmának, minden imádatának megtestesülése. Caroline, David, az élete, az életei. Megpróbálta elcsípni a nő parfümjének illatát, de az összekeveredett a hányás bűzével, és tudta, hogy Harnish győzött. Nyelt egyet.

– Jól vagyok, Mrs. Harnish. Azt hiszem, jobb, ha hazamegyek.

Harnish arca megnyugodott. Megrázta Mackaby kezét. Jó kis színjáték Caroline-nak, gondolta Mackaby.

– Kár – mondta Harnish. – De örülök, hogy képes rá, Mackaby. Megkérem Wilsont, hogy kísérje ki. – Caroline-ra csupán egyetlen pillantást vetve, Harnish kirobogott a szobából.

Mackaby az ajtó felé indult, de ahogy elhaladt mellette, Caroline megfogta a kezét.

– Oh, James! – levegő után kapkodott. A férfi felé fordult. A nő szemei nagyok voltak. Észrevéve, hogy az óra még mindig abban a kezében van, melyet a nő is fogott, elrántotta azt.

– Sajnálom – kiáltotta. Kibotorkált a dísztermen keresztül és az órát az asztalra dobta.

Wilson már a nyitott ajtóban állt, de Mackaby még visszanézett. Caroline az étkezőasztalnál ült és őt bámulta. Egyetlen szót hajtogatott. A férfi bólintott. Könnyektől csatakos arccal hagyta el a házat.

A hosszú utcán végigsántikálva, kezét többször is kabátjába törölte. Azt a kezét, melyben az órát fogta, mintha így le tudná törölni ennek az éjszakának a nyomát a bőréről. Ahogy ment, azt a szót suttogta, amit Caroline is hajtogatott. Egy gyermek nevét. Egy gyermekét, aki soha nem is létezett. Azt suttogta – David.

Tik.

Az órát a kezében tartva visszaült az asztalhoz. A férje az emeleten énekel, a szolgák mosogatnak. Oda kellett volna adni az órát a férjének, mielőtt kisétált az ajtón ma

este. De a férje soha nem volt a férje. A fia soha sem született meg.

Tik.

Az asztalon egy torta hever. A torta mellett kés, hosszú és éles. Megpróbálja elolvasni a torta tetején lévő, díszítésnek szánt feliratot, de a kés már darabokra vágta. Semmi értelme. Az élete… Az életének sincs semmi értelme. Tudja, hogy soha nem lesz képes újra összerakni a darabokat, sem emlékezni arra, hogy mit is jelentettek régen.

Tik.

Magához tér, és felemeli a fejét az asztalról. A díszterem sötét, a ház csendes, csak az órát hallani. Vajon a szolgák miért nem ébresztették fel? Lehet, hogy megpróbálták.

Felkel és felmegy a széles lépcsőn, megáll a hálószoba ajtaja előtt. A férje horkolását hallgatja. Belép, és csendesen becsukja maga mögött az ajtót. Az ágyban fekvő férfi egy idegen, még ha ismeri is. James-re gondol és Davidre. A tortára gondol, az életére, az életeire. Mind zűrzavar.

Tik.

Egyik kezében az órát tartja. A másikban a kést markolja, melyet a torta mellől vett el. Az ágyhoz megy.

Tik.

Cséplő Noémi fordítása

Neil Gaiman
A SMARAGDSZÍN VÁZLAT

l. AZ ÚJ BARÁT

VISSZATÉRVÉN ELKÉPESZTŐ SIKERŰ EURÓPAI KÖRÚTJUKRÓL, amelynek során Európa számos koronás fője előtt tartottak bemutatókat, elismerést aratván s dicséreteket begyűjtvén káprázatos drámai előadásaikkal, amelyekben elegyítik a komédiát és a tragédiát, a Parti Színészek ezennel közhírré teszik, hogy előadást rendeznek a Royal Court Theaterben, a Drury Lane-en, korlátozott számú nézőközönség előtt, áprilisban – előadást, amelynek során bemutatják: Hasonmásom, Tamás testvér!, *valamint:* A kis ibolyaáruslány*, továbbá* A nagy vének eljövetele *(ez utóbbi történelmi eposz a pogányságról és az élvekről); valamennyi darab egyfelvonásos! Jegyek már kaphatók a jegypénztárban!*

Azt hiszem, a roppant terjedelem. Az alább következő dolgok hatalmassága a legfontosabb. Az álmok sötétsége.

De csak locsogok! Bocsássanak meg. Nem vagyok irodalmár.

A helyzet úgy állt, hogy lakhelyre volt szükségem. Így találkoztam vele. Olyasvalakit kerestem, akivel megoszthatom a bérlakás költségeit. Közös ismerősünk mutatott be minket egymásnak a St. Bart's vegyi laborjában.

– Úgy vélem, ön járt Afganisztánban – mondta, nekem pedig tátva maradt a szám, és elkerekedett a szemem.

– Döbbenetes – mondtam.

– Nem igazán – felelte a fehér laborköpenyt viselő idegen, aki később a barátom lett. – Abból, ahogy a karját tartja, megállapítottam, hogy sebesülést szerzett,

méghozzá fölöttébb különös módon. Szépen lebarnult. A viselkedése katonás, és a Birodalomban nem sok olyan hely van, ahol a katonák lebarnulnak, és – figyelembe véve a vállsérülését, valamint az afgán barlanglakó törzsek szokásait – kínzásokon esnek át.

Így megfogalmazva persze tényleg egyszerű volt az egész. Tényleg így történt. Valóban mogyoróbarna volt a bőröm, és igen, helyes volt a megkínzatásomra vonatkozó megfigyelése is.

Afganisztán istenei és emberei vadak voltak, és nem fűlött a foguk ahhoz, hogy a Whitchallból, Berlinből, esetleg Moszkvából uralkodjanak fölöttük; még nem voltak elég érettek ahhoz, hogy megértsék a dolgok rendjét. A ...-dik regimenttel küldtek ki a hegyek közé. Amíg a dombok és a hegyek között folytak a harcok, körülbelül azonos erővel rendelkeztünk, ám amikor a csetepaték során be kellett hatolnunk a barlangokba, amikor azokon a sötét helyeken találtuk magunkat… Nos, akkor valóban szorult helyzetbe kerültünk. Sosem felejtem el annak a föld alatti tónak a tükörszerű felszínét, se azt a lény, ami kiemelkedett a vízből. A szeme kinyílt, majd becsukódott, mozdulatait dallamos hangok kísérték. Azok a hangok...! Mintha gigantikus legyek zümmögtek volna a közelben.

Az is kész csoda, hogy egyáltalán életben maradtam, de megúsztam. Visszatértem Angliába, de az idegeim foszlányokká váltak odaát. Azon a ponton, ahol az a piócaszerű száj megérintett, örökre elszíneződött a bőröm, halálig tartó jelet kaptam, mintha tetováltattam volna magam, bár ez a folt olyan fehér volt, akár a béka hasa. Ott csúfoskodott roggyanttá vált vállamon. Egykoron elsőrangú mesterlövésznek számítottam, mára azonban semmi lettem. Semmim sem volt, kivéve a rettegést attól a föld alatti világtól, ezt az érzést, a pánikhoz sokban hasonlító érzést, ami miatt a világ összes kincséért se mentem volna le még egyszer oda, a felszín alá.

Szerencsére London köde és sötétsége magába

fogadott, védelmet ígért. Az előző szobámból azért tettek ki, mert sikoltoztam éjszakánként. Igen, jártam Afganisztánban, de nem, soha többé nem akarok visszamenni oda!

– Éjszakánként sikoltozom – közöltem reménybeli lakótársammal.

– Erről már hallottam. Én viszont horkolok – felelte. – Ráadásul rendszertelenül járok haza, és előfordul, hogy a kandalló párkányán felállított tárgyakra lődözök. Szükségem lesz a nappalira, hogy fogadjam a klienseimet. Önző vagyok, magamnak való, és hamar megunok mindent. Mondja, ezek a tulajdonságok problémát jelentenek önnek?

Elmosolyodtam, megráztam a fejem, és kezet nyújtottam. Elfogadta.

A lakás, amit talált a számunkra, a Baker Streeten volt. Két agglegény számára tökéletesen megfelelt. Alaposan az agyamba véstem, mit mondott barátom a magány iránti vágyáról. Nem kérdeztem meg tőle, mivel keresi a kenyerét, ám éppen elég esemény történt, ami felkorbácsolta kíváncsiságom. A nap legváratlanabb óráiban látogatók érkeztek hozzá. Ilyenkor mindig kivonultam a nappaliból, és visszahúzódtam a hálószobámba, azon töprengve, vajon mit fognak megbeszélni a lakótársammal, mi közös van bennünk a barátommal. Mi közös lehet egy sápadt nőben, akinek az egyik szeme elefántcsont-fehér, az apró emberkében, aki úgy nézett ki, mint valami utazó ügynök, a bársonykabátos, testes ficsúrban, meg a többiekben? Néhányan többször is eljöttek, mások csupán egyszer bukkantak fel. Beszéltek a barátommal, azután zaklatottan vagy éppenséggel elégedetten, de csendben távoztak.

A lakótársam valóságos rejtély volt a számomra.

Egy reggel éppen a házvezetőnőnk csodálatos reggelijét fogyasztottuk, amikor a barátom felemelte a csengőt, hogy behívja a kedves, idős hölgyet.

– Körülbelül négy perc múlva egy úriember fog

csatlakozni hozzánk – mondta. – Szükségünk lesz még egy terítékre.

– Jól van – mondta a házvezetőnőnk felteszek a sütőrácsra még néhány kolbászt.

A barátom ezt követően ismét belemerült az újságjába. Vártam, hogy megmagyarázza a dolgot; egyre türelmetlenebb lettem. Végül nem bírtam tovább.

– Nem értem. Honnan tudta, hogy négy percen belül látogatót kapunk? Nem érkezett telegram, se másféle üzenet.

Halványan elmosolyodott.

– Néhány perccel ezelőtt nem hallotta a zörgést? Kocsi érkezett. Lelassított, amikor elhajtott előttünk. A kocsis valószínűleg beazonosította az ajtónkat, felgyorsított, és elszáguldott, méghozzá a Marylebone Road irányába. A bérkocsik ott szokták kitenni az utasaikat, akik a vasútállomásra, vagy a panoptikumba igyekeznek. Ha valaki észrevétlenül akar maradni, minden bizonnyal ott száll ki. Arról a helyről gyalogosan pontosan négy perc alatt lehet idejutni.

A zsebórájára pillantott. A következő pillanatban lépések zaját hallottam a bejárati ajtó előtti lépcső irányából.

– Jöjjön be, Lestrade – kiáltott fel a barátom. – Az ajtó nyitva. A kolbász is hamarosan elkészül.

Egy férfi nyitott be, aztán óvatosan becsukta maga mögött az ajtót.

– Igazán nem lenne szabad elfogadnom – mondta –, de az igazat megvallva ma reggel annyira elfoglalt voltam, hogy reggelizni sem maradt időm. Néhány kolbász valóban jólesne. – Ő volt az az alacsony férfi, akit már többször láttam a házban; az, akinek pontosan olyan volt a külseje és a modora, akár egy gumiárukkal vagy csodaszerekkel házaló ügynöknek.

A barátom megvárta, hogy a házvezetőnő elhagyja a helyiséget:

– Gondolom, valamilyen nemzeti jelentőségű ügyről van szó.

– Egek! – sápadt el Lestrade. – Remélem, semmi sem szivárgott ki! Mondja, hogy nem! – Néhány kolbászt, filézett sós heringet, hagymás rizst, és pirítóst tett a tányérjára. A keze kissé reszketett.

– Természetesen nem – mondta a barátom. – Ennyi idő után megismerem a kocsija kerekének nyikorgását: oszcilláló G, élesen a magas C fölött. És ha Lestrade felügyelő a Scotland Yardtól nem akarja, hogy az emberek lássák ahogy meglátogatja London egyetlen konzultáns detektívjét, ám mégis eljön hozzá, mégpedig úgy, hogy nem is reggelizett, akkor az ügye nem lehet rutinjellegű. Ergo: nálunknál magasabb pozícióban lévő személyeket érint, és országos jelentőségű.

Lestrade letörölt az álláról egy kis morzsát. Rábámultam. Nem igazán ilyennek képzeltem el a rendőrségi felügyelőket. Ami a barátomat illeti: nem ilyennek képzeltem el a konzultáns detektíveket, jelentsen bármit is ez a kifejezés.

– Talán az lenne a legokosabb, ha négyszemközt beszélnénk meg az ügyet. – Lestrade rám sandított.

A barátom arcán ravaszkás mosoly jelent meg, a feje pedig úgy mozdult, mintha valami jó tréfán szórakozna.

– Butaság lenne – mondta. – Két fej mindig jobb, mint egy. Egyébként is, amit az egyikünk hall, azt mindketten tudjuk.

– Ha zavarok... – kezdtem , ám a barátom intésére elhallgattam. Lestrade megvonta a vállát.

– Nekem aztán mindegy! – mondta egy pillanattal később. – Ha megoldja nekem az esetet, megtartom a munkámat. Ha nem oldja meg, elveszítem. A saját módszereivel dolgozzon, csak ennyit javaslok. A helyzeten már úgysem ronthat.

– Ha van valami, amire a történelem megtanított minket, hát az, hogy a dolgok mindig rosszabbra fordulhatnak – mondta a barátom. –Tehát? Mikor megyünk el Shoreditchbe?

Lestrade kiejtette a kezéből a villát.

– Ez már tényleg sok? – kiáltott fel. – Maga szórakozik

velem, pedig mindent tud az ügyről? Szégyellje magát?

– Senki sem világosított fel az ügyről. Amikor egy rendőrfelügyelő belép a szobámba, és a cipőjén meg a nadrágja szárán egy bizonyos, mustársárga sár friss cseppjei vannak, akkor, bocsássanak meg nekem, de feltételezem, hogy az illető nemrég a Hobbs Lane melletti ásatásoknál járt, Shoreditchben, ugyanis egész Londonban csakis ott van mustársárga iszap.

Lestrade felügyelő zavarba jött.

– Most, hogy így mondja… – motyogta. – Így valóban nyilvánvaló.

A barátom eltolta maga elől a tányért.

– Ez csak természetes! – mondta enyhe gúnnyal.

Bérkocsival jutottunk el az East Endre. Lestrade felügyelő nem tartott velünk, visszasétált a Marylebone Roadon hagyott kocsijához.

– Maga valóban konzultáns detektív? – kérdeztem a barátomtól.

– Az egyetlen Londonban, és talán az egész világon – felelte. – Nem vállalok ügyeket, ehelyett tanácsokat adok. Az emberek elhozzák hozzám megoldhatatlan problémáikat, elmondják a részleteket, és előfordul, hogy nekem sikerül fényt derítenem a dolgokra.

– Tehát azok, akik magához járnak…

– Főként rendőrtisztek, vagy maguk is detektívek. Igen.

Kellemes délelőtt volt, de mi St. Giles szegénynegyedének peremén haladtunk, a tolvajok, gyilkosok és egyéb gonosztevők azon fészke mellett, amely úgy gubbaszt London testén, mint a rákos sejtburjánzás egy gyönyörű virágárus lány arcán. A kocsinkba behatoló fény gyenge volt és homályos.

– Valóban azt akarja, hogy elkísérjem?

A barátom válasz helyett mélyen a szemembe nézett.

– Van egy megérzésem – mondta. – Úgy érzem, nekünk találkoznunk kellett. Úgy érzem, mi ketten már küzdöttünk egymás mellett, vállt vállhoz vetve. Talán a

múltban történt, talán a jövőben fog megtörténni… Nem tudom. Gyakorlatias ember vagyok, de már régen megtanultam, milyen értékes lehet egy jó társ. Abban a pillanatban, amikor először megláttam, tudtam, úgy bízhatok magában, mint magamban. Igen. Szeretném, ha elkísérne.

Elvörösödtem, és gyorsan mondtam néhány jelentéktelen szót. Afganisztán óta először éreztem úgy, hogy számítok a világban.

2. A SZOBA

VICTOR-VITAE! ELEKTRIKUS FOLYADÉK! Előfordul, hogy a végtagjaiból vagy testének alsóbb részeiből kiszáll az élet? Irigykedve gondol saját ifjúságára? Már rég le kellett mondania a testi örömökről? Victor „Vitae"-je életre kelti azt, ami már régóta használhatatlan, még a legvénebb csataló is újra büszke ménné válhat tőle! Életet lehel a halottba! Egy régi családi recept és a modern tudomány vívmányainak elegye! Ha meg akarja kapni a Victor-Vitae hatékonyságát igazoló, hitelesített okiratot, írjon a V. von E. Companynak: 1B Cheap Street, London.

Lepusztult bérkaszárnya volt Shoreditchben. A bejárati ajtó előtt egy rendőr posztolt. Lestrade üdvözölte és a nevén szólította, majd intett nekünk, kerüljünk beljebb. Én azonnal követni akartam, ám a barátom hirtelen leguggolt a lépcsőn, és a kabátja zsebéből elővett egy nagyítólencsét. Megvizsgálta a vasból készült csizmakaparóra száradt sarat, megbökdöste az ujja hegyével. Csak ezt követően követett minket.

Felmentünk a lépcsőn. Azonnal megállapíthattuk, melyik szobában követték el a bűncselekményt: az ajtaja előtt két termetes rendőr állt.

Lestrade odabólintott; a rendőrök félrehúzódtak. Beléptünk a szobába.

Ahogy már említettem, hivatásomat tekintve nem vagyok író, ezért most kissé bizonytalan vagyok, hogyan írjam le azt a helyiséget – tartok tőle, nem rendelkezem megfelelő szókinccsel. Ám ha már belefogtam ebbe az elbeszélésbe, mindenképpen folytatnom kell. Abban a nyomorult szobában gyilkosságot követtek el. A holttest, vagyis ami maradt belőle, még mindig ott hevert, a padlón. Azonnal felfedeztem, de először mintha nem is láttam volna, mert a tekintetemet az a valami vonta magára, ami kiömlött az áldozat torkából és mellkasából. Annak a valaminek zöld színe volt,

árnyalatait tekintve a fűzöld és az epezöld között lehetett. Teljesen átáztatta a rongyszőnyeget, ráfröccsent a tapétára. Egy percig azt hittem, valami bomlott agyú művész alkotását látom, aki elhatározta, hogy egy smaragdszín anatómiai vázlatot készít.

Évszázadnak tűnő percek után lenéztem a testre. Úgy szétnyílt, mint egy nyúl a mészáros bárdja alatt. Megpróbáltam felfogni, mit is látok. Levettem a kalapomat; a barátom hasonlóképpen cselekedett.

Letérdelt, megvizsgálta a testet, a rajta lévő sebeket és vágásokat, majd elővette a nagyítóját, a falhoz lépett, és alaposan szemügyre vette az alvadó nedv foltjait.

– Azt már mi is megvizsgáltuk – szólalt meg Lestrade felügyelő.

– Valóban? – kérdezte a barátom. – És milyen következtetéseket vontak le? Véleményem szerint ez egy szó.

Lestrade odalépett a barátomhoz, és felnézett. Valóban egy szó virított a fakósárga tapétán, nagybetűkkel és zöld vérrel írták; ott helyezkedett el valamivel Lestrade feje fölött.

A felügyelő kibetűzte:

– *Rache…?* A jelek szerint az áldozat valamilyen Rachelnek akart írni, de félbeszakították. Tehát, egy nőt kell keresnünk.

A barátom hallgatott. Visszament a tetemhez, megfogta és felemelte a kezeit. Az ujjak hegyére nem alvadt rá a zöld vér.

– Azt hiszem, megállapíthatjuk, hogy ezt a szót nem őméltósága írta fel a falra…

– Mi az ördögből gondolja, hogy…?

– Kedves Lestrade. Kérem, használja a fejét! A tetem nyilvánvalóan nem emberi, a vér színe, a végtagok száma, a szeme, az arcformája – ezek mind arról árulkodnak, hogy az áldozat királyi családból származik. Egyelőre nem tudom megmondani, hogy pontosan melyik családból, de megkockáztatom, hogy trónörökös

volt… Nem. A trón második várományosa lehetett, vélhetőleg valamelyik német hercegségben.

– Bámulatos! – Lestrade habozott, majd folytatta: – Ez itt Franz Drago, Csehország hercege. őfelsége, Viktória királynő vendégeként tartózkodott Albionban. Vakációzni érkezett, a levegőváltozás végett…

– Úgy érti, azért, hogy ellátogasson a színházakba, a szajhákhoz, a játékbarlangokba.

– Maga mondta. – Lestrade elkomorodott. – Bárhogy is van, ön pompás ötletet adott, a Rachel nevezetű nő felkutatásával folytatjuk a nyomozást. Köszönöm, bár kétségem sincs afelől, hogy egyedül is eljutottunk volna hozzá.

– Ez természetes – mondta a barátom.

Folytatta a szoba szemrevételezését. Időnként csípős megjegyzéseket tett arra, hogy a rendőrök széttaposták a lábnyomokat, és elmozdítottak olyan tárgyakat, amelyek pozíciója segíthette volna az előző esti események pontos rekonstruálását

A barátom érdeklődve vett szemügyre egy aprócska sárfoltot, amit az ajtó mögött, a padlón fedezett fel.

A kandalló mellett talált valamit, ami hamunak vagy homoknak tűnt.

– Ezt látták? – kérdezte a felügyelőtől.

– Őfelsége nyomozói – felelte Lestrade – nem szokták megvizsgálni a kandallóban található hamut, ugyanis a kandallókban általában hamu található) – Elmésnek szánt megjegyzésén jót kuncogott.

A barátom felcsippentette a hamut, szétdörzsölte az ujjai között, azután megszagolta. Végül összegyűjtötte azt, ami a padlón maradt, beleszórta egy üvegcsébe, amelyet gondosan lezárt, és a kabátja zsebébe süllyesztett.

Felegyenesedett.

– A tetemmel mi történik?

– A Palota elküldi az embereit – felelte Lestrade.

A barátom felém fordult, bólintott. Mindketten az ajtóhoz mentünk. A barátom felsóhajtott.

– Felügyelő úr, valószínűleg hiába keresnék Miss Rachelt. A *rache* egyebek mellett egy német szó, és bosszút jelent. Kérem, ellenőrizze a szótárában. Vannak más jelentései is.

Lementünk a lépcsőn, és kiléptünk az utcára.

– Most látott először királyi felséget? – kérdezte a barátom. Bólintottam. – Nos, a látvány kissé zaklató, ha készületlenül éri az embert. De drága barátom! Hiszen maga reszket!

– Bocsásson meg. Mindjárt rendbe jövök.

– Nem esne jól egy kis séta? – kérdezte.

Elfogadtam az ajánlatát, mert biztosra vettem, ha nem járkálhatok, kirobban belőlem az elfojtott üvöltés.

– Tartsunk nyugatnak – mondta a barátom, és a Palota sötét tornyára mutatott. Elindultunk.

– Tehát – mondta a barátom kis idő múlva –, még sosem találkozott személyesen Európa koronás főivel?

– Nem – vallottam be.

– Azt hiszem, bátran kijelenthetem, hogy ezután fog – felelte. – És nem csupán halottakkal. Hamarosan erre is sor kerül.

– Drága barátom, miből gondolja?

Válasz helyett rámutatott egy feketére festett hintóra, ami tőlünk körülbelül ötven lépésnyire állt meg. Egy cilinderes, fekete kabátot viselő férfi várakozott mellette. Kinyitotta az ajtót, némán állt. A hintó oldalát díszítő, arannyal festett címert Albionban minden gyermek ismerte.

– Vannak olyan meghívások, amiket az ember nem utasít vissza –mondta a barátom. A kalapját a szolga kezébe nyomta, furcsa mosollyal bemászott a hintóba, és kényelmesen hátradőlt a puha bőrrel bevont ülésen.

Amikor megpróbáltam szóba elegyedni vele a Palotához vezető úton, az ajkára szorította a mutatóujját. Lehunyta a szemét, és a jelek szerint a gondolataiba mélyedt. Én a magam részéről megpróbáltam felidézni mindazt, amit a német

uralkodókról hallottam, de azon kívül, hogy a királynő hitvese, Albert herceg, német származású, nem sokat tudtam.

A zsebembe nyúltam, és előhúztam egy maréknyi pénzérmét. Barna és ezüstös, fekete és rézzöld érméket. Figyelmesen megnéztem a rájuk nyomtatott képet, a királynőnk arcmását, és egyszerre áradt szét bennem a hazafias büszkeség, meg valami sötét félelem. Emlékeztettem magam, hogy katona voltam, olyan katona, akitől idegen a félelem; felidéztem azt az időt, amikor tényleg ez volt az igazság. Eszembe jutott az a korszak, amikor mesterlövészként szolgáltam – én mindenképpen annak tartottam magam –, ám ez sem segített, mert a jobb kezem reszketni kezdett, de annyira, hogy megcsörrentek a markomban tartott érmék. Elszégyelltem magam.

3. A PALOTA

DR. HENRY JEKYLL BÜSZKÉN JELENTI BE, hogy általános fogyasztásra, mindenki számára elérhetővé vált a világhírű Jekyll-por! Többé nem csupán a kivételezett kevesek használhatják! Szabadítsa fel az önnön bensőjében lakozó lényt! Belső és külső megtisztulás! Manapság számtalan férfi és nő szenved lelki szorulástól! A megoldás olcsó, és a hatás azonnali. Jekyll-por! (Vanília és eredeti mentolos ízben kapható.)

A királynő hitvese, Albert herceg termetes férfi volt. Lenyűgöző biciklikormány-bajuszt viselt, a haja meglehetősen ritkult. Letagadhatatlanul és teljes egészében ember volt. A folyosón fogadott minket, biccentéssel üdvözölt bennünket. Nem kérdezte a nevünket, nem nyújtott kezet.

– A királynő fölöttébb izgatott – mondta. Erős akcentussal beszélt, keményen ejtette ki a hangokat. –

Franz a kedvencei közé tartozott. A királynőnek számos unokaöccse van, de Franz volt az egyetlen, aki képes volt megnevettetni őt. Meg kell találniuk azokat, akik ezt tették szegénnyel!

– Minden tőlem telhetőt elkövetek – mondta a barátom.

– Olvastam a monográfiáját – mondta Albert herceg. – Én javasoltam, hogy konzultáljanak önnel. Remélem, jól tettem.

– Én is remélem – felelte a barátom.

Kinyílt a hatalmas ajtó, bevezettek minket a sötét terembe, a királynőhöz.

Viktóriának, vagyis Győztesnek nevezték, mert csatában győzött le minket, körülbelül hétszáz évvel ezelőtt, és Glorianának, vagyis Diadalmasnak is hívták, mert diadalmas volt. Királynőnek nevezték, mert az emberi száj nem alkalmas valódi nevének kiejtésére. Hatalmas volt, nem is hittem volna, hogy ekkora lehet.

Az árnyak közé húzódva ült, mozdulatlanul; a magasból tekintett le ránk.

– Meg kell oldani az ügyet! – érkeztek a szavak az árnyékok közül.

– Úgy lesz, felség – mondta a barátom.

Egy végtag előrébb lökődött, rám mutatott.

– Lépj előre!

Mozdulni próbáltam, ám a lábam nem engedelmeskedett.

A barátom a segítségemre sietett. Megfogta a könyökömet, és elindult velem őfelsége felé.

– Ne félj! Nem kell. Légy a társa! – Ezt mondta a királynő. A hangja édes és mély volt, a szavai távoli zümmögésre emlékeztettek. Az egyik végtagja kinyúlt, megérintette a vállamat. Egy másodpercre, de tényleg csak egy pillanatra olyan fájdalmat éreztem, amilyet még soha életemben, ám ezt a kínt hirtelen valami jóleső, kellemes érzés váltotta fel. Éreztem, hogy a vállam elernyed, és Afganisztán óta először megszabadultam a fájdalomtól.

A barátom előrébb lépett. Victoria szólt hozzá, de nem hallottam a szavakat. Eltűnődtem, vajon közvetlenül az elméjéből sugározza-e a szavakat; a történelemmel foglalkozó könyvekben már olvastam arról, amit „királynői közlésmódnak" neveztek.

A barátom fennhangon válaszolgatott.

– Természetesen, felség. Ki merem jelenteni, hogy két férfi volt az unokaöccsével abban a shoreditch-i lakásban, azon az éjszakán. A lábnyomokat ugyan elkenték, de a nyomok egyértelműek.

Pár másodperces szünet után:

– Igen. Értem. Azt hiszem… Igen.

Hallgatott, amikor elhagytuk a Palotát, és akkor sem szólalt meg, amikor visszakocsiztunk a Baker Streetre.

Besötétedett. Kíváncsi voltam, mennyi időt töltöttünk a Palotában. Kormos ködcsápok jelentek meg az úton és az égen.

Amint visszatértünk a Baker Streetre, a szobámban lévő tükörben szemügyre vettem a vállamat. A ködfehér bőr rózsaszínes árnyalatúvá változott. Bíztam benne, hogy nem képzeletem játszik velem, és nem is az ablakon beszüremkedő holdvilág miatt látom magam ilyennek.

4. AZ ELŐADÁS

MÁJBAJOS? EPEGÖRCSÖK GYÖTRIK? Tüszős mandulagyulladása van? Ízületi gyulladás gyötri? Csak néhányat soroltunk fel a panaszok közül, amelyekre megoldást kínál a professzionális Vértelenítő! Kirendeltségeinken bármikor bemutatjuk igazolásainkat és ajánlásainkat. Ne tegye kockára az egészségét azzal, hogy dilettánsokhoz fordul! Mi már hosszú ideje ezzel foglalkozunk: V. Tepes – professzionális vértelenítő. (Figyelem! A nevet Tzep-peshnek ejtjük!) Románia, Párizs, London, Whitby. A többit már kipróbálta – most tegyen próbát a legjobbal!

Nem kellett volna meglepődnöm azon, hogy a barátom az álcázás mestere – mégis meghökkentem. A következő tíz nap során különböző, furcsánál is furcsább alakok léptek be a Baker Streeten álló ház ajtaján: egy idős kínai férfi, egy ifjú roué, egy kövér, vörös hajú asszony, akiről első ránézésre ki lehetett találni, mivel foglalkozott életében, és egy tiszteletreméltó vén salabakter, aki hatalmas kötést viselt dagadt lábán. Mindegyikük besétált a barátom szobájába, ahonnan aztán – annyi idő múlva, amennyi a színpadi átváltozó művészeknek kell az öltözködéshez – a barátom lépett ki.

Nem akarta elárulni, hol járt és mit csinált, amikor álruhát öltött, jobbára csak pihengetett, meredt maga elé, és időnként feljegyzett egy-egy szót a keze ügyében lévő füzetlapra. Jegyzeteket készített, amelyek számomra teljességgel érthetetlenek maradtak. A gondolataiba merült, magába mélyedt, méghozzá annyira, hogy már aggódni kezdtem az egészsége miatt. Végül az egyik délután a saját ruhájába öltözötten tért haza. Szélesen mosolygott, és megkérdezte, szeretem-e a színházat.

– Csakúgy, mint bárki más – feleltem.

– Akkor hozza a látcsövét! – mondta. – Elmegyünk a Drury Lane-re!

Arra számítottam, hogy valami operettet fogunk megnézni, vagy valami hasonlót, ám azon kaptam magam, hogy a Drury Lane legócskább színházában vagyok, amit nagyképűen a királyi udvarról neveztek el. A Royal Court Theater valójában már nem is a Drury Lane-en állt, hanem a Shaftesbury Avenue-nál, az út végén, ott, ahol az Avenue már majdnem eléri St. Giles nyomornegyedét. A barátom tanácsára jól elrejtettem a tárcámat, és a példáját követve botot vittem magammal.

Miután elhelyezkedtünk, vásároltam egy hárompennys narancsot a nézők között járkáló csinos fiatal gyümölcsárus nőtől. Eszegetni kezdtem. Vártunk. A

barátom halkan megszólalt:

– Szerencsés amiért nem kellett elkísérnie a játékbarlangokba és a nyilvánosházakba. Vagy a bolondok házába... Mert, mint kiderült, Franz herceg gyakran járt ilyen helyeken, szórakoztatónak találta az őrülteket. Mindenhová csak egyszer ment el. Mindenhová, kivéve...

Rázendített a zenekar, felemelkedett a függöny. A barátom elhallgatott.

A maga módján jó kis előadás volt: három egyfelvonásost adtak elő. A felvonások között vidám dalokat énekeltek. A vezető színész magas volt, kissé közönyös, de a hangja kiváló. A primadonna elegáns volt, a hangja valósággal betöltötte a színházat. A komédiásnak remek érzéke volt a sikamlós témákhoz.

Az első darab vérbő komédia volt, a történet a személycserékre alapult. A vezető színész egy ikerpárt játszott, akik sosem találkoztak, de tréfás kalandok sorozata után mindketten nőül vesznek valakit – történetesen ugyanazt az ifjú hölgyet, aki mindvégig azt hitte, hogy csupán egyetlen vőlegénye van. Az ajtók kinyíltak és becsukódtak; a színész az egyik szerepkörből a másikba röppent.

A második darab szívfájdító történet volt egy éhező, árva kislányról, aki melegházi ibolyát árult. A nagymamája végül ráismert; az idős hölgy megesküdött, hogy ez az a kislány, akit tíz évvel korábban banditák raboltak el. Ám ekkor már túl késő volt, a kis angyal megfagyott, kilehelte a lelkét. Be kell vallanom, többször is a szememhez kellett érintenem a zsebkendőmet.

Az előadás egy felkavaró történelmi drámával ért véget. A színtársulat falusiakat alakított, akik az óceán partján, hétszáz évvel a mai, modern kor előtt éltek. Látták, hogy a távolban alakok emelkednek ki a tengerből. A főhős boldogan jelentette a falubelieknek, hogy eljöttek a Vének, akiknek érkeztét megjövendölték, visszatértek hozzánk R'lyehtől és Carcosából, Leng síkságairól, ahol eddig aludtak, vagy várakoztak, vagy

letöltötték haláluk idejét. A komédiás kijelentette, hogy a falubeliek túl sok süteményt ettek, túl sok sört ittak, és hogy csak képzelik azokat az alakokat. A római istenszolgát alakító testes úriember közölte a falubeliekkel, hogy a tengerből felbukkanó alakok szörnyek és démonok, és el kell pusztítani őket.

A csúcsponton a főhős a saját keresztjével veri halálra a papot, majd felkészül a Vének fogadására. A főhősnő előadott egy csodálatos áriát, miközben meghökkentően ügyes varázslámpás trükk segítségével a színpad hátulsó részére vetítették a Vének árnyait; megjelent ott Albion Királynője, az Egyiptomi Fekete (ő majdnem olyan alakú, mint egy ember), őket az Őskecske követte, majd Ezrek Szülője, Kína Császára, a Megválaszolhatatlan Cár, és New York Ura következett, de láttuk Antarktika Fehér Úrnőjét, meg a többieket is. Ahogy az árnyékok megjelentek, és keresztülsuhantak a színpadon, a nézőtéren minden torokból felszakadt a hangos „hurrá" – a végén már úgy éreztem, maga a levegő is remeg. A festett égen felkelt a hold, magasra szállt. A színházi mágia utolsó pillanatában – ahogy a régi mesékben leírják – a sápadt, sárgás korong pontosan olyan megnyugtató, karmazsinvörös árnyalatot vett fel, mint a valódi hold, mely fölöttünk ragyog.

A szereplők meghajoltak, a nézők éljeneztek és tapsoltak. A függöny aztán utoljára is leereszkedett – az előadás véget ért.

– Nos? – kérdezte a barátom. – Mi a véleményed?

– Nagyon, nagyon jó volt! – feleltem. Sajgott a tenyerem a tapsolástól.

– Jól van – mosolygott. – Akkor most menjünk hátra a színfalak mögé.

Kimentünk a színházból, és besiettünk a mellette lévő sikátorba, a művészbejáróhoz, ahol egy bibircsókos arcú, sovány asszony kötögetett nagy serényen. A barátom megmutatott neki egy névjegyet, mire az asszony beirányított minket az épületbe. Felmentünk a lépcsőn, és egy kis helyiséghez értünk, ami a közös öltöző

szerepét töltötte be.

A mocskos tükrök előtt olajlámpások égtek. A férfiak és a nők éppen leszedték a sminkjüket, és egymás szemérmével mit sem törődve vetkőztek, öltöztek. Elfordítottam a fejem, a barátomat azonban nem zavarta a látvány.

– Beszélhetnék Mr. Vernet-vel? – kérdezte hangosan.

A fiatal színésznő, aki az első darabban a főhősnő legjobb barátnőjét játszotta, az utolsóban pedig a kövér fogadós lányát, a helyiség végébe mutatott.

– Sherry! Sherry Vernet! – kiáltotta.

Egy sovány fiatalember állt fel a neve hallatán. Közel sem volt olyan jóképű, amilyennek a színpadon látszott. Kérdőn nézett ránk.

Nem hiszem, hogy volt már szerencsém…

– A nevem Henry Camberley – mondta a barátom, kissé elnyújtva a szavakat. – Talán már hallott rólam.

– Bevallom, még nem volt szerencsém – mondta Vernet.

A barátom átadott neki egy díszes névjegyet.

A férfi leplezetlen érdeklődéssel nézett a kártyára.

– Színházi főszervező? Az Új Világból? Istenem! Az úr pedig… – Rám nézett.

– A barátom, Mr. Sebastian. Ő nincs a szakmában.

Elmormoltam valamit arról, hogy mennyire élveztem az előadást. Kezet ráztam a színésszel.

– Járt már az Új Világban? – kérdezte a barátom.

– Még nem volt részem ebben a megtiszteltetésben – vallotta be Vernet –, de mindig is a vágytam oda.

– Nos, jóember – mondta a barátom az Új Világból érkezettek könnyedségével –, talán teljesülni fog a kívánsága. Ez az utolsó darab… Még sosem láttam ilyet. Ön írta?

– Nos, nem. A szerző jó barátom. De én dolgoztam ki a mágikus lámpások mechanikáját az árnyjátékhoz. Manapság egyetlen színpadon sem látni ennél jobbat.

– Elárulná a szerző nevét? Talán személyesen kellene beszélnem ezzel a barátjával.

Vernet megrázta a fejét.

– Attól tartok, erre nincs mód. A hivatásának él, és nem akarja, hogy a színpaddal való kapcsolata kiderüljön.

– Értem. – A barátom elővette a pipáját, a szájába dugta. Megpaskolta a zsebét. – Sajnálom – mondta –, elfelejtettem elhozni a dohányzacskómat.

– Én erős, fekete dohányt szívok – mondta a színész. – Ha nincs kifogása ellene…

– Nincs! – mondta a barátom vidáman. – Én magam is erős dohányt szívok. – Megtömte a pipáját a színész dohányzacskójából. Mindketten rágyújtottak. A barátom elmagyarázta, hogyan képzeli el azt az előadást, amelyet az Új Világ számos városában be lehetne mutatni, Manhattan szigetétől egészen a kontinens legdélibb csücskéig. Az első felvonás lenne a harmadikként látott darab. A többi rész arról szólna, hogyan uralkodnak a Vének az emberiség és az istenei fölött; talán kiderülne belőle, mi történt volna, ha nem léteznének Királyi Családok, akikre az emberek felnézhetnek, mennyire sötét és barbár lenne akkor a világ.

– Természetesen az ön titokzatos barátja lenne a darab szerzője, és rábíznánk a történet alakítását – szúrta közbe a barátom. – A drámánk az ő drámája lenne. Olyan közönséget garantálok, amilyet még elképzelni sem tud, és jelentős részesedést kínálok a bevételből. Legyen mondjuk… ötven százalék?

– Ez valóban izgalmas! – mondta Vernet. – Remélem, nem fog kiderülni, hogy az egésznek semmi valóságalapja sincs?

– Nem, uram, dehogy? – A barátom pöfékelt a pipájával, és jót kuncogott, mintha a színész tréfált volna. – Látogasson meg a Baker Streeten. Legyen mondjuk holnap reggel, reggeli után. Mondjuk tízkor. Kérem, hozza magával szerző barátját. Addig előkészítem a szerződéseket.

A színész ekkor felállt a székére, és tapsolni kezdett, hogy csendet teremtsen.

– Hölgyeim és uraim, tisztelt társulat. Be szeretnék jelenteni valamit! – Érces hangja betöltötte a helyiséget. – Ez az úr Henry Camberley, színházi szervező, és át akar vinni minket az Atlanti-óceán túlsó partjára, ahol hírnév és vagyon vár ránk?

Néhányan éljenezni kezdtek.

– Nos – mondta a komédiás –, végre egy kis változatosság a rengeteg hering és savanyú káposzta után.

A mosolygó arcok között kisétáltunk a helyiségből, azután a színházból is, és kiléptünk a ködfoszlányos utcára.

– Kedves barátom! – mondtam. – Mi volt ez az egész?

– Egy szót se többet! – felelte. – A városnak mindenütt fülei vannak. Egyetlen szót se szóltunk, míg le nem intettünk egy kocsit, és be nem ültünk.

Már a Charing Cross Roadon zötyögtünk, amikor a barátom kivette a pipát a szájából, és beleszórta a félig elégett dohányt egy kis bádogdobozba. Szorosan rátette a dobozra a tetejét, majd a zsebébe dugta.

– Akármi legyek, ha ez nem a Magas Férfi volt! Most már csak abban kell reménykednünk, hogy a kapzsiság és a kíváncsiság elég erős lesz a Bicegő Orvosban ahhoz, hogy holnap reggel eljöjjön hozzánk.

– A Bicegő Orvosban?

A barátom felhorkant.

– Így neveztem el! A lábnyomokból, és más, a halott herceg mellett talált nyomokból világosan kitűnik, hogy azon az éjszakán két férfi tartózkodott abban a szobában. Az egyikük magas volt. Ha nem tévedek, éppen most találkoztunk vele. A társa alacsonyabb volt, és bicegett. Az, hogy szakszerűen zsigerelte ki a herceget, arra utal, hogy ért az ilyesmihez, vagyis: orvosi szaktudással rendelkezik.

– Egy orvos?

– Igen. Én sem szívesen mondom ki, de tapasztalatból tudom, hogy amikor egy orvos a bűn útjára lép, kegyetlenebb és sötétebb lelkű szörnyeteggé válik, mint

amilyen a leggonoszabb gyilkos. Ott volt például Huston, a savfürdős ember, meg Campbell, aki Ealingben prokrusztészi módon végzett áldozataival... – Utunk hátralevő részében folytatta a hasonló példák sorolását.

A kocsi a járda mellett állt meg.

– Egy font, tíz penny – mondta a kocsis. A barátom odadobott neki egy ezüstöt. A kocsis ügyesen elkapta a pénzérmét, és megbillentette rongyos kalapját. – Igazán hálás vagyok önöknek. Mindkettejüknek! –kiáltotta, és elhajtott. A ló elvágtatott a ködbe.

Felmentünk a bejárati ajtóhoz. Miközben a zárral bíbelődtem, a barátom megjegyezte:

– Furcsa. A kocsis ügyet sem vetett arra a férfira, ott a sarkon.

– A napi munka vége felé már nem foglalkoznak új utasokkal –jegyeztem meg.

– Valóban nem...

Azon az éjszakán árnyékokról álmodtam – sűrű árnyakról, eltakarták a napot. Kétségbeesetten odakiáltottam nekik, de nem figyeltek rám.

5. HÉJ ÉS MAG

IDÉN LÉPJEN ÁT A TAVASZBA RUGANYOS LÉPTEKKEL! FILKÓ CIPŐBOLT! Csizmák, cipők és bakancsok. Óvja a talpát! A sarok a specialitásunk! FILKÓ CIPŐBOLT! Nézzen be új üzletünkbe az East Enden, ahol ruhákat és kiegészítőket kalapokat, sétapálcákat, kendőket, rejtett tőrrel ellátott sétabotokat stb. A PICCADILLY FILKÓJA! Mindent tavasszal!

Lestrade felügyelő érkezett meg elsőként.

– Kiállította az embereit az utcára? – kérdezte tőle a barátom.

– Igen – felelte Lestrade. – Azzal a szigorú paranccsal, hogy engedjenek be bárkit, de tartóztassák fel azokat, akik távozni akarnak.

– Hozott magával bilincset?

Lestrade válasz helyett a zsebébe nyúlt, és komor arccal elővett két bilincset.

– Most pedig, uram – mondta –, miközben várakozunk, szeretném ha elárulná, hogy egészen pontosan miért is vagyunk itt.

A barátom elővette a zsebéből a pipáját. Nem vette a szájába, maga elé, az asztalra helyezte. Elővette az előző esti bádogdobozt, majd azt az üvegcsét, amiben a shoreditch-i szobában talált hamut tartotta.

– Tessék – mondta. – Ez itt Mr. Vernet koporsószöge, ahogy azt be fogom bizonyítani. – Kis szünetet tartott, majd elővette a zsebóráját, és óvatosan az asztalra helyezte. – Van még pár percünk az érkeztükig. –Felém fordult. – Mit hallott a restoráció híveiről?

– Egy árva szót sem! – feleltem.

Lestrade köhintett egyet.

– Ha most arról beszél, amire gondolok – mondta –, akkor az lenne a legjobb, ha most rögtön abbahagyná. Ebből ennyi is elég.

– Ehhez már túl késő – mondta a barátom. – Túl késő, mert vannak olyanok, akik tőlünk eltérően nem hisznek abban, hogy a Vének eljövetele üdvös esemény volt. Anarchisták, és szeretnék visszaállítani a régi rendszert. Egyszerűbben fogalmazva: el akarják érni, hogy az emberiség döntsön a saját sorsáról.

– Nem hallgatom tovább ezt a felségsértést! – horkant fel Lestrade.

– Figyelmeztetnem kell…

– Nekem kell figyelmeztetnem önt, hogy ne legyen ennyire fafejű! mondta a barátom. – Ugyanis a restoráció hívei voltak azok, akik megölték Franz Drago herceget. Ezek az anarchisták gyilkolnak, ölnek, méghozzá abban a reményben, hogy uraink eltávoznak, s magunkra hagynak minket a sötétben. A herceget egy rache ölte meg. Ez a szó, felügyelő, ahogy ön is tudná, ha kikereste volna a szótárban, egy régi kifejezés a vadászkutyára. Emellett bosszút is jelent. A vadász a gyilkosság helyszínén, a tapétán hagyta az aláírását – valahogy úgy,

ahogy a festőművész a vásznon hagyja a kézjegyét. Ám nem ő ölte meg a herceget.

– A Bicegő Orvos! – kiáltottam fel.

– Nagyon jó. Azon az éjszakán volt ott egy magas férfi. Azt is meg tudom mondani, milyen magas volt, mert azt a bizonyos szót a saját szemével egy magasságban írta fel a falra. Az illető pipázott; a hamut és a maradék dohányt beleszórta a kandallóba, ám ott nem égett el. Könnyed mozdulattal kiverte a pipáját a kandalló párkányánál – ezt egy nála alacsonyabb ember nem tudta volna megtenni. A dohány különleges keverék volt. A szobában található lábnyomokat a felügyelő úr emberei javarészt széttiporták, de az ajtó mögött és az ablaknál találtam néhány épet. A nyomok arra utaltak, hogy valaki ott várakozott az ajtó mögött. A lépései hosszából ítélve alacsony ember volt, aki járás közben nagyobb súllyal nehezedett a jobb lábára, mint a balra. A ház előtti úton is találtam néhány nyomot, és a csizmakaparóra száradt különböző színű sárdarabok is elárultak nekem valamit. A magas férfi, aki felkísérte a herceget a bizonyos szobába, később sietve távozott. Odafent egy másik ember várt rájuk, és ő volt az, aki oly figyelemreméltó módszerességgel kizsigerelte a herceget…

Lestrade olyan kényelmetlenül érezte magát, hogy valami röffenésszerű, szóra aligha emlékeztető hangot hallatott.

– Több napot áldoztam arra, hogy kiderítsem, a méltóságos úr merre járt. Bejártam a játékbarlangokat, a nyilvánosházakat, az étkezdéket, még a bolondok házába is elmentem, hogy megleljem a pipás férfit, és a barátját. Nem jutottam semmire, de aztán eszembe jutott, nem ártana megnéznem a csehországi lapokat, hátha azokban találok valami nyomot, ami elárulja, a herceg mivel foglalkozott ideát. Megtudtam, hogy a múlt hónapban egy angol színjátszó társulat járt Prágában, és előadást tartott Franz Drago herceg számára…

– Szent isten! – mondtam. – Ezek szerint ez a Sherry Vernet…

– A restoráció híve. Pontosan!

Ámuldozva csóváltam a fejem; barátom intelligenciája és hozzáértése hihetetlen volt.

Kopogtattak.

– Itt a madárkánk! – mondta a barátom. – Csak óvatosan!

Lestrade a zsebébe mélyesztette a kezét. Kétségem sem volt afelől, hogy egy pisztolyt markol. Idegesen nyelt egyet.

– Jöjjön be, kérem! – kiáltott fel a barátom.

Az ajtó kitárult.

Nem Vernet érkezett meg, nem is a Bicegő Orvos, egy utcagyerek lépett be a szobába, aki gyorsan közölte, hogy Street és Walker urak alkalmazásában áll, és futár. Annak idején én is hasonló szavakkal adtam át az üzeneteket.

– Uraim – mondta –, van itt egy úriember, akit Mr. Henry Camberleynek hívnak? Egy úriember megbízásából át kell adnom neki egy üzenetet.

– Én vagyok Camberley – mondta a barátom. – Egy hatosért mit tudnál elmondani arról az úriemberről, aki az üzenetet küldi?

A fiú, aki elmondta, hogy Wigginsnek hívják, ráharapott a hatosra, majd gyorsan eltüntette. Ezt követően közölte velünk, hogy a vidám fickó, aki rábízta az üzenetet, nagyon magas volt, fekete hajú, és pipázott.

Itt van nálam a szóban forgó levél, s most veszem a bátorságot, hogy lemásoljam.

Tisztelt uram!

Nem nevezem önt Henry Camberleynek, mivel ennek a névnek nincs semmi tartalma. Meglep, hogy nem a saját nevén mutatkozott be, mert az viszont tökéletes és kiváló név, olyan, amelynek van becsülete és tekintélye. Számos tanulmányát olvastam már, amikor még módomban állt hozzáférni ilyesmihez. Körülbelül két esztendővel ezelőtt levelezésben álltam önnel, ami nagyon hasznos volt a számomra; bizonyos teoretikus anomáliákról váltottunk

szót, amelyekről Az aszteroida dinamikája *című művében tett említést.*

Nagyon meglepett, hogy tegnap este találkozhattam önnel. Adnék néhány tippet, amelyek segítenek önnek abban, hogy a jövőben, a jelenleg folytatott mesterségében kevesebb bosszúsága legyen. Először is: egy pipással megtörténhet ugyan, hogy egy vadonatúj, használatlan pipát húz elő a zsebéből, az is előfordulhat, hogy nincs nála dohány, de ennek fölöttébb kicsi a valószínűsége – legalább olyan csekély, mint annak, hogy egy színházi műsorszervezőnek ne legyen fogalma a turnékon szokásos honoráriumok mértékéről. Ráadásul, ha az illetőt egy szótlan katonatiszt (volt katonatiszt) kíséri el, aki, ha nem tévedek, Afganisztánban szolgált, az már több, mint szokatlan. Abban viszont, hogy London utcáinak füle van, nem tévedett, de javaslom, hogy a jövőben ne szálljon be az első bérkocsiba, ami az útjába kerül, ugyanis a kocsisoknak is van fülük, és időként használni is szokták.

Az egyik feltételezése valós: valóban én csábítottam vissza azt a félvér lényt a shoreditchi szobába.

Gondolom, a kedvére teszek önnek azzal, hogy elmondom, hogyan történt. Azt mondtam neki, hogy szereztem a számára egy lényt, méghozzá egy olyat, akit egyenesen egy cornwalli zárdából hozattam ide, és a kicsike még sosem látott férfit. Azt mondtam neki, ő lesz az első, aki hozzányúlhat ehhez a szűzhöz; azt mondtam, elég lesz megérintenie, ránéznie, és a lány máris belé fog habarodni.

Ha a lány valóban létezne, az a szörnyeteg vélhetőleg darabokra szaggatja, miközben magáévá teszi, valahogy úgy, ahogy mi, emberek tesszük az őszibarackkal: nem hagyunk belőle mást, csak a héját és a magját. Már láttam, hogyan csinálják az ilyenek. Láttam ennél sokkalta borzalmasabb dolgokat is, s ezt az árat nem a békéért és a haladásért kell megfizetnünk.

Ez az ár túlságosan magas azért!

A doktor úr, aki osztja meggyőződésemet – valójában ő

írta az előadásunk szövegkönyvét; jó tehetsége van a tömegek szórakoztatásához – már ott várt minket a szobában, a késeivel.

Ezt a levelet nem amolyan „kapjon el, ha tud" évődésként küldöm önnek, mert amikor megkapja, már eltűntünk, a jeles doktorral együtt elutaztunk, és nem fog ránk találni. Azért írtam meg ezt a levelet, mert jó érzés volt, bár csak egy pillanatig, hogy méltó ellenfélre akadtam. Sokkal méltóbbra, mint bármelyik lehet e poklon túlról érkezett, embertelen teremtmények közül.

Attól tartok, a színtársulatnak új vezető színészt kell keresnie.

Ezúttal nem nevezem magam Vernet-nek, s amíg a vadászat véget nem ér, amíg a világ rendje vissza nem állítódik, kérem önt, gondolatban egyszerűen szólítson így: Rache.

Lestrade felügyelő kirohant a szobából, magához rendelte az embereit. Az ifjú Wiggins elvezette a rendőröket arra a helyre, ahol a magas férfitól átvette a levelet. Lestrade talán abban reménykedett, hogy Vernet, a színész ott áll majd, pipázva, hogy bevárja a rendőröket. Az ablakból figyeltük, ahogy a törvény őrei elszáguldanak, majd mindketten megcsóváltuk a fejünket.

– Most át fogják kutatni a Londont elhagyó vonatokat, az Albionból Európába és az Új Világba induló hajókat – mondta a barátom. – Egy magas férfit keresnek majd, aki egy alacsony, zömök, bicegő orvos kíséretében utazik. Lezárják a kikötőket, és az országból kivezető utakat.

– Maga szerint elcsípik őket?

Megrázta a fejét.

– Talán tévedek, de le merem fogadni, hogy ezek ketten alig mérföldnyire vannak innen, St. Giles szegénynegyedében, valami olyan helyen, ahová a rendőrök csak falkában mernek bemenni. Ott fognak rejtőzködni, amíg elcsitul a felfordulás. Azután teszik tovább a dolgukat.

– Miből gondolja, hogy így lesz?

– A helyükben én is ezt tenném. Mellesleg: égesse el a levelet.

Összeráncoltam a homlokomat.

– De hiszen ez bizonyíték!

– Ez egy agyzsibbasztó ostobaság! – felelte a barátom.

Tehát, el kellett volna égetnem a levelet. Lestrade-nak, amikor visszatért, azt mondtam, hogy megtettem. Gratulált nekem, azt mondta, van érzékem az ilyen ügyekhez. Lestrade megtartotta az állását, Albert herceg pedig írásban mondott köszönetet a barátomnak a fáradozásaiért, ám kifejezte, mennyire nehezményezi, hogy a tettes még mindig szabadlábon van.

A mai napig nem fogták el Sherry Vernet-t, vagy legyen bármi a valódi neve. A társa sem került elő, akiről viszont kiderült, hogy korábban katonaorvos volt, és John, vagy James Watsonnak hívják. Furcsa módon ő is Afganisztánban szolgált. Nem is tudom, talán találkoztam vele.

A vállam, amit a királynő megérintett, folyamatosan javul, a húsom és a bőröm lassanként meggyógyul. Ha így folytatódik, talán ismét kézbe vehetem a puskát

Egy este, amikor néhány hónappal ezelőtt kettesben voltunk, megkérdeztem a barátomtól, emlékszik-e arra a levelezésre, amiről a magát Rache-nak nevező férfi tett említést az utolsó üzenetében. A barátom azt felelte, jól emlékszik, és hogy „Sigerson" (a színész akkoriban így nevezte magát, és azt állította, hogy izlandi) figyelmét az ő egyik egyenlete keltette fel. Sigerson-Rache leírt néhány elképzelést az anyag, az energia, és a hipotetikus fénysebesség lehetséges összefüggéseiről.

– Természetesen ostobaság volt az egész – jelentette ki a barátom komoly arccal –, de éles elmére valló, éppen ezért veszélyes ostobaság.

Időközben a Palotából is üzenetet kaptunk. A királynő elégedett volt a barátom tényked ésével. Az ügyet ezzel lezártnak tekintették.

Kétlem, hogy a barátom is annak tekinti; véleményem

szerint addig folytatódik majd ez a harc, míg a szembenálló felek egyike végez a másikkal.

A levelet megtartottam. E beszámoló megírása közben olyan dolgokról szóltam, amelyekről inkább hallgatnom kellett volna. Ha józan ember lennék, most az egész paksamétát elégetném, ám – ahogy a barátom megtanította – most már tudom: még a hamu is képes árulkodni. Inkább fogom a papírcsomót, és beteszem a bankomba, a széfembe, azzal az utasítással, hogy csak akkor kerülhet elő onnan, ha a ma élők már rég halottak lesznek. Az aktuális oroszországi események fényében attól tartok, ez a nap sokkal közelebb van, mint bármelyikünk gondolná.

S. M. őrnagy (nyugalmazott)
Baker Street,
London, New Albion, 1881.

Szántai Zsolt fordítása

Judith Tarr
ÁLLATKERT

JANIE ÉPPEN A PTERODACTYLUST SZERETTE VOLNA MEGSIMOGATNI.

– Nézd, milyen aranyos ez az alka – mondtam. – Nézd csak, milyen puhák a tollai! Vagy nézd azt a dodót, hát nem mókás? Nem akarsz adni egy répát annak a kvaggának?

Janie még csak rájuk sem pillantott. A pterodactylust akarta, semmi mást.

Janie négy éves, ebben korban pedig a „mindent vagy semmit" nem csupán egyszerű filozófia, hanem egyenesen univerzális törvény. Egy intelligens négyévessel nem lehet vitatkozni, mert tudja, hogy a *Replikáns Állatkert*nek ebben a helyiségében olyan egyedek vannak, amiket meg lehet simogatni. Ha pedig így van, akkor ő miért nem szeretgetheti meg a pterodactylust?

Hiába magyaráztam el, hogy az összes többi lényt már beoltották, sterilizálták, és ezért érinthetik meg őket a gyerekek. Mindegyik biztonságos, kivéve éppen ezt az egyet, ezt a pterodactylust. Még csak nemrég készült el, és nemsokára ezt is éppen úgy lehet becézgetni, szeretgetni, mint a többit, de most még nem. Hiába mondtam el, hogy sokan ellenezték, hogy ilyen hamar közszemlére tegyék, és csak a kíváncsi közönség követelésének engedtek, amikor mégis kiállították. Hiába magyaráztam, hogy meg lehet nézni, de a ketrec neoüvege előtt ott a tiltó felirat: *Még nem vagyok egészen kész. Nézzetek, de ne érintsetek meg*!

Janie már tud olvasni. Az apjával éppen emiatt szoktunk a legtöbbet vitatkozni. Janie éppen olyan jól megértette a figyelmeztető szöveget, mint én, de hiába, ez sem zavarta.

– De miért? Miért nem simogathatom meg? Meg akarom simogatni, és kész!

Már toporzékolt dühében. Két dolgot tehettem csak: vagy a fenekére csapok, és vállalom azt, hogy mindenki minket fog nézni, vagy megvárom, míg lenyugszik, és megfeledkezik az egészről.

Közben az üveg mögé zárt pterodactylus kitárta a szárnyait, kitátotta a csőrét, és éles hangon sziszegni kezdett. A neoüveg is éppen olyan új keletű találmány, mint maguk a replikánsok. Kitűnően lehet látni ami mögötte van, és a hangok is átjutnak rajta, de – a pterodactylus szerencséjére – csak egy irányban. Az állat észre sem vett minket, és nem kellett végighallgatnia Janie hisztijét.

A pterodactylus tulajdonképpen nem is volt túlságosan csúnya, inkább szokatlan. Melegvérű volt, és ezüstfehér prém fedte a testét, ami nélkül egy denevérszárnyú, csupasz gyíkhoz hasonlított volna. Így viszont úgy nézett ki, mint egy félig madárhoz, félig gyíkhoz hasonlító fejjel rendelkező karmos, fehér bőregér. Ám ennek ellenére nem igazán értettem meg Janie vágyát, mert egyáltalán nem volt olyan kedves kis jószág, amit ha az ember meglát, felébred benne az ösztön, hogy megszeretgesse. A szeme ijesztő vörösen csillogott, a pupillája alig volt nagyobb egy gombostű fejénél. Úgy láttam rajta, akar valamit. Lehet, hogy éhes volt, de az is lehet, hogy csak szeretett volna repülni egyet.

Janie abbahagyta a szipákolást. Tudtam, ez azt jelenti, pillanatokon belül ordítani kezd.

Ebben a pillanatban valami felüvöltött. A hang közelről, az épület belsejéből jött. Janie ijedten becsukta a száját.

– Látod? – mondtam. – Ezt érted el a hisztiddel.

Persze az a valami nem Janie miatt bömbölt, de így legalább elejét vettem a sírásnak.

– Hűha! – kiáltott valaki mellettünk. – Valami nagy állat lehet odalent!

– Biztos egy bölény! – mondta egy másik ember. – A mamutoknak nem ilyen a hangja. Azok úgy trombitálnak, mint az elefántok.

– Vagy lehet, hogy egy tyrannosaurus! – vísított örömmel egy kisfiú.

– Nem, olyat még nem készítettek – mondta egy jól értesült férfi. –Annak különben is sokkal nagyobb ketrecre, és sokkal tágasabb kifutóra lenne szüksége. Most, először még csak a későbbi korokból származó lényeket keltik életre, mert azok kisebbek, és jobban kezelhetőbbek.

– De ha a mamutokat is…

– A mamutokkal más a helyzet. Azoknak nincs karnyi hosszú foguk, és nem esznek embert.

Janie tágra nyílt szemmel figyelt. Mielőtt újra eszébe jutott volna, mit akart, gyorsan kivonszoltam az épületből.

Egy fagyitól rögtön jobb kedve támadt, és a póni háton tett sétalovaglás után már egészen vidám volt. A póni tulajdonképpen egy merychippusvolt, egy aranyos pici lovacska, amelynek a patái helyén két-két csökevény ujj volt. Miután Janie a hátán ülve körbelovagolta az állatkertet, a mamutok ketrece melletti asztalokhoz mentünk, és nekiláttunk, hogy elfogyasszuk a magunkkal hozott elemózsiát. Janie közben egészen megnyugodott, és én is fellélegeztem, hogy végre nem akaratoskodik.

Aki még nem szerezte meg a gyermekvállalási engedélyt, el sem tudja képzelni, milyen rettenetes dolog letenni a képesítő vizsgát! Őrült tanulás, elképesztően szigorú és idegőrlő vizsga, és a végén, amikor minden sikerül, mire a gyerek megszületik, vége mindennek. Tíz esetből kilencszer szétválnak az élettársak, és ezzel kezdetét veszi egy új harc: a láthatásért folyó küzdelem.

Ebben az évben Janie Marconál, az apjánál volt. Sajnos éppen akkor került rá a sor, amikor elhatározta, hogy él törvényadta jogával, és megváltoztatja az addigi életstílusát. Ez magában még nem is lett volna baj, de ő úgy döntött, a továbbiakban ősemberként akar élni. Eleinte még örültem is neki, hogy éppen erre esett a választása, mert azt hittem, a gyámhivatal nem fog belemenni abba, hogy egy négyéves gyermek egy

jégkorszakbeli vadász mellett éljen, akár egy évig is. Abban reménykedtem, Marco választása miatt Janie végleg az enyém lesz.

Tévedtem. A hivatalban úgy határoztak, mégis engedélyt adnak Marconak. Arra hivatkoztak, hogy a gyermek egészséges környezetbe fog kerülni, vissza a gyökerekhez, és a változás meg az új életmód csak jót fog tenni a testi és szellemi fejlődésének. Az ügyünkkel foglalkozó hivatalnok elmagyarázta, hogy az ősemberek valójában nem eredeti jégkorszakbeli körülmények között élnek. Nem fenyegetik az életüket nagyobb ragadozók, és általában az egész nagyon biztonságos. Próbált meggyőzni, hogy a kardfogú tigrisekről, vérfarkasokról és portyázó mamutokról alkotott elképzeléseim nem felelnek meg a valóságnak. Sőt még csak véletlenül sem fordulhat elő, hogy Janie az apja mellett összeakad eggyel, mert az ősemberek Szövetsége nem elég gazdag ahhoz, hogy replikánsokkal zsúfolják tele a környezetüket.

Akkor ezek után miért vittem el Janiet mégis az őslényparkba? Miért erre fecséreltem el azt az egy napot, amit havonta együtt tölthettünk? Arra gondoltam, kellemesen eltöltjük a napot, és amikor visszamegy az apjához, beszámol róla, hogy megmutattam neki, milyen is volt a valódi őskor. Igen, erre számítottam, meg persze arra is, hogy az apja megérti a célzást, én pedig kapok néhány plusz pontot, mert a láthatási idő alatt kulturális szempontból értékes szórakozást választottam a gyereknek. Ha bebizonyítom, hogy alkalmas vagyok a nevelésére, kilenc hónap múlva visszakaphatom. Ha közben nem sikerül elég pontot összegyűjtenem, jövőre is Marconál fog maradni. Azt pedig igazán nem akarom, hogy Janie szarvasbőrbe öltözve, és csonttal az orrában éljen egészen a nagykorúvá válásáig.

Őszintén szólva ma nem igazán olyan külsővel lépett ki a természetvédelmi park kapuján, ami egy vademberhez illik. A haját valaki – nem Marco, neki ilyesmihez nincs türelme, – gondosan befonta, azt a nadrágot viselte, amit

tőlem kapott, meg egy inget, amin a lascaux-i egyik barlangfestmény hologramja díszelgett. Tiszta volt. Igen, Marco is mindig előszeretettel mondogatta, hogy a jégkorszak nem azonos a „koszkorszakkal".

Még azt sem mondhatom, hogy Janie nagyon megváltozott volna. Nem felejtette el az autókat, a buszokat, a taxikat. A város láttán nem remegett, nem félt semmitől. Bármit is evett a rezervátumban, itt is ügyesen bánt a civilizált ételekkel: a fagyit nem kente az orrára, nem öntötte le magát, amikor pohárból kellett innia, és még a csokit sem nyomta a fülébe a szája helyett.

A baj az volt, hogy én tényleg arra számítottam, szinte már akartam, hogy más legyen, és ne ilyen. Örökre vissza akartam kapni, és tudtam, ha morogni kezd, vagy elkezd ehető gyökerek után kutatni, a gyámhivatal olyan gyorsan nekem ítéli, hogy az apja levegőt sem tud venni.

Sajnos nem volt ilyen szerencsém. A legelső látogatási napon sírt, amikor Marco elment, és sírt amikor visszaadtam neki. Másodszorra már nem pityergett, de mindkettőnknek unott hangon köszönt. Most viszont, a harmadik alkalommal búcsúzóul egy puszit nyomott Marco arcára, nekem pedig rögtön megfogta a kezem.

– Pónin akarok lovagolni – mondta köszönés helyett.

– Ilyesmi nincs a jégkorszakban? – kérdeztem Marcot.

– Éppen most szelídítünk meg néhányat – felelte, és látszott rajta, hogy sajnos, nem ejti zavarba a kérdésem. – De a gyerekek még nem mehetnek a közelükbe. Időre van szükségünk.

Időd, az biztos, hogy van, gondoltam, de nem mondtam semmit.

Mindez után tehát Janie és én, anya és lánya, fogtuk a kis elemózsiás kosarunkat, megkerestük az uzsonnához legalkalmasabbnak látszó helyet, és a mamutok mellett enni kezdtünk. Csupa olyan kaját hoztam, amiről tudom, hogy Janie imádja: mogyoróvajas-banános szendvicset, csokoládé ízű reggeli italt és márványsajtot. Meg persze nem feledkeztem meg a kedvencéről, a rózsaszínű

zselényulas zacskóról sem. Amikor kipakoltam a kosár tartalmát már éreztem, elég sok pontot fogok veszíteni, mert egészségesnek nem igazán nevezhető táplálékot adok a gyereknek.

Janie megette a szendvicse felét, három pici kortyot ivott a tejitalból, megevett egy falatka sajtot, leharapta a zselényúl farkát, és kérlelni kezdett.

– Szeretném megsimogatni a pterodactylust

A vércukrom a sztratoszféráig szökött – ezután egy hétig legfeljebb csak brokkolit ehetek –, de azért sikerült nem kiabálnom. Elhatároztam, megpróbálok meggyőző lenni. Időnként bejön…

– Miért akarod megsimogatni *éppen* a pterodactylust?

– Csak – felelte Janie.

– Miért? – kérdeztem újra.

– Az aukot megsimogathatom. A mamut bébit is. De én a pterodactylust akarom

– A pterodactylus még nincs olyan állapotban, hogy gyerekek simogassák – mondtam. – Lehet, hogy megharapna, ha hozzányúlnál.

– Nem fog megharapni – mondta Janie. – Meg akarom szeretgetni.

– Mi lenne, ha vennék neked egy játék pterodactylust? Azt aztán szeretgetheted, amennyire csak akarod.

– Én az igazit akarom – mondta Janie, és látszott rajta, nemsokára megint hisztizni fog.

– Azt nem lehet – mondtam. – Apu megengedi, hogy bármihez hozzányúlj a barlangotokban?

– Nem barlangban lakunk – felelt Janie, – hanem egy barakkban. És igen, ő megengedi, hogy megsimogassam a pterodactylusát

– Apunak van pterodactylusa?

Janie határozottan bólintott.

Füllent, gondoltam. Így akarja elérni, amit akar. De nem, sajnos hiába próbálkozik, nem lehet.

– Akkor simogasd meg az övét, mikor visszamész hozzá. Edd meg a szendvicsedet. Kérsz még ilyen tejizét?

– Nem, köszönöm, nem – mondta Janie udvariasan.

Kiszedte a szendvicsből a banánkarikákat, a többit széttörte, és a darabokat a közelben ólálkodó galambok elé dobta.

A mamutok körözni kezdtek a karámban. Egészen élethű, a jégkorszak tájait idéző, kis műgleccserrel díszített kifutójuk volt. Miközben Janie a galambokat etette, én azt figyeltem, ahogy egy óriási mamuttehén a borját arra tanítja, hogyan szívja az ormányába a vizet, és hogyan fröcskölje a hátára. A kifejlett példány olyan szőrös volt, akár egy prémszőnyeg, a kicsi pedig éppen úgy nézett ki, mint egy szőrös kiselefánt.

Janie a szendvics utolsó morzsáit is a mohó madarak elé szórta.

– Most már megsimogathatom a pterodactylust? – kérdezte reménykedve.

– Nem – feleltem. – Nézd inkább a mamutokat. Ezek valódi jégkorszaki állatok. Az igazi vadászok elejtenék, hogy legyen tápláléka a törzsnek.

– Apu elejtett egy medvét – mondta Janie. – Jó volt, de én jobban szeretem a szarvashúst. Megsimogathatom a pterodactylust?

– Nem!

AHOGY MEGTUDTAM, HOGY MARCO MEGÖLT EGY MEDVÉT, rögtön elment az étvágyam. Még egy ideig sétáltunk az állatkertben, de mivel Janie-t csak az az egy dög érdekelte, jobbnak láttam, ha hazaviszem a lakásomba. Kellemesen eltöltöttük a délután hátralévő részét, és egyszer csak azon kaptam magam, lejárt az idő, vissza kell vinnem őt a rezervátumba.

A hivatalnokok egyike már várt ránk. Nő volt, és hatos számú módon viselkedett velünk: kedvesen, de határozottan.

– Korábban érkeztek a kelleténél – mondta a képernyőről.

– Természetesen – feleltem összeszorított fogakkal. – Tudja, a minőség számít, nem a hosszúság. A családi környezetben leghasznosabban eltöltött időt nem szabad

feleslegesen meghosszabbítani.

Hiába idéztem a könyvből, a hivatalnokokkal soha sem tudtam elhitetni, hogy komolyan is gondolom. Akár emberek voltak, akár kópiák, azonos mértékű cinizmussal néztek vissza rám. Azt hiszem, ez a mostani kópia volt, mert elég furcsán húzta el a száját. Nem szólt egy szót sem, én pedig levettem Janie barlangrajzos ingét, és ráhúztam egy másikat, amin a Hármas Holdbázis képe volt.

– Mit szeretnél még csinálni, Janie? – kérdeztem közben.

– Megsimogatni a pterodactylust!

– Ez a legújabb mániája – fordultam a képernyő felé.

Janie a játékokkal telerakott szekrényben kotorászott. Előző alkalommal már vettem neki egy farmmodellt, de most a dinoszaurusz készlet érdekelte. Egyértelmű, hogy miért.

– Ez valamit jelent – mondta nő a képernyőről.

– Ne mondja! – feleltem.

Janie ebben a pillanatban az egész zacskónyi plasztikszörnyet a padlóra öntötte, és bömbölni kezdett.

– Nincs köztük pterodactylus! Nincs egy sem!

– Regresszió – állapította meg azonnal a diagnózist a hivatalnoknő. –Szeparációs trauma. Gyomorsav túltengés.

Szirénák vijjogása és a képernyőn látszó nő önelégült megjegyzése közepette végül sikerült megtalálnom a műanyag pterodactylust. Elég silány utánzata volt az állatkertben látott tollas gyíknak. Janie ránézett, és rögtön kiütötte a kezemből.

– Erősítenie kellene a szülő-gyermek kapcsolatot – javasolta a nő. –A kislány vonzódása a puha, fehér szárnyak iránt nem más, mint a hiányzó anya utáni vágy ösztönös megnyilvánulása.

– Marconak egy egész csapatnyi felesége van – mondtam, vagyis elismerem, kiáltottam. Túl kellett üvöltenem Janie bömbölését. – A lányomnak legalább féltucatnyi pótanyja van, meg egy szakasznyi fogadott

nénikéje és unokatestvére.

– De egyikük sem a valódi anyja – mondta a hivatalnoknő. Helyben voltunk.

– Akkor adják vissza nekem! – kiáltottam.

Janie hirtelen rémülten elhallgatott, és a nő is elnémult. A kópiák sohasem idegesek. Ez az érzés nem szerepel a programjukban, helyette teljes, embertelen közömbösség látszik rajtuk.

Mikor a nő újra megszólalt, bürokratikus szigorúsággal beszélt.

– A szabályok nem teszik lehetővé, hogy…

– Meg akarom simogatni a pterodactylust! – jelentette ki Janie.

– Jól van – adtam meg magam. – Ha akarod, hát megkapod. Janie nem vidult fel rögtön. Marco mellett volt alkalma megtanulni, hogy a felnőttek sokszor nem tartják be az ígéreteiket.

– A pterodactylusnak nevezett replikáns jelenleg még nem … – kezdte a nő.

A képernyőhöz léptem, és kikapcsoltam.

Tudtam, körülbelül hat és fél percem van, aztán a hivatalnoknő arca újra megjelenik majd a monitoron. Ennyi időnek elégnek kellett lennie. Elővettem a sisakot, és hozzákapcsolódtam a hálózathoz. Egy kis változtatást kellett végrehajtanom a szerkezeten. Biztos voltam benne, Marco is helyeselné amire elhatároztam magam. Az ősemberek nem elvakult, vissza-a-barlangba szektások. Ők is megőrizték a józan eszüket.

– Vissza a természethez? – mormoltam, és gyorsan elvégeztem a sisakon néhány utolsó beállítást. Megígértem ugyan Marconak, hogy nem fogom megmutatni Janienek a látomás-sisakot, de egy ígéret az csak egy ígéret. Nem írtam alá semmit, nem köteleztem magam rá, hogy betartom. Már semmi sem érdekelt, csak az, hogy a lányom megkapja, amit akar. Nem fosztom meg őt egy élménytől csak azért, mert az apja gyűlöli a technikát.

– Tessék – adtam át Janienek a sisakot. – Tedd a

fejedre, és mondd azt: *pterodactylus*

A gyerekek könnyen elhisznek minden. Az ő számukra a valóság is valós, meg a látomások is. Janie így már megsimogathatja a pterodactylusát.

MÉG NEM ÉRT VÉGET A LÁTOMÁSA, amikor a monitoron újra meg- jelent egy arc. Ezúttal egy férfi, valószínűleg valódi ember beszélt hozzám.

– Tíz pont mínusz, mert kikapcsolta a kópiát – mondta. – Húsz pont plusz a leleményességéért. Öt pont mínusz, mert éppen ezt a megoldást választotta. Az ex-élettársa nem fog örülni mikor megtudja, hogyan oldotta meg a problémát.

– Tőle is le kell vonni tíz pontot, mert nem értette meg, mire vágyik a gyerek – mondtam. – Várjon, ez csak tréfa volt. Azt hiszem, maguknak nincs semmi humorérzékük.

– Sajnálom – mondta a hivatalnok.

Mindketten Janie-re néztünk. Még mindig a fején volt a sisak, és közben mosolygott, meg olyan mozdulatokat tett, mintha ölelgetne valamit.

– Boldog – állapította meg a hivatalnok.

– Én talán nem?

– Ezt nem állítottam.

– Azt hiszem, nekem megvan a saját kis elmejátékom, amin törhetem a fejem. Vagy talán boldognak kellene lennem, hogy az ex élettársam egy hatalmas mamutvadász, a lányom pedig egy tábortűz mellett kuporogva tölti el minden idejét? Ha Marco elment volna egy antarktiszi farmra, vagy bármilyen más, viszonylag normális dolgot választott volna, még mindig együtt élnénk. De ő mit csinált? Barbár ősemberré akart válni!

– Nem úgy látom, mintha a lánya barbár lenne – mondta a hivatalnok. – Magán viseli a kisgyermekek minden jellegzetességét.

– Persze, mert az apja kicsinosította, mielőtt hozzám küldte – mondtam dühösen. – Ma viszont, pontosan 19.00 órakor visszamegy a rezervátumba, leveti a ruháját, és magára ölti a prémvacakjait. Ha egyáltalán felvesz

valamit. Vacsorára pedig finom nyers medvenyelvet fog kapni!

– Számításba vette, hogy talán éppen az ön ellenségeskedése váltja ki belőle a makacsságot?

Kikapcsoltam a monitort, de a férfi már számíthatott erre, mert szinte azon nyomban újra megjelent az arca.

– Nem szabad elfelejtenie – mondta –, hogy a gyermek apja aggódik Janie egészségéért. Valahányszor a kislány elhagyja a rezervátum területét, és ellátogat önhöz, kénytelen a városi levegőt szívni, a városi ételeket enni, és kitenni magát a város veszélyeinek.

– A város veszélyes lenne? Miért? Egy sebzett medve nem az?

– Ez nézőpont kérdése – mondta a férfi. – Egy ősember számára valóban veszélyes. De nem hozhatok ítéleteket, mert kell őriznem a pártatlanságomat.

– Akkor meg miért áll Marco oldalán?

– Ön képtelen felfogni, mit jelent a pártatlanság. Ha húsz percen belül elindulnak, még éppen elérik a rezervátumba induló siklót.

– És ha nem megyek?

– Negyven pont mínusz. A következő havi láthatás letiltása.

Gyűlölöm, amikor egy ember olyan racionálisan viselkedik, mint egy gép!

PONTOSAN 19.00 ÓRAKOR A KAPU ELŐTT VOLTUNK. Az ember úgy képzelné, az ősemberek földjére egy rusztikus építményen, egy gerendákból és durván csiszolt kövekből összetákolt kapun át lehet bejutni. Nem így van. Egy normál kinézetű, két óriási háztömb közé épített fal választja el a rezervátumot a várostól. Ha valaki belép a teljesen hétköznapi vaskapun, néhány mérföld megtétele után eljut a rezervátumba, amely lényegében egyetlen őserdőből áll; elhanyagolt senkiföldje.

Mivel a telepük elég távol volt a faltól, Marconak havonta egyszer félre kellett tennie az elveit, és

kénytelen volt felszállni a rezervátumból a városba induló földalatti siklóra. Mindig pontosan érkezett, sohasem késett. Lehet, hogy a jégkorszak modern vadászai nem sokat törődnek az idővel, de Marco képtelen volt megszabadulni bizonyos tulajdonságaitól. A pontosság is ezek közé tartozott. Érthető, hiszen mielőtt önkéntes ősember lett, ügyvéd volt. Nem is akármilyen.

Azt kívántam, bárcsak lenne piszkos, szőrös és büdös, de sajnos nem így volt. Friss bőrszaga volt, egész teste csodásan lebarnult, és mindig gondosan megborotválkozott. Többször megesküdött már rá, hogy egy kőpengével kapirgálja magát, és nincs valódi borotvája, de olyan sima volt az arca, hogy ezt nehéz volt elhinni. Mint mindig, most is egészségesnek, erősnek, és undorítóan boldognak látszott.

Ahogy meglátta, Janie rögtön odarohant hozzá, és átölelte a nyakát. Én csak álltam, és bambán figyeltem őket. Janie gyorsan elmesélte, milyen óriási élményben volt része: látott mamutot, megsimogatott egy pterodactylust, és evett csokit meg fagylaltot.

– Csokoládé… – sóhajtott Marco. – Ez az egy tényleg hiányzik.

– Tudod mit kell tenned, hogy újra ehess – mondtam.

Már a válásunk előtt sem tudtam vele normális hangon beszélni. Bármit mondtam, valahogy mindig egy kicsit gúnyosra sikeredett a hangsúly.

– Sápadtnak látszol – jegyezte meg. – Jól vagy?

– Igen, kitűnően!

A fene egye meg, mindig sírnom kell, amikor csak ránézek.

– Caitlin – mondta –, egy hónapra te is beléphetnél közénk. Úgysem veszed ki soha a szabadságodat. Időd is lenne, meg Janie-vel lehetnél.

Mindig megpróbált rábeszélni, hogy menjek vele a rezervátumba. Még az sem érdekelte, hogy egy éve kimondták a válásunkat.

Egy pillanatra, amikor ránéztem, bevallom bizonytalan lettem. Olyan egészséges, olyan elégedett, olyan barna…

De nem! Nem megyek velük! Vadállatok, bőrrák, meg minden…

– Nem, köszönöm – feleltem határozottan. – Utálom a nyers medvehúst. – Nagyot nyeltem. – Szia, Janie. Jövő hónapban újra találkozunk.

Janie hozzám rohant, és átölelt. Egy másodpercig arra gondoltam, fogom és elrohanok vele. De nem, ez nem lenne civilizált megoldás. Megcsókoltam.

– Légy jó! – mondtam.

– Szia! – mondta Janie. – Köszönöm a pterodactylust!

A sikló már csak rájuk várt. Marco ránézett, de nem mondott semmit. Végül Janie megfogta a kezét, és elvonszolta tőlem. Közben egyre csak arról a nyavalyás pterodactylusról beszélt, hogy milyen csőre volt, milyen erős karmai, milyen puha prém fedte a testét. Egyetlen szóval sem említette a vörös szemeit, az éhes pillantását, és azt sem, mennyire szeretett volna kiszabadulni a ketrecéből.

– Jövő hónapban… – motyogtam, mikor a sikló velük együtt elindult. –Igen, a következő találkozásunkkor az űrhajózási múzeumba viszlek, Janie?

Tetszeni fog neki. Ha meglátja, elfelejt majd minden sokmillió évvel ezelőtt kihalt bestiát, és végre azt fogja tenni, amit én akarok. Nem a múltba, hanem a jövőbe néz majd.

– Nem lesz több pterodactylus – mondtam. – Nem lesz több replikáns…

Szántai Zsolt fordítása